1

Mă sprijineam de tejgheaua dintr-un bar clandestin de pe Strada 52 aşteptând-o pe Nora să-şi termine cumpărăturile de Crăciun, când o fată se ridică de la masa unde stătea cu alţi trei tipi şi se îndreptă spre mine. Era mică şi blondă şi dacă i-ai fi privit chipul sau trupul îmbrăcat în haine de sport de un albastru spălăcit, rezultatul era satisfăcător.

— Tu eşti Nick Charles ? întrebă ea.

— Da, am răspuns.

— Eu sunt Dorothy Wynant, spuse ea întinzându-mi mâna. Nu-ţi aduci aminte de mine, dar ar trebui să-ţi aminteşti de tatăl meu Clyde Wynant. Erai...

— Sigur, am spus eu. Acum îmi amintesc şi de tine cu toate că erai doar un copil de vreo 11 sau 12 ani pe vremea aia, nu-i aşa ?

— Da, asta era acum opt ani. Ascultă, ţii minte poveştile pe care mi le spuneai ? Erau adevărate ?

— Probabil că nu. Cum îi merge tatălui tău ?

— Asta voiam să te întreb eu, spuse ea râzând. Mama a divorţat şi nu mai ştim nimic despre el, în afară de ceea ce citim prin ziare din când în când. Tu nu îl vezi niciodată ?

Paharul meu era gol. Am întrebat-o ce bea şi a răspuns că vrea scotch cu sifon. Am comandat două şi am spus :

— Nu, am locuit la San Francisco.

— Aş vrea tare mult să-l văd, spuse ea rar. Mama ar face un scandal infernal dacă ar afla, dar mie mi-ar plăcea să-l văd.

— Şi ?

— Nu mai stă în fosta locuință de pe Riverside Drive, nu e înscris în cartea de telefon și nici la evidența populației.

— Încearcă la avocatul lui, i-am sugerat eu.

I se lumină chipul.

— Cine-i ?

— Era un tip pe care-l chema Mac... și nu mai știu cum... Macaulay, așa e. Herbert Macaulay. Avea biroul în clădirea Singer.

— Împrumută-mi o fisă, spuse și ieși afară la telefon.

Se întoarse surâzând.

— L-am găsit. E undeva chiar după colț, pe bulevardul 5.

— Tatăl tău ?

— Nu, avocatul. Mi-a spus că tata e plecat din oraș. Mă duc acum să-l întâlnesc. Ea ridică paharul către mine.

— Reuniuni de familie. Ce-ai zice să...

Asta sări și mă lovi în stomac cu labele din față. Nora, aflată la capătul celălalt al mesei spuse :

— A avut o după amiază formidabilă — a dărâmat o masă cu jucării la Lord & Taylor, a speriat o femeie grasă lingându-i prostește piciorul în magazin la Sack's și a fost mângâiată de trei polițiști.

Am făcut prezentările :

— Soția mea, Dorothy Wynant. Tatăl ei, client de-al meu de pe vremea când ea era doar atâtica. Un tip de treabă, dar foarte dificil.

— Mă fascina, spuse Dorothy referindu-se la mine. Era un detectiv adevărat pe care-l urmăream tot timpul și-l făceam să-mi povestească despre experiențele lui. Îmi spunea niște minciuni îngrozitoare, dar eu îl credeam cuvânt cu cuvânt.

— Pari obosită, Nora, am spus.

— Chiar sunt. Hai să stăm jos.

Dorothy Wynant spuse că trebuie să se întoarcă la masa ei. A dat mâna cu Nora și ne-a invitat la unul din cocktailurile lor. Locuiau la Courtland, iar numele mamei ei era acum Jorgensen. I-am răspuns că o să ne facă plăcere și am invitat-o, la rândul nostru, să treacă să ne vadă la hotelul Normandia căci rămâneam la New York încă o

săptămână sau două. Dorothy mângâie cățeaua pe cap și plecă.

Am găsit o masă și Nora spuse :

— E drăguță.

— Dacă-ți place genul ăsta.

— De ce ? Tu ai preferințe ? spuse ea zâmbind.

— Doar pe tine, iubito ; brunetă, silfidă și cu bărbia răutăcioasă.

— Cum rămâne atunci cu roșcata aia cu care ai ieșit la Quinns ieri seară ?

— Prostii, am spus eu. Vroia doar să-mi arate niște gravuri franțuzești.

2

A doua zi mi-a telefonat Herbert Macaulay.

— Salut, nu știam că te-ai întors — mi-a spus Dorothy Wynant. Luăm prânzul împreună, ce zici ?

— Cât e ceasul ?

— Unsprezece și jumătate. Te-am trezit ?

— Da, am spus, dar nu-i nimic. Ce-ar fi să vii să mâncăm aici ?! Am băut cam mult aseară și nu mă simt în stare să ies...

— OK, atunci la ora unu.

Am băut un pahar cu Nora care se pregătea să iasă la coafor și încă unul după ce am făcut un duș ; mă simțeam deja mai bine când a sunat din nou telefonul.

— Este dl. Macaulay acolo ? a întrebat o voce de femeie.

— Nu încă.

— Iertați-mi deranjul, dar ați putea să-i spuneți să sune la birou când ajunge ? E important. Am promis că am să-i spun.

Macaulay sosi cam peste zece minute. Era un tip masiv și prezentabil, cu părul ondulat și obrajii îmbujorați,

cam de vârsta mea — patruzeci şi unu — cu toate că părea mai tânăr. Era un avocat destul de bun. Lucrasem în diverse ocazii pentru el pe vremea când stăteam la New York şi ne-am înţeles întotdeauna bine. Ne-am strâns mâinile, ne-am bătut amical pe spate, după care el m-a întrebat cum îmi merge. „Bine" am spus eu întrebându-l acelaşi lucru. Şi lui îi mergea bine, aşa că i-am zis să sune la birou.

Când s-a întors de la telefon, era încruntat.

— Wynant s-a întors în oraş, spuse, şi vrea să mă vadă.

Tocmai turnasem băutura în pahare.

— Bine, atunci prânzul poate să...

— Lasă-l să aştepte pe Wynant, spuse el luând un pahar.

— E la fel de dificil ca întotdeauna ?

— Nu-i de glumit, spuse Macaulay cu un aer serios. Ai auzit că în 1929 l-au ţinut aproape un an la un sanatoriu ?

— Nu.

El dădu din cap, se aşeză, îşi puse paharul pe masa de alături şi-mi spuse aplecându-se puţin :

— Charles, ce pune Mimi la cale ?

— Mimi ? A, nevasta... fost nevastă. Nu ştiu. Ce te face să crezi că pune ceva la cale ?

— Asta e genul ei, spuse el sec şi rar după care adăugă : credeam că ştii ceva.

Deci asta era.

— Ascultă, Mac, am spus eu, nu mai sunt detectiv de şase ani, mai exact din 1927. El mă privea atent. În acelaşi timp, l-am asigurat eu, la un an după ce m-am căsătorit socrul meu a murit şi a lăsat o fabrică de cherestea, o cale ferată secundară şi alte câteva lucruri de care mă ocup, motiv pentru care mi-am dat demisia de la Agenţie. Oricum, nu aş lucra pentru Mimi Wynant sau Jorgensen — cum naiba o cheamă acum —, căci nu m-a agreat niciodată şi nici eu pe ea.

— A, nu credeam că tu... Macaulay se întrerupse cu un gest al mâinii şi îşi luă paharul. După ce bău, continuă : Mă întrebam doar aşa. Mimi mă sună acum trei zile — marţi — încercând să dea de Wynant ; apoi ieri, mă sună

Dorothy, îndrumată de tine și vine să mă vadă. Credeam că ești încă în combinație și mă întrebam doar despre ce Dumnezeu e vorba !

— Ele nu ți-au spus nimic ?

— Ba da... vroiau să-l vadă așa, de dragul amintirii. Foarte concludent.

— Voi, avocații, sunteți extrem de suspicioși, am spus. Poate că nu era decât atât... și bineînțeles banii. De ce atâta tărăboi !? El caută să se ascundă cumva ?

Macaulay dădu din umeri indiferent.

— Știi la fel de mult ca și mine. Nu l-am mai văzut din octombrie, spuse, și, după ce bău din nou, adăugă : Cât ai de gând să rămâi în oraș ?

— Până după Anul Nou, am răspuns eu și am luat-o spre telefon, ca să comand dejunul în cameră.

3

Nora și cu mine ne-am dus seara la Teatrul Mic la premiera „Luna de Miere", de unde am plecat pe urmă la o petrecere la unii pe nume Freeman sau Fielding sau ceva asemănător. Mă simțeam destul de deprimat a doua zi de dimineață când m-am trezit și, împreună cu cafeaua, mi-a adus un ziar spunându-mi :

— Citește aici !

Am citit cu răbdare un paragraf sau două, după care am lăsat ziarul și am sorbit din cafea.

— Distracția e distracție, am spus eu, dar în momentul ăsta i-aș prefera pe indieni în locul interviurilor primarului ales O'Brien.

— Nu aia, prostule, spuse ea și, arătând cu degetul alt paragraf, adăugă : aici.

SECRETARA inventatorului omorâtă în apartament. A FOST găsit corpul ciuruit de gloanțe al Juliei Wolf. POLIȚIA îl caută pe șeful ei Clyde Wynant.

Corpul ciuruit de gloanțe al Juliei Wolf (32 de ani) care era secretara cunoscutului inventator Clyde Miller Wynant a fost găsit ieri după amiază în propriul apartament de pe strada 54 Est la Nr. 411, de către d-na Cristian Jorgensen, fosta nevastă a inventatorului, care venise să afle adresa fostului ei soț. D-na Jorgensen, revenită luni din Europa unde stătuse șase ani, a spus poliției că, odată ajunsă la ușa victimei, a auzit gemete ușoare dinăuntru și l-a chemat pe liftierul Mervin Holly care, la rândul său, l-a chemat pe administratorul blocului Walter Meany. Când au intrat în apartament, d-ra Wolf zăcea pe podea în dormitor cu patru răni în piept făcute de un pistol calibrul 32 și a murit fără să-și mai recapete cunoștința înainte de sosirea poliției și ambulanței.

Herbert Macaulay, avocatul lui Wynant, a spus poliției că nu l-a văzut pe inventator din octombrie. A declarat de asemenea că Wynant l-a sunat ieri și i-a dat o întâlnire la care însă nu a reușit să ajungă ; și a negat că ar avea cunoștință de locul unde s-ar putea afla clientul lui. Macaulay a mai declarat că d-ra Wolf era angajata inventatorului de opt ani, dar nu-i cunoaște familia și nici treburile personale, așa încât nu putea să facă lumină asupra crimei.

Împușcăturile nu puteau fi autoprovocate și potrivit...

Restul erau detaliile obișnuite de la departamentul de poliție.

— Crezi că el a omorât-o ? a întrebat Nora când am pus din nou ziarul jos.

— Wynant ? Nu m-aș mira. E sonat de-a binelea.

— Pe ea o cunoșteai ?

— Da. Ce ai zice de-o gură de ceva, ca să ne ungem gâtul ?

— Cum arăta ?

— Nu rău, am spus eu. Nu arăta deloc rău, era foarte isteață și avea nervii foarte tari ; lucruri indispensabile ca să-l poată suporta pe tipul ăla.

— Trăia cu el ?

— Da. Vreau să beau ceva, te rog. Oricum așa era pe vremea când i-am cunoscut eu.

— De ce nu mănânci mai întâi ceva ? Era îndrăgostită de el, sau erau la mijloc doar interese ?

— Nu știu. E prea devreme pentru micul dejun.

Când Nora a deschis ușa ca să iasă, cățeaua a intrat și s-a urcat cu labele din față în pat apropiindu-și botul de fața mea. Am scărpinat-o în cap și am încercat să-mi amintesc ceva ce-mi spusese Wynant pe vremuri, ceva legat de femei și de câini. Nu, nu era vorba de povestea cu femeia, cokerul spaniol și alunul. N-am reușit să-mi amintesc, cu toate că mi se părea important. Nora se întorsese cu două pahare și o altă întrebare :

— El cum arată ?

— Înalt — peste 1,80 m — și slab cum nu am văzut mulți. Acum probabil că are aproape cincizeci de ani, însă avea părul alb de când l-am cunoscut eu. De obicei e neîngrijit, cu o mustață șatenă ușor dezordonată și își roade unghiile. Am dat cățeaua la o parte și mi-am luat paharul cu băutură.

— Sună minunat. Ce treburi aveai cu el ?

— Un tip cu care lucrase l-a acuzat că i-ar fi furat o invenție. Rosewater se numea tipul. A încercat să-l scuture pe Wynant amenințându-l că-l împușcă, că-i aruncă în aer casa, că îi răpește copiii sau că-i taie gâtul nevestei-sii (nu știu dacă îmi amintesc chiar tot) în cazul în care nu îi vine în întâmpinare. Nu l-am prins niciodată, probabil că l-am speriat. Oricum amenințările au încetat și nu s-a întâmplat nimic.

— Wynant chiar o furase ? întrebă Nora printre înghițiturile de băutură.

— St, st, st, am făcut eu. Suntem în Ajunul Crăciunului ; încearcă să gândești frumos despre aproapele tău.

4

În după-amiaza aceea am scos-o pe Asta la plimbare și a trebuit să explic de două ori, că era un schnauzer și nu o corcitură între scottie și terier irlandez. M-am oprit la Jim să mai beau câteva pahare și pe urmă m-am întâlnit cu Larry Cowley, pe care l-am luat cu mine înapoi la Normandie. Nora turna niște cockteiluri pentru familia Quinn, Margot Innes, și pentru încă un tip al cărui nume mi-a scăpat, și Dorothy Wynant. Dorothy îmi spuse că vrea să-mi vorbească, așa că ne-am luat cockteilurile și ne-am retras în dormitor.

Ea trecu direct la subiect.

— Nick, tu crezi că tata a omorât-o ?

— Nu, am răspuns eu. De ce aș crede asta ?

— Ei bine, poliția a... Ascultă, era amanta lui, nu-i așa ?

Am dat din cap că da.

— Așa era pe vremea când i-am cunoscut eu.

— E tatăl meu, spuse ea privindu-și fix paharul. Nu mi-a plăcut niciodată. Nici mama nu mi-a plăcut niciodată. Și nici Gilbert nu îmi place, adăugă ea privindu-mă. Gilbert este fratele ei.

— Nu te necăji din cauza asta. O mulțime de oameni nu se înțeleg cu rudele.

— Ție îți plac ?

— Rudele mele ?

— Nu, ale mele, spuse ea iritată. Și nu te mai purta cu mine ca și cum aș avea doisprezece ani și acum.

— Nu asta e problema, am explicat eu. E destul de greu de spus.

— Ei bine ?

— Tu, da, un copil răsfățat ca toți ceilalți. De restul m-aș fi putut dispensa.

— Ce se întâmplă cu noi ? întrebă ea nu la modul filosofic, ci doar așa, ca și cum ar fi vrut să știe.

— Diverse lucruri. Tu...

Harrison Quinn deschise ușa și spuse :

— Hai să jucăm ping-pong, Nick.

— Mai așteaptă puțin.

— Adu-o și pe frumoasă cu tine. Râse spre Dorothy, după care plecă.

— Nu cred că îl cunoști pe Jorgensen, spuse ea.

— Știu pe cineva, Niels Jorgensen.

— Unii oameni au tot norocul din lume. Ăsta se numește Cristian. E o dulceață. Așa e mama... divorțează de un nebun și se mărită cu un gigolo. În ochi începeau să i se vadă lacrimile și reținându-și un suspin întrebă : Eu ce-o să mă fac, Nick ?

Avea vocea unui copil speriat. Am cuprins-o cu un braț și am scos niște sunete care voiau să fie consolatoare. Îmi plângea în poală când sună telefonul de lângă pat. În camera alăturată se auzea cântând la radio *„Rise and Shine“* iar paharul meu era gol.

— Abandonează-i, i-am spus.

— Nu poți să te abandonezi pe tine însăți, spuse ea suspinând.

— Poate că nu știi despre ce vorbești.

— Te rog, nu mă tachina, spuse ea timidă.

Nora, intrând în cameră ca să răspundă la telefon, mă privi întrebător, iar eu am făcut un semn peste capul fetei. Când Nora răspunse „Alo“, fata se trase brusc înapoi și roși.

— Îmi... Îmi pare rău se bâlbâi ea, nu vroiam...

Nora îi surâse înțelegătoare, iar eu am adăugat :

— Nu fi fraieră. Fata își găsi batista și începu să-și șteargă ochii. Nora vorbea la telefon :

— Da... Să văd dacă e aici. Cine întrebă ? Acoperi cu o mână microfonul și mi se adresă : — E unul Norman. Vrei să vorbești cu el ?

Am răspuns că nu știu, dar am luat telefonul.

— Alo, da.

— Dl. Charles ? spuse o voce aspră și neplăcută. D-le Charles, înțeleg că dv. sunteți un fost angajat de la Trans-American Detective Agency.

— Cine sunteți ?

— Mă numesc Albert Norman, d-le Charles, ceea ce probabil nu vă spune nimic, dar vreau să vă fac o propunere. Sunt sigur că vreți...

— Ce fel de propunere ?

— Nu pot să discut la telefon d-le Charles, dar dacă îmi acordaţi o jumătate de oră din timpul dvs. vă promit că...

— Imi pare rău, am spus eu. Sunt destul de ocupat şi...

— Dar, d-le Charles, asta este... Urmă un zgomot puternic. Putea fi o împuşcătură sau ceva ce căzuse sau orice altceva care făcuse un zgomot asurzitor.

— Alo ! am spus eu de câteva ori fără nici un rezultat, după care am închis.

Nora o dusese pe Dorothy la oglindă şi o farda cu pudră şi ruj.

— Era un tip de la asigurări, am spus eu şi am ieşit în sufragerie să beau ceva. Mai veniseră câteva persoane şi am început să stau de vorbă cu ei. Harrison Quinn se ridică de pe sofaua unde stătea lângă Margot Innes şi zise :

— Acum hai la ping-pong. Asta sări şi mă lovi din nou în stomac cu labele din faţă. Am închis radioul şi mi-am turnat un cocktail. Tipul al cărui nume îmi scăpase zicea :

— Vine revoluţia şi o să fim cu toţii puşi la zid... în primul rând. Părea să îi placă ideea.

Quinn veni să-şi umple din nou paharul şi zise privind către dormitor.

— Unde ai găsit-o pe micuţa blondă ?

— Îmi stătea pe genunchi cândva.

— Care genunchi ? întrebă el. Aş putea să-l ating ?

Nora şi cu Dorothy au ieşit din dormitor, iar eu am luat ziarul care era pe radio. Titlurile erau :

JULIA WOLF FATĂ A MAFIEI MAI DEMULT
ARTHUR NUNHEIM A IDENTIFICAT CADAVRUL
WYNANT ÎNCĂ DISPĂRUT

Nora, de lângă umărul meu, îmi zise aproape în şoaptă:

— Am rugat-o să ia prânzul cu noi. Poartă-te frumos cu copilul (Nora avea 26 de ani). E foarte tulburată.

— Cum spui tu, am zis eu, întorcându-mă.

În partea cealaltă a camerei Dorothy râdea în timp ce Quinn îi zicea :

— Dacă te bagi în necazurile oamenilor, nu te aștepta să te sărut unde te doare.

— N-am s-o fac. Ești un nătărău dulce. Nu citi asta acum, îmi spuse ea, luându-mi ziarul din mână și aruncându-l în spatele radioului.

5

Nora nu putea să doarmă în noaptea aia. Citea memoriile lui Șaliapin, eu eram gata să aţipesc când m-a trezit întrebându-mă :

— Dormi ? Am zis că da. Și-a aprins o ţigară și încă una pentru mine. Nu crezi că ți-ar plăcea să fii din nou detectiv din când în când, doar așa de amuzament ? Știi așa când apare ceva special cum ar fi...

— Iubito, am spus eu, părerea mea e că Wynant a omorât-o, iar poliția o să-l prindă fără ajutorul meu. Oricum, pentru mine nu are nici o importanță.

— Nu vroiam să spun doar atât, însă...

— În afară de asta, nu am timp. Sunt prea preocupat să nu pierzi banii pentru că te-am luat de nevastă. Am sărutat-o. Nu crezi că dacă bei ceva o să te ajute să dormi ?

— Nu, mulţumesc.

— Poate o să te ajute dacă beau eu ceva. Când m-am întors lângă pat cu sticla de scotch și sifon ca se încrunta în gol. E nostimă, am spus eu, dar e sonată. Dacă n-ar fi, n-ar fi fiica lui. Nu poți să știi cât din ceea ce spune chiar și gândește, și nici dacă e adevărat. Și mie îmi place, dar cred că te lași...

— Nu sunt sigură că-mi place, spusese Nora îngândurată, e posibil să fie o răutate mică însă dacă un sfert din ceea ce ne-a spus e adevărat, atunci e într-adevăr în dificultate.

— Nu pot să fac nimic ca să o ajut.

— Ea crede că poți.

— Și tu la fel, ceea ce demonstrează că, indiferent ce ai crede, întotdeauna găsești pe cineva care să fie de acord.

Nora suspină.

— Aș fi vrut ca tu să fi fost destul de treaz ca să pot vorbi cu tine, zise ea aplecându-se peste masă și sorbind din paharul meu. O să-ți dau acum cadoul de Crăciun, dacă mi-l dai și tu pe-al meu.

— La micul dejun, am răspuns eu dând din cap în semn că nu.

— Dar Crăciunul e acum.

— La micul dejun.

— Indiferent ce o să-mi faci cadou, zise ea, sper să nu-mi placă.

— O să trebuiască să-ți placă oricum căci tipul de la Aquariu mi-a spus că în nici un caz nu îi mai ia înapoi. A zis că deja mușcaseră cozile...

— Nu te-ar deranja cu nimic dacă ți-ai da seama că poți să o ajuți, nu-i așa ? Are așa de multă încredere în tine, Nicky.

— Toată lumea are încredere în greci.

— Te rog.

— Vrei să-ți bagi nasul în lucruri care...

— Vroiam să te întreb : nevastă-sa știa că fata asta, Wolf, era amanta lui ?

— Nu știu, nu o plăcea.

— Nevasta cum e ?

— Nu știu... o femeie.

— Arată bine ?

— Pe vremuri, da.

— E bătrână ?

— Patruzeci — patruzeci și doi. Las-o baltă, Nora. Nu te băga. Lasă-i pe cei din familia Charles să-și vadă de treburile lor și pe cei din familia Wynant de ale lor.

Ea se bosumflă și zise :

— Poate băutura o să mă ajute.

M-am dat jos din pat și i-am preparat ceva de băut, când telefonul începu să sune. M-am uitat la ceasul de pe masă. Era aproape cinci. Nora a răspuns :

— Alo... da, la telefon. Ea mă privi și am dat din cap că nu. Da... De ce, sigur... Da, sigur.

Închise telefonul și îmi zâmbi.

— Ești nemaipomenită, am spus eu. Și acum ce mai urmează ?

— Dorothy vine încoace. Cred că e în criză.

— Nemaipomenit, am spus eu, luându-mi halatul de baie. Mi-era teamă că o să trebuiască să mă culc.

Ea se aplecă căutându-și papucii pe care îi găsi și se ridică zicând :

— Nu fi așa bătrânicios. Nu poți dormi toată ziua. Chiar îi e frică de maică-sa, așa cum zice ?

— Da, dacă are cât de cât minte-n cap. Mimi e o otravă curată.

Nora își frecă ochii negri și mă întrebă rar :

— Ce îmi ascunzi, de fapt ?

— O, dragă, speram să nu trebuiască să-ți spun. Dorothy e de fapt fiica mea. Nu știam ce fac, Nora. Era primăvară la Veneția, eu eram așa de tânăr și luna...

— Foarte comic. Nu vrei să mănânci ceva ?

— Dacă mănânci și tu. Ce vrei ?

— Un sandwich cu șuncă și cu foarte multă ceapă și o cafea.

Dorothy sosi când telefonam la patiseria deschisă nonstop. Când am intrat în sufragerie, ea se ridică cu greu și spuse :

— Îmi pare foarte rău, Nick, că vă deranjez așa pe amândoi, dar nu pot să mă duc acasă în noaptea asta. Nu pot. Mi-e frică. Nu știu ce o să mi se întâmple dacă m-aș duce, așa că, te rog, nu mă trimite. Era foarte beată și Asta îi adulmeca gleznele.

— Ssst ! am făcut eu. Aici ești în siguranță. Stai jos ! O să vină cafeaua în curând. Unde-ai fost până acum ?

Ea se așeză și dădu prostește din cap :

— Nu știu. Am fost pretutindeni, de când am plecat de aici, numai acasă nu, căci nu pot să mă duc în halul ăsta. Uite ce am, spuse ea scoțând un pistol automat din buzunarul hainei. Uite, adăugă ea, vânturând arma spre

mine, în timp ce Asta dând din coadă, îi sărea bucuroasă spre mână.

Nora își ținu respirația iar mie mi s-a răcit ceafa. Am dat cățeaua la o parte și i-am luat pistolul lui Dorothy.

— Ce gen de joacă e asta ? Stai jos. Mi-am băgat pistolul în buzunarul halatului de baie și am așezat-o pe Dorothy pe scaun.

— Nu fi supărat pe mine, Nick, se smiorcăi ea. Poți să-l păstrezi. Nu vreau să fac ceva rău.

— De unde-l ai ? am întrebat eu.

— Dintr-un bar pe strada 10. I-am dat unui tip brățara aia cu smaralde și diamante în schimb.

— Și pe urmă ai recâștigat-o la zaruri, am spus eu. Văd că o porți încă.

Ea își privi brățara și zise :

— Așa credeam.

Am privit-o pe Nora și am dat supărat din cap, în timp ce ea îmi spuse :

— N-o brusca, Nick. E...

— Nu-i nimic Nora, nu-i nimic, spuse Dorothy repede. El... el e singura persoană pe lume care m-ar putea ajuta.

Mi-am amintit că Nora nu-și băuse scotchul cu sifon, așa că m-am dus în dormitor și i l-am băut. Când m-am întors Nora stătea pe brațul scaunului lui Dorothy care se smorcăia, ocrotind-o cu o mână și spunându-i :

— Dar Nick nu e supărat, draga mea. Te place. Nu-i așa, Nick, că nu ești supărat ?

— Nu, sunt doar mâhnit, am spus eu așezându-mă pe canapea. De unde ai pistolul, Dorothy ?

— De la un tip... așa cum ți-am spus.

— Ce tip ?

— Ți-am spus... un tip dintr-o cârciumă.

— Și i-ai dat brățara în schimb.

— Așa am crezut dar... uite... încă o am.

— Am văzut asta.

Nora o bătu pe umăr și-i spuse :

— Sigur că o mai ai încă.

— Când vine băiatul ăla cu cafeaua și mâncarea am să-i dau un bacșiș ca să rămână prin preajmă, am spus eu. Nu o să rămân singur cu niște...

Nora se strâmbă la mine şi-i spuse fetei :

— Nu-l băga în seamă. S-a purtat aşa toată noaptea.

— Crede că sunt o prostuţă mică şi beată, spuse fata iar Nora o luă de umăr din nou, cu prietenie.

— La ce ţi-a trebuit un pistol ? am întrebat-o eu.

Dorothy se ridică şi mă privi cu ochii ficşi şi bulbucaţi de beţie.

— El, şopti ea animată. În cazul în care el mi-ar fi făcut probleme. Mi-era frică pentru că eram beată. Asta e tot. Pe urmă mi s-a făcut şi mai frică şi am venit aici.

— Te referi la tatăl tău ? întrebă Nora încercând să-şi ascundă nervozitatea din voce.

Fata scutură din cap :

— Clyde Wynant e tatăl meu. Tatăl meu vitreg, spuse ea sprijinindu-se de pieptul Norei care zise :

— „O", pe un ton de totală înţelegere, apoi privindu-mă cu subînţeles adăugă : Sărmanul copil.

— Hai să bem cu toţii ceva, am spus eu.

— Eu nu, spuse Nora strâmbându-se din nou la mine. Şi nici Dorothy nu cred că vrea.

— Ba da, vrea. O să o ajute să şi doarmă, am spus eu, turnându-i o doză imensă de scotch îndemnând-o să o bea. Reacţia nu s-a lăsat mult aşteptată şi ea dormea deja când au sosit sandwichurile şi cafeaua.

— Acum sper că eşti mulţumit, spuse Nora.

— Da, sunt mulţumit. Să o „împachetăm" înainte de a mânca ? Am cărat-o în dormitor şi, ajutat de Nora, am dezbrăcat-o. Avea un corp frumos. Ne-am întors să mâncăm, am scos pistolul din buzunar şi l-am examinat. Avea două cartuşe, unul pe ţeavă şi celălalt în încărcător.

— Ce o să faci cu el ? mă întrebă Nora.

— Nimic, până aflu dacă nu cu el a fost ucisă Julia Wolf. E un 32.

— Dar ea a spus...

— Că l-a luat dintr-o cârciumă... de la un tip... dându-i în schimb brăţara. Am auzit-o.

Nora se aplecă peste sandwich către mine. Ochii ei erau foarte strălucitori şi aproape negri.

— Crezi că îl are de la tatăl ei vitreg ?

— Da, am spus eu, dar prea puţin convins.

— Eşti un grec nătărău, spuse Nora. Dar poate aşa e ; nu ai cum să ştii. Oricum, nu crezi povestea pe care-a spus-o.

— Ascultă, iubito, mâine îţi cumpăr un maldăr de romane poliţiste, dar acum nu-ţi mai bate căpşorul cu mistere. Tot ce vroia să spună e că Jorgensen se dă la ea şi, în seara asta, fiind foarte beată, i-a fost frică să nu cedeze.

— Dar mama ei ?

— Familia asta e o familie înţelegătoare. Poţi să...

Dorothy Wynant apăru clătinându-se la uşă într-o cămaşă de noapte prea lungă pentru ea şi spuse clipind stânjenită de lumină :

— Vă rog, pot să stau aici un timp ? Mi-e frică să rămân singură.

— Sigur. Ea veni şi se ghemui lângă mine pe canapea în timp ce Nora plecă să aducă ceva să o învelească.

6

Mâncam toţi trei în după amiaza aceea, când a sosit familia Jorgensen. Nora a răspuns la telefon şi s-a întors vrând să pară relaxată.

— Era mama ta, i-a spus ea lui Dorothy. E jos, şi i-am spus să urce.

— La naiba, spuse Dorothy. Mai bine nu i-aş fi dat telefon.

— E ca şi cum am locui la recepţie, am spus eu.

— Nu vroia să zică asta, spuse Nora bătând-o pe umăr pe Dorothy.

Când a sunat soneria, m-am dus să deschid. Cei opt ani care trecuseră nu-i schimbaseră înfăţişarea lui Mimi. Era puţin mai coaptă şi atâta tot. Era mai corpolentă decât

fiica ei și părul blond era mai aprins. In timp ce dădea mâna cu mine râse și spuse :

— Crăciun fericit ! Îmi pare bine să te revăd după toți anii aceștia. El este soțul meu, dl. Charles, Chris.

— Și eu mă bucur să te văd Mimi, am spus eu după care am dat mâna cu Jorgensen care era probabil cu cinci ani mai tânăr decât nevastă-sa, înalt, brunet, cu o mustață îngrijită și părul aranjat, bine îmbrăcat. Se aplecă și spuse :

— Îmi pare bine că vă cunosc, d-le Charles.

Accentul lui era apăsat și teutonic, și avea o mână subțire și musculoasă. Am intrat cu toții înăuntru. După ce s-au terminat prezentările, Mimi se scuză pentru deranj.

— Dar vroiam să îl văd pe soțul dv. și, pe urmă știam că singurul mod de a ajunge la timp undeva cu odrasla asta a mea e să o iau pe sus, spuse ea și apoi întorcându-și surâsul spre Dorothy, adăugă : Mai bine îmbracă-te, comoară.

„Comoara" bălmăji ceva cu gura plină, în timp ce mânca pâine prăjită, că nu înțelege de ce trebuie să-și piardă o altă după amiază la mătușa Alice chiar dacă era Crăciunul.

— Pun pariu că Gilbert nu vine.

Mimi, după ce îmi face complimente pentru cățea, mă întreabă dacă nu știu cumva unde se află fostul ei soț.

— Nu, am răspuns eu.

— E nebun, absolut nebun, să dispară așa, într-un moment ca ăsta, spuse ea în timp ce se juca cu cățeaua. Nu e de mirare că la început poliția l-a bănuit că ar fi implicat.

— Și acum ce crede ? am întrebat eu.

— Nu ai citit ziarele ? zise ea ridicând privirea spre mine.

— Nu.

— Cineva pe nume Morelli... un gangster. El a omorât-o. Erau amanți.

— L-au prins ?

— Nu încă, dar el a omorât-o. Aș vrea să-l găsesc pe Clyde. Macaulay nu vrea deloc să mă ajute. Zice că nu știe unde e, dar asta ar fi ridicol. Are toate împuternici-

rile și este avocatul lui, așa că sunt sigură că e în contact cu Clyde. Ție-ți se pare de încredere Macaulay ?

— E avocatul lui Wynant, am spus eu. Nu ai nici un motiv să ai încredere în el.

— Exact ce mă gândeam și eu, spuse ea, făcând loc pe canapea. Așază-te. Am mii de lucruri să te întreb.

— Să bem mai bine ceva mai întâi.

— Orice, numai cocktail cu ou și bere, nu. Îmi dă arsuri.

Când m-am întors de la bar, Nora și Jorgensen își exersau franceza împreună, Dorothy încă pretindea că mănâncă iar Mimi se juca din nou cu cățeaua. Am distribuit băturile și m-am așezat lângă Mimi.

— Soția ta este minunată, spuse ea.

— Și mie îmi place.

— Spune-mi adevărul, Nick, crezi despre Clyde că ar fi înnebunit cu adevărat ? Vreau să spun, suficient ca să aibă nevoie de o intervenție ?

— De unde să știu eu ?

— Sunt îngrijorată pentru copii, spuse ea. Nu mai am nici o problemă de drept cu el acum — aranjamentele pe care le-a făcut cu divorțul au avut grijă de tot — însă copiii au. Acum nu mai avem nici un șfanț și sunt îngrijorată. Dacă a înnebunit, ar fi în stare să risipească tot și să îi lase fără un cent pe copii. Ce crezi că ar trebui să fac ?

— Te-ai gândit să-l bagi în cămașă de forță ?

— Nu... nu, spuse ea rar. Dar aș vrea să vorbesc cu el.

Își puse o mână pe brațul meu și adăugă :

— Tu ai putea să-l găsești.

Am dat din cap că nu.

— Nu vrei să mă ajuți, Nick ? Eram prieteni pe vremuri.

Ochii ei albaștri și mari erau calzi și imploratori, iar Dorothy de la masă ne privea neîncrezătoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mimi, am spus eu, sunt o mie de detectivi la New York. Angajează unul din ei. Eu nu mă mai ocup cu treburile astea acum.

— Știu, dar... Dorry era foarte beată noaptea trecută ?

— Poate că eu eram. Mie mi se părea că nu.

— Nu-i așa că s-a făcut o puștoaică drăguță ?
— Întotdeauna am zis asta.
Ea se gândi o clipă, după care continuă :
— E încă doar un copil, Nick.
— Care-i legătura ? am întrebat eu.
Ea îmi surâse și se întoarse către fată :
— Ce-ar fi să te îmbraci, Dorry ?
Dorothy, morocănoasă, repetă că nu înțelege de ce și-ar pierde după-amiaza la mătușa Alice, în timp ce Jorgensen se întoarse către soția lui și i se adresă :
— D-na Charles are marea amabilitate să ne sugereze ca noi...
— Da, spuse Nora. De ce nu mai rămâneți o vreme ? O să mai vină și alții mai târziu. Nu o să fie prea antrenant dar... și vântură mâna cu paharul ca să încheie fraza.
— Mi-ar plăcea, răspunse Mimi rar, dar îmi e teamă că Alice...
— Ne cerem scuze la telefon, sugeră Jorgensen.
— Am să fac eu asta, spuse Dorothy.
Mimi aprobă, dând din cap și adăugă :
— Poartă-te frumos cu ea.
Dorothy se duse în dormitor și toată lumea părea mult mai mulțumită. Am privit-o pe Nora care mi-a făcut cu ochiul și a trebuit să mă prefac și eu mulțumit căci Mimi mă privea ; apoi m-a întrebat :
— Nu vroiai să rămânem, așa-i ?
— Ba da, bineînțeles.
— Ești un mincinos, Charles. Nu-ți păsa ție de sărmana Julia ?
— „Sărmana Julia" sună nemaipomenit din partea ta. Sigur că îmi păsa.
Mimi își puse din nou mâna pe brațul meu și spuse :
— Ea mi-a distrus viața cu Clyde. E firesc că o uram... atunci... dar a trecut o groază de timp. Nu mai simțeam nimic pentru ea când m-am dus s-o văd vineri. Și, ...Nick,... Am văzut-o murind. Nu merita să moară. A fost oribil. Indiferent ce simțeam eu înainte, acum nu mai simt decât milă. Nu mă prefăceam când am spus „sărmana Julia".
— Nu știu ce pui la cale, am spus eu. Nici unul dintre voi nu știu ce puneți la cale.
— Nici unul dintre noi, repetă ea. Dorothy a...

Dorothy ieși din dormitor zicând :

— Am aranjat, și își sărută mama pe gură, așezându-se lângă ea. Mimi, după ce se privi în oglinda pudrierei ca să vadă dacă nu i s-a întins rujul, întrebă :

— Nu s-a supărat ?

— Nu, am aranjat tot. Ce trebuie să faci aici ca să bei ceva ?

— Trebuie să te duci la masă, am spus eu, să-ți iei sticlele și gheața și să-ți torni în pahar.

— Bei prea mult, spuse Mimi.

— Nu atât de mult ca Nick, răspunse ea și se duse la masă. Mimi dădu din cap nemulțumită și zise :

— Copiii ăștia ! Vroiam să spun, chiar îți plăcea de Julia Wolf, nu e așa ?

— Vrei și tu, Nick ? întrebă Dorothy.

— Mersi, am răspuns eu și pe urmă întorcându-mă către Mimi : Da îmi plăcea destul de mult.

— Ești îngrozitor de evaziv, se plânse ea. O plăceai la fel de mult ca pe mine, spre exemplu ?

— Te referi la cele câteva după amieze pe care le-am petrecut împreună ?

Ea râse sincer și spuse :

— Asta da, e un răspuns, apoi se întoarse către Dorothy care venea cu paharele și continuă : Trebuie să-ți iei și tu un halat în nuanța asta de albastru. Îți stă foarte bine.

Eu am luat unul din paharele aduse de Dorothy și am spus că ar fi mai bine să mă îmbrac.

7

Când am ieșit din baie, Nora în dormitor o pieptăna pe Dorothy care stătea pe marginea patului și învârtea un ciorap. Reflectată de oglinda toaletei, Nora îmi aruncă un sărut și părea foarte fericită.

— Îți place Nick foarte mult, nu e așa, Nora ? întrebă Dorothy.

— E un grec bătrân și nătărău, dar m-am obișnuit cu el.

— Dar Charles nu e un nume grecesc.

— Mă cheamă Charalambides, am explicat eu. Când bătrânul a sosit aici, la Oficiul de Imigrări de la Ellis Island i-au spus că Charalambides e un nume prea lung... și prea greu de scris — așa că l-au prescurtat Charles. Bătrânului nu-i păsa. Putea să-l cheme X, numai să-l lase să intre.

Dorothy mă privi fix și spuse :

— Nu știu niciodată când minți, după care începu să-și pună ciorapul dar se opri și întrebă : Ce încearcă mama să facă ?

— Nimic. Doar pune întrebări. Vrea să știe ce ai făcut și ce ai zis noaptea trecută.

— Așa credeam și eu. Și tu ce i-ai spus ?

— Ce aș fi putut să-i spun ? Nu ai făcut și nu ai zis nimic.

Ea își încreți fruntea gândindu-se, dar când vorbi din nou schimbă subiectul :

— N-am știut că a fost ceva între tine și mama. Evident, eram prea mică ca să-mi dau seama chiar dacă aș fi observat ceva, dar nu știam că vă spuneți pe numele mic.

Nora își întoarse privirea din oglindă râzând și spuse :

— Asta e chiar bună, după care arătând cu peria de păr către Dorothy adăugă : Continuă, iubito.

— Nimic, doar că nu știam, zise Dorothy serioasă.

— Și acum ce știi ? am întrebat eu în timp ce desfăceam o cămașă prinsă în ace, adusă de la spălat.

— Nimic, spuse ea rar și fața începu să i se îmbujoreze ; dar, ghicesc ; și se aplecă din nou către ciorap.

— N-ai decât ! — am mârâit eu. Ești o zănatecă, așa că nu încerca să pari intimidată. N-ai ce să faci, dacă ai o imaginație păcătoasă.

Ea ridică privirea râzând și întrebă :

— Crezi că o moștenesc mult pe mama ? era serioasă, de data asta.

— Nu aș fi surprins.

— Dar ce crezi ?

— Ai vrea să spun „nu". Nu.

— Uite cu cine trebuie să trăiesc, spuse Nora bine dispusă. Nu poți să ajungi nicăieri cu el.

Eu am terminat primul să mă îmbrac și am ieșit în sufragerie. Mimi stătea pe genunchii lui Jorgensen, dar când mă văzu se ridică și întrebă :

— Ce ai primit de Crăciun ?

— Nora mi-a dat un ceas, am spus eu arătându-l.

Ea a spus că e nostim și chiar era, după aceea m-a întrebat :

— Și tu ce i-ai dat ?

— Un colier.

— Pot să mă servesc ? zise Jorgensen și se ridică să-și prepare o băutură, moment în care sună cineva.

Era familia Quinn și Margot Innes pe care i-am prezentat Jorgensenilor.

Când Dorothy și cu Nora au terminat cu îmbrăcatul, au ieșit din dormitor, iar Quinn s-a lipit imediat de Dorothy. Larry Crowley sosi și el cu o fată pe care o chema Denis iar peste câteva minute apăru și Edge. Jucând trictrac am câștigat 32 de dolari printr-o singură mână de la Margot. Tânăra Denis a trebuit să se ducă în dormitor și să se întindă puțin. Alice Quinn, cu ajutorul lui Margot, și-a desprins soțul de Dorothy pe la șase și ceva și au plecat la o întâlnire. Edge a plecat și el. Mimi își puse haina și îi îmbrăcă pe soțul și pe fata ei.

— Îmi pare rău că n-am știut din timp, spuse ea, dar nu puteți veni la cină mâine seară ?

— Bineînțeles, spuse Nora. Ne-am strâns cu toții mâinile și am făcut schimb de replici politicoase la plecare. După ce a închis ușa. Nora se sprijini de ea și spuse : Dumnezeule, ce tip prezentabil !

8

Până acum știam unde stăteam și ce să fac cu problemele Wolf-Wynant-Jorgensen și răspunsurile erau respectiv : nicăieri și nimic ; dar la patru dimineața, a doua zi când ne întorceam acasă, Nora a deschis un ziar în bar la Rubben unde beam cafeaua și citi într-una din coloanele de scandal : „Nick Charles, fost detectiv la Trans-American Agency, a venit să dezlege misterul crimei Juliei Wolf".

Iar când m-am trezit în pat cu șase ore mai târziu, Nora mă zgâlțâia iar în pragul ușii de la dormitor se afla un tip cu un pistol în mână. Era un tânăr durduliu și brunet de înălțime medie, cu fălcile late și ochii apropiați. Purta o pălărie neagră sport, un pardesiu negru gros și aspectuos, un costum închis la culoare și pantofi negri, toate arătând ca și cum și le cumpărase cu un sfert de oră în urmă. Pistolul automat negru și mat de calibru 32 stătea bine relaxat în mâna lui, nefiind îndreptat spre nimic anume.

Nora spuse :

— M-a făcut să-l las să intre, Nick. A zis că...

— Trebuie să-ți vorbesc, spuse tipul cu pistolul. Asta e tot, dar trebuie să o fac.

Vocea lui era groasă și aspră. Tot clipind mă trezisem deja și m-am uitat la Nora. Era agitată, dar aparent nesperiată : ca și cum pariase pe un cal care avea un avans de un cap.

— Bine, am spus eu. Vorbește, dar se poate fără pistol? Soției mele nu-i pasă dar eu sunt însărcinat și nu vreau să se rănească copilul cu...

El zâmbi și spuse :

— Nu-i nevoie să-mi spui că ești un dur. Am auzit de tine, după care își băgă pistolul în buzunar. Eu sunt Shep Morelli.

— Eu nu am auzit niciodată de tine, am spus eu.

El făcu un pas înainte în cameră și spuse, dând din cap într-o parte și în alta :

— Nu am lichidat-o eu pe Julia.

— Poate că nu, dar ai adus știrea într-un loc greșit. Eu nu am nimic de-a face cu toate astea.

— N-am văzut-o de trei luni. Încheiasem relația.

— Spune asta poliției.

— N-aveam nici un motiv s-o rănesc. Ne-am înțeles întotdeauna extraordinar.

— Nemaipomenit, am spus eu, doar că îți vinzi marfa la o altă tarabă.

— Ascultă, spuse el făcând un alt pas către pat.

— Studsy Burke mi-a spus că erai un tip OK. De-asta sunt aici.

— Cum îi merge lui Studsy, am întrebat eu. Nu l-am mai văzut de pe vremea când a luat-o în sus prin '23, '24.

— Îi merge bine și i-ar plăcea să te vadă. Are o cârciumă pe strada 49 West care se cheamă Pigiron Club. Dar ascultă, ce vor de la mine ? Cred că eu am omorât-o ? Sau asta e doar așa ceva ca să mă agațe ?

— Ți-aș spune, dacă aș ști, am spus. Nu te lăsa indus în eroare de ziare. Eu nu mă ocup de treaba asta. Întreabă-i pe polițiști.

— Asta ar fi foarte „înțelept" spuse el surâzând din nou. Ar fi cel mai „înțelept" lucru pe care l-am făcut vreodată. Eu, din cauza căruia un căpitan de poliție a stat trei săptămâni în spital când ne-am certat. Băieților le-ar plăcea să apar și să le pun eu întrebări lor. Le-o plăcea până în vârful bastoanelor de cauciuc. Am venit la tine pentru că am încredere, continuă el făcând un gest cu mâna în sus. Studsy mi-a spus că pot să am încredere, așa că, demonstrează-mi.

— O să-ți demonstrez, l-am asigurat eu. Dacă aș ști ceva, ți-aș...

Cineva bătu cu degetul în ușă de trei ori tare. Morelli avea pistolul în mână înainte ca zgomotul să înceteze. Ochii lui păreau că se mișcă în toate direcțiile deodată, iar vocea lui metalică și răstită spuse :

— Ei bine ?

— Nu știu, am spus eu ridicându-mă puțin în pat și arătând din cap spre pistolul din mâna lui, adăugând : Asta e problema ta.

Arma era îndreptată cu precizie spre pieptul meu. Sângele îmi pulsa în urechi iar buzele mi le simțeam umflate.

— Nu există scară de incendiu, am spus eu întinzând mâna stângă către Nora, care era în partea cealaltă a patului. Degetele bătură din nou în ușă și o voce groasă strigă :

— Deschideți ! Poliția !

Morelli își țuguie buzele și făcu ochii mici.

— Nenorocitule, spuse el, rar, ca și cum i-ar fi părut rău pentru mine.

O cheie se auzi în broască. Am lovit-o pe Nora cu mâna stângă azvârlind-o jos în cameră, iar cu mâna dreaptă am aruncat cu perna înspre pistolul lui Morelli. Zbura încet ca o coală de hârtie. Nici un zgomot din lume nici înainte nici după nu a fost la fel de puternic precum cel al pistolului lui Morelli când s-a descărcat. Ceva mă lovi în partea stângă când m-am aruncat la podea. L-am prins de o gleznă și l-am trântit, răsucindu-mă iar el mă lovea în spate cu pistolul, până am reușit să-mi eliberez o mână și să dau în el cât de jos puteam.

Ne-au despărțit oamenii care au intrat. A durat cinci minute până când Nora și-a revenit. S-a ridicat ținându-se de obraz și a privit prin cameră spre Morelli care era încătușat între doi polițiști. Fața îi era făcută praf, căci îl „lucrasem" puțin, doar așa de dragul distracției.

— Fir-ai să fii de prost, spuse Nora privindu-mă furioasă. Nu trebuia să mă lovești. Știam că o să sari la el și vroiam să văd.

— Isuse, zise râzând unul dintre polițiști, după care continuă cu admirație : avem printre noi o femeie cu păr pe piept. Ea îi zâmbi și se ridică dar când mă văzu încetă să mai surâdă.

— Nick, ești...

Eu am spus că nu cred că e grav și mi-am descheiat ce îmi mai rămăsese din pijama. Glonțul lui Morelli îmi făcuse doar o zârietură lungă de zece cum sub sfârcul stâng. Nu era adâncă dar sângera abundent.

— Norocul tău, zise Morelli. Dacă unghiul era altul, ar fi fost o mare diferență.

Polițistul care admirase pe Nora — un tip masiv cam la

50 de ani, cu un costum gri ce nu îi venea foarte bine — îl plesni pe Morelli peste gură. Keyser care era managerul hotelului spuse că o să cheme un doctor și o luă spre telefon. Nora fugi în baie ca să aducă prosoape pe care mi le puse pe rană, întinzându-mă în pat.

— Mă simt bine, am spus eu. Să nu ne agităm până nu vine doctorul. Cum se face că ați venit ?

Polițistul care îl plesnise pe Morelli spuse :

— Auzisem că locul ăsta devenise loc de întâlnire pentru familia Wynant și avocatul lui așa că l-am pus pe Mac să supravegheze și când l-a văzut pe papagalul ăsta sosind ne-a chemat și, ajutați de dl. Keyser, am reușit să intrăm, spre norocul tău.

— Da, mare noroc pentru mine, altfel poate nu aș fi fost împușcat. Polițistul mă privi suspicios și spuse :

— Papagalul ăsta e prieten cu tine ? Ochii lui gri deschis erau strălucitori.

— Nu l-am văzut niciodată până acum.

— Ce vroia de la tine ?

— Vroia să-mi spună că nu a omorât-o pe fata aia Wolf.

— Ce importanță are pentru tine ?

— Nici una.

— El de ce credea altfel ?

— Nu știu. Întreabă-l pe el.

— Te întreb pe tine.

— N-ai decât.

— Te mai întreb ceva : O să depui plângere că a tras în tine ?

— Nici la asta nu pot să răspund acum. Poate a fost un accident.

— Bine. Avem tot timpul la dispoziție. Cred că o să trebuiască să te întreb mai multe decât ne-am fi așteptat, spuse el, după care se întoarse către unul din cei patru colegi ai săi și continuă : Hai să percheziționăm.

— Nu fără un mandat, i-am spus eu.

— Așa zici tu. Hai, Andy, și începură să caute prin apartament.

Doctorul — un tip șters și fragil care respira cu dificultate — intră, îmi examină rana, opri sângerarea, mă

bandajă şi-mi spuse că nu o să am nici o problemă dacă stau liniştit câteva zile. Nimeni nu i-a spus doctorului nimic, iar poliţiştii nu l-au lăsat să se atingă de Morelli aşa că plecă şi mai lipsit de atenţie decât atunci când sosise. Tipul masiv se întoarse din sufragerie cu o mână la spate. Aşteptă să plece doctorul, apoi mă întrebă :

— Ai permis de port-armă ?

— Nu.

— Atunci ce faci cu ăsta, spuse el arătându-mi pistolul pe care îl luasem de la Dorothy Wynant. Nu puteam să spun nimic.

— Ai auzit de legea Sullivan ? întrebă el.

— Da.

— Atunci ştii cum stai. E al tău pistolul ?

— Nu.

— Al cui e ?

— O să încerc să-mi amintesc.

El băgă pistolul în buzunar şi se aşeză pe un scaun lângă pat.

— Ascultă, Charles, spuse el. Cred că am apucat-o greşit. Nu vreau să fac pe durul cu tine, cum, probabil că la fel, nu vrei să faci nici tu cu mine. Rana pe care o ai nu cred că e plăcut de suportat, aşa că acum o să te las în pace ca să te odihneşti. Pe urmă, poate ne înţelegem aşa cum ar trebui.

— Mersi, am spus eu din toată inima. O să bem ceva împreună.

— Sigur, spuse Nora şi se ridică de pe marginea patului, iar tipul masiv o privi ieşind din cameră şi dădu din cap serios.

— Dumnezeule, eşti un om norocos, spuse el, după care îmi întinse mâna. Mă numesc Guild. John Guild.

— Pe mine ştii cum mă cheamă, am spus eu şi i-am strâns mâna.

Nora s-a întors cu un sifon, o sticlă de scotch şi câteva pahare pe o tavă. A încercat să-i dea şi lui Morelli să bea, dar Guild a oprit-o.

— E frumos din partea dv., d-nă Charles, dar e împotriva legii să dai de băut unui prizonier în afara ca-

zului că îi recomandă doctorul. Nu-i așa ? întrebă el privindu-mă. Am spus că da, după care noi am băut.

Guild goli paharul și se ridică :

— Trebuie să iau pistolul ăsta cu mine acum, dar nu te îngrijora. O să avem tot timpul să vorbim, când o să te simți mai bine. Pe urmă îi luă mâna Norei și se aplecă stângaci spunând : — Sper că nu v-ați supărat pentru ce am spus mai înainte. Vroiam să spun că...

Nora știa să zâmbească foarte frumos și i-a oferit unul dintre cele mai frumoase zâmbete ale ei.

— Să mă supăr ? zise ea. Mi-a plăcut.

Pe urmă a făcut loc polițistului și prizonierului să iasă.

Keyser plecase cu câteva minute mai înainte.

— E drăguț tipul, spuse ea când se întoarse de la ușă. Te doare rău ?

— Nu.

— E vina mea, nu e așa ?

— Prostii. Ce-ar fi să mai bem ceva ?

Ea îmi turnă în pahar și zise :

— Nu cred că ar trebui să bei așa de mult azi.

— N-am s-o fac, am promis eu. Mi-ar prinde bine să mănânc niște heringi afumați la micul dejun. Și acum, întrucât necazurile au încetat momentan, ai putea să vezi pe unde e câinele nostru de rasă. Spune-i centralistei să nu dea nimănui legătura telefonică. Or să sune probabil mulți reporteri.

— Ce o să spui poliției de pistolul lui Dorothy ? O să trebuiască să le spui ceva, nu-i așa ?

— Nu știu acum.

— Spune-mi adevărul, Nick ; am fost prea proastă.

— Suficient, am spus eu dând din cap.

Ea râse și spuse :

— Ești un grec nătărău, după care se duse la telefon.

— Faci o prostie și atâta tot, spuse Nora. Știu că ești invulnerabil la gloanțe, nu trebuie să-mi dovedești.

— N-o să-mi facă rău dacă mă ridic.

— Dar nici dacă o să stai în pat, măcar o zi. Doctorul a spus...

— Dacă s-ar fi priceput și-ar fi tratat astma, am spus eu, punând picioarele jos. Asta mi le linse bucuroasă.

Nora mi-a adus papucii și un halat.

— Bine, durule, zise ea, ridică-te și sângerează pe covor. M-am ridicat precaut și totul părea în regulă, până când m-am ferit de Asta care sărea.

— Fii înțelegătoare, am spus eu. Nu vroiam să mă amestec în problemele astea, — și nici acum nu vreau — dar uite ce se întâmplă. Nu mai pot să fac greșeli de genul ăsta. Trebuie să văd ce se întâmplă.

— Hai să plecăm, sugeră ea. Să plecăm în Bermude sau la Havana pentru o săptămână sau două, sau să ne întoarcem în California.

— Oricum va trebui să spun o poveste poliției despre pistolul ăla. Dar dacă se dovedește că este arma cu care a fost omorâtă fata ? Oricum, or să-și dea seama.

— Chiar crezi că așa e ?

— Presupun și eu. O să mergem la cină la ei diseară și...

— Ba nu o să facem nimic de genul ăsta. Ai înnebunit de tot ? Dacă vrei să-i vezi cheamă-i aici.

— Nu este același lucru, am spus eu strângând-o în în brațe. Nu te mai îngrijora din cauza zgârieturii. Mă simt bine.

— Exagerezi, spuse ea. Vrei să demonstrezi lumii că ești un erou și că nici gloanțele nu te pot opri.

— Nu fi răutăcioasă.

— Ba o să fiu. N-am de gând să te las să...

— Vreau să-i văd pe Jorgenseni împreună acasă la ei, vreau să-l văd pe Macaulay și pe Studsy. Am fost bă-

gat la mijloc fără să vreau și trebuie să văd despre ce e vorba.

— Ești așa de încăpățânat, se plânse ea. Ei bine, nu e decât ora cinci. Stai întins până când o să trebuiască să te îmbraci.

M-am tolănit confortabil pe sofaua din sufragerie și am comandat ziarele. Morelli mă împușcase — de două ori potrivit unui ziar, și de trei ori potrivit altuia — în momentul când încercasem să-l arestez pentru crima asupra Juliei Wolf și eram chiar în pragul morții și nu mai puteam vedea pe nimeni nici nu am fost dus la spital. Lângă poza cu Morelli era și o poză mai veche a mea, făcută în urmă cu 13 ani în care purtam o pălărie comică de pe vremea exploziei de pe Wall Street. Majoritatea detaliilor despre crima Juliei Wolf erau mai degrabă vagi. In timp ce citeam sosi Dorothy Wynant, vizitatorul nostru constant. O auzeam la ușă când Nora i-a deschis.

— Nu vroiau să mă anunțe, așa că m-am strecurat. Te rog nu mă alunga. Te pot ajuta să-l îngrijești pe Nick. O să fac orice. Te rog, Nora.

— Intră, a apucat Nora să spună.

Ea intră și când mă văzu se bâlbâi mirată :

— Dar ziarele scriau că...

— Arăt ca și cum aș fi pe moarte ? Ce ți s-a întâmplat ?

Avea buza inferioară umflată și spartă într-un colț, o vânătaie pe un obraz și două zgârieturi de unghii pe celălalt. Ochii ei erau roșii și umflați.

— M-a bătut mama, spuse ea, uite !

Își scoase haina, pe care o lăsă pe jos și își desfăcu rochia, să ne arate spatele. Avea vânătăi și dungi lungi roșii, atât pe brațe cât și pe spate.

— Ați văzut ? spuse ea plângând.

— Sărmanul copil, spuse Nora luând-o după umeri.

— De ce te-a bătut ? am întrebat.

Ea plecă de lângă Nora și îngenunche pe jos lângă canapeaua pe care stăteam eu. Asta veni să o miroasă.

— Ea crede că eu venisem... că venisem să te văd în legătură cu tata și Julia Wolf. Sughițul îi întrerupea fra-

zele. De asta venise aici, ca să afle... şi tu ai făcut-o să creadă că nu-i aşa. Tu, tu ai convins-o că nu-ţi pasă deloc de ceea ce se întâmplă... cum m-ai făcut şi pe mine... şi totul a fost în regulă, până a văzut ziarele azi după amiază. Atunci şi-a dat seama... şi-a dat seama că ai mintit, când ai spus că nu eşti implicat. M-a bătut, ca să mă facă să-i spun ce ţi-am zis.

— Şi ce i-ai spus ?

— Nu puteam să-i spun nimic. Eu... eu nu puteam să-i spun de Chris. Nu puteam să-i spun nimic.

— El era acolo ?

— Da.

— Şi a lăsat-o să te bată în halul ăsta ?

— Dar el... el nu o opreşte niciodată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, i-am spus Norei, hai să bem ceva.

— Sigur, zise Nora care după ce luă de pe jos haina lui Dorothy şi o puse pe spătarul unui scaun, plecă în bucătărie.

— Te rog, spuse Dorothy, lasă-mă să rămân aici, Nick. Nu o să vă fac probleme, vorbesc cinstit şi, pe urmă, chiar tu mi-ai spus să-i abandonez. Ştii că aşa ai zis şi nu am nicăieri altundeva unde să mă duc. Te rog.

— Ia-o încet. Trebuie să clarificăm câteva aspecte. Şi mie mi-e frică de Mimi, la fel de tare ca şi ţie, ştii asta. Ce credea că mi-ai spus ?

— Probabil că tu ştii ceva... ceva despre crimă... şi crede că ştiu şi eu... dar eu nu ştiu nimic, Nick, jur pe Dumnezeu. Nu ştiu nimic.

— Asta ajută mult, m-am plâns eu. Fii atentă, surioară : sunt unele lucruri pe care le ştii şi o să începem cu ele. Fii sinceră de la bun început sau nu ne mai jucăm.

Ea făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să-şi facă cruce şi zise :

— Îţi jur că o să fiu !

— Foarte bine, acum hai să bem ceva. Ne-am luat fiecare câte un pahar de la Nora. I-ai spus că pleci definitiv ?

— Nu, nu i-am spus nimic. S-ar putea să mă creadă încă în camera mea.

— Asta ajută un pic.

— N-ai de gând să mă trimiți înapoi ? strigă ea.

Nora spuse peste pahar :

— Nick, copilul nu poate să o încaseze în halul ăsta !

— St, st, st, am făcut eu. Nu știu. Mă gândeam doar că dacă ne ducem acolo la cină ar fi mai bine ca Mimi să nu știe că...

Dorothy mă privea fix, cu ochi disperați, în timp ce Nora spuse :

— Să nu crezi că o să poți să mă duci acolo acum.

— Dar mama nu te așteaptă, spuse Dorothy rapid. Nici măcar nu știu dacă o să fie acasă. În ziare scria că ești pe moarte. Nu crede că o să vii.

— Cu atât mai bine, am spus eu. O să-i surprindem.

Ea își apropie fața, acum albă, de a mea și spuse, vărsându-mi pe mânecă puțină băutură din cauza stării de agitație.

— Nu vă duceți. Nu vă puteți duce. Ascultă-mă pe mine și ascult-o pe Nora. Își întoarse capul spre Nora și o întrebă : Nu-i așa, spune-i că nu se poate.

Nora, care nu-și dezlipise privirea de la mine, spuse:

— Stai, Dorothy. De obicei știe ce face. Care-i treaba, Nick ?

— Habar n-am, am spus eu. Orbecăi așa. Dacă tu vrei ca Dorothy să rămână aici, n-are decât. Cred că poate să doarmă cu Asta. În rest, trebuie să mă lăsați în pace. Nu știu ce o să fac, pentru că nu am înțeles ce mi s-a întâmplat. Trebuie să descopăr și vreau să procedez în felul meu.

— Nu o să ne amestecăm, spuse Dorothy. Nu-i așa, Nora ? Nora continuă să mă privească fără să spună nimic

— De unde aveai pistolul ? am întrebat-o eu pe Dorothy. Și lasă poveștile de data asta. Ea își umezi buzele și fața i se îmbujoră puțin, după care își drese vocea. Fii atentă, am spus eu. Dacă îmi spui altă gogoașă, o sun imediat pe Mimi să vină să te ia.

— Dă-i o șansă, spuse Nora.

Dorothy își drese din nou vocea și zise :

— Pot... pot să-ți spun ceva ce mi s-a întâmplat, când eram mică ?

— Are vreo legătură cu pistolul ?

— Nu tocmai, dar o să te ajute să înțelegi de ce eu...

— Nu acum. Altădată. De unde ai pistolul ?

— Aș vrea să mă lași, spuse ea aplecând capul.

— De unde ai pistolul ?

Vocea ei de-abia se auzea când a spus :

— De la un tip dintr-o cârciumă.

— Știam că o să aflăm adevărul până la urmă, am spus eu.

Nora se încruntă, și-mi făcu un semn cu capul.

— Bine, să zicem că așa e. În care cârciumă ?

— Nu știu, spuse Dorothy ridicând din nou capul. Era pe strada 10, cred. Prietenul tău dl. Quinn trebuie să știe. El m-a dus acolo.

— Te-ai întâlnit cu el, după ce ai plecat de aici în seara aia ?

— Da.

— Din întâmplare, presupun.

Ea mă privi cu reproș și spuse :

— Încerc să-ți spun adevărul, Nick. I-am promis că o să mă întâlnesc cu el într-un loc care se cheamă Palma Club, a cărui adresă mi-a scris-o. Așa că după ce v-am zis noapte bună ție și lui Nora, l-am întâlnit acolo și ne-am dus într-o mulțime de locuri și, la sfârșit, am ajuns în cârciuma de unde am luat pistolul. Era un local rău famat. Poți să-l întrebi să vezi că spun adevărul.

— Quinn ți-a făcut rost de pistol ?

— Nu. El era leșinat în momentul ăla. Dormea cu capul pe masă când am plecat. Ceilalți au promis că o să-l ducă acasă.

— Și pistolul ?

— Ajungem și la asta, spuse ea începând să se înroșească. El îmi spusese că acolo e un loc de întâlnire pentru pistolari. De asta am vrut să merg. După ce a adormit, am început să vorbesc cu un tip, un tip foarte dur. Eram fascinată. În timpul ăsta nu vroiam să mă duc acasă și aș fi venit aici, dar nu știam dacă mă primiți. Fața ei se îmbujorase de-a binelea acum de rușine și

stâlcea cuvintele. Așa că m-am gândit că poate dacă... dacă te gândești cât de beată eram... și în afară de asta nu mă simțeam ridicolă. Oricum l-am întrebat pe gangsterul ăsta foarte dur, sau ce o fi fost, dacă nu mi-ar putea vinde un pistol. La început a râs crezând că glumesc și când i-am spus că sunt serioasă a continuat să rânjească dar mi-a spus că o să vadă ce poate face, iar pe urmă m-a întrebat cât aș fi dispusă să plătesc. Nu aveam cine știe ce bani așa că i-am oferit brățara, dar nu părea convins că e valoroasă și oricum vroia bani lichizi, așa că i-am dat 12 dolari... și mi-a rămas doar un dolar pentru taxi... el mi-a dat pistolul, iar eu am venit aici, spunându-vă că nu vreau să mă duc acasă din cauza lui Chris. Ea vorbea din ce în ce mai repede și mânca din cuvinte și, când a terminat, a răsuflat ușurată.

— Deci Chris nu s-a dat la tine ?

Ea își mușcă buzele și zise :

— Ba da, dar... dar nu așa de rău.

Își puse mâinile pe brațul meu, iar fața ei aproape că o atingea pe a mea.

— Trebuie să mă crezi ! Nu puteam să-ți spun toate astea fără să par o idioată ieftină, dacă n-ar fi adevărat.

— Ar fi mai normal să nu te cred, am spus eu. 12 dolari pentru un pistol nu e de ajuns. Dar să lăsăm asta la o parte o clipă. Știai că Mimi o să se ducă să o vadă pe Julia Wolf în după amiaza aceea ?

— Nu. Atunci nici nu știam că încearcă să-l găsească pe tata. Ei nu mi-au spus unde se duceau în după amiaza aia.

— Care ei ?

— Chris a plecat de acasă împreună cu ea.

— Cât era ceasul ?

Ea își încruntă fruntea și zise :

— Cred că era aproape trei — oricum două jumate — pentru că-mi amintesc că întârziasem la întâlnirea cu Elsie Hamilton, cu care trebuia să ies la cumpărături și mă grăbeam să mă îmbrac.

— S-au întors împreună ?

— Nu știu, dar erau amândoi când m-am întors eu.

— Cât era ceasul ?

— Șase și ceva. Nick, nu crezi că ei... A, îmi amintesc ceva ce a spus ea în timp ce se îmbrăca. Nu știu ce a zis Chris, dar ea a spus : „Când o s-o întreb, o să-mi spună", în maniera aia, precum regina Franței, cum vorbește ea uneori. Știi tu. N-am auzit nimic altceva. Ce înseamnă asta ?

— Ce ți-a spus despre crimă când s-a întors acasă ?

— A, nimic, doar că a găsit-o și că e neliniștită, că a venit poliția și alte lucruri asemănătoare.

— Părea foarte șocată ?

Dorothy dădu din cap și spuse :

— Nu, era doar agitată. O știi pe mama, după care se uită la mine fix un moment și întrebă rar : — Nu crezi că ea are vreo legătură cu ce s-a întâmplat ?

— Tu ce crezi ?

— Eu nu m-am gândit. M-am gândit doar la tata, și peste puțin adăugă, serioasă : dacă el a comis crima, e din cauză că e nebun, dar dacă ea ar omorî pe cineva, ar face-o pentru că așa vrea.

— Nu e obligatoriu să fie unul dintre ei vinovați, i-am amintit eu. Poliția pare să-l suspecteze pe Morelli. De ce vroia ca să-l găsească pe tatăl tău ?

— Pentru bani. Suntem falițI. Chris a cheltuit tot. Cred că și noi l-am ajutat, a continuat ea, strâmbându-și gura, dar el a cheltuit cel mai mult. Mamei îi e frică să nu o lase, dacă nu mai are bani.

— Cum ai făcut să afli asta ?

— I-am auzit vorbind.

— Și-l crezi în stare ?

Ea aprobă din cap cu certitudine și spuse :

— Doar dacă n-are bani.

M-am uitat la ceas și i-am spus :

— Restul o să-l clarificăm când mă întorc. Poți să rămâi aici la noapte, oricum. Fă-te comodă și comandă cina la restaurant. E mai bine să nu ieși.

Ea mă privea îndurerată fără să spună nimic. Nora o bătu pe umeri și-i spuse :

— Nu știu ce are de gând, Dorothy, dar dacă zice că trebuie să mergem acolo, probabil știe ce face. N-ar...

Dorothy zâmbi și sări spunând :

— Vă cred. Nu am să mai fiu stupidă.

Am sunat la recepție și i-am rugat să-mi aducă poșta. Erau câteva scrisori pentru Nora, una pentru mine, niște felicitări de Crăciun — dintre care una de la Larry Crowley care ne ura Crăciun fericit trimițându-se una din publicațiile lui numită „Cum să-ți testezi urina acasă", — câteva afișe publicitare și o telegramă de la Philadelphia :

NICK CHARLES
HOTEL NORMANDIE NEW YORK N.Y.
Fiți atât de amabil și contactați-l pe Herbert Macauley ca să discutați problema anchetei crimei Wolf. STOP. I-am dat instrucțiuni depline. STOP. Cu cele mai bune urări.

CLYDE MILLER WYNANT

Am pus telegrama într-un plic, cu o notă în care am scris că tocmai o primisem, și l-am trimis pe curier să o ducă la departamentul de criminalistică al poliției.

10

În taxi, Nora mă întrebă :

— Ești sigur că te simți bine ?

— Da.

— Și nu-i prea mult pentru tine ?

— E în regulă. Ce crezi despre povestea fetei ?

— Tu nu o crezi, nu-i așa ? spuse ea ezitând.

— Dumnezeu să mă ierte... măcar până putem s-o verificăm.

— Știi mai mult decât mine despre chestiile astea, spuse ea, dar cred că totuși încearcă să spună adevărul.

— Alții care încearcă același lucru spun aiureli și mai mari. Nu e ușor să-ți dai seama mai ales când ți-ai pierdut obișnuința.

— Pun pariu, spuse ea, că știi extrem de multe despre natura umană, d-le Charles. La un moment dat va trebui să-mi povestești despre aventurile tale de detectiv.

— Să cumperi un pistol într-o cârciumă cu 12 dolari... ei bine, poate, dar...

Am mers un timp fără să mai spunem nimic, după care Nora întrebă :

— Ce se întâmplă de fapt cu ea ?

— Babacul ei e nebun ; și ea se crede la fel.

— De unde știi ?

— Tu m-ai întrebat și eu ți-am răspuns.

— Vrei să spui că e o bănuială ?

— Vreau să spun că ceva nu e în regulă cu ea. Nu știu dacă Wynant e cu adevărat nebun și nici dacă ea l-a moștenit, dar părerea ei e că da și în felul ăsta se dă în spectacol.

— Asta e îngrozitor, Nick. Cineva ar trebui să..., spuse ea, când ne-am oprit în fața Courtland-ului.

Am spus că nu știu ; poate că Dorothy avea dreptate.

— E foarte posibil ca acum să-i facă lui Asta haine de păpușă.

I-am anunțat pe Jorgenseni că am venit și, după o oarecare întârziere, mi s-a spus să urcăm. Mimi ne aștepta pe coridor cu brațele deschise când am coborât din lift și avea un mare debit verbal.

— Nenorocitele astea de ziare, spuse ea. M-au exasperat cu vestea că ești pe moarte. Am telefonat de două ori dar nu mi-au dat legătura și nici nu mi-au spus cum te simți. Ne îmbrățișă pe amândoi. Sunt atât de bucuroasă, Nick că a fost vorba doar de minciuni, chiar dacă n-o să ai noroc la cărți în seara asta. Bineînțeles că nu vă așteptam și... Dar ești palid. Ai fost într-adevăr rănit.

— Nu rău, am spus eu. Un glonț m-a zgâriat, dar nu e nimic serios.

— Și cu toate astea ai venit la cină ! E flatant, dar mi-e teamă să nu fie o prostie, zise ea. Apoi se întoarse către Nora : Ești sigură că e bine să-l lași...

— Nu sunt sigură, spuse Nora, dar el a vrut să vină.

— Bărbații sunt așa de idioți, spuse Mimi luându-mă de braț. Ori fac adevărate probleme din nimicuri, ori neglijează lucruri care... Dar vă rog intrați. Vino, lasă-mă să te ajut !

— Nu e chiar așa de grav, am asigurat-o eu, dar ea insistă să mă conducă spre un scaun și să mă învelească cu o pătură.

Jorgensen intră și, dând mâna cu mine, îmi spuse că e mulțumit să observe că sunt mai viu decât se spunea în ziare. Pe urmă se înclină către Nora și spuse :

— Încă o secundă vă rog să mă scuzați și voi termina cocktailurile.

— Nu știu unde e Dory, spuse Mimi. Se smiorcăie pe undeva, presupun. Voi nu aveți copii, nu-i așa ?

— Nu, răspunse Nora.

— Păcat, cu toate că uneori dau mare bătaie de cap, zise Mimi suspinând. Cred că nu sunt suficient de severă. Când o cert pe Dorry, ea mă crede un adevărat monstru. Deodată fața ei se lumină : Iată-l pe alter egoul meu. Ți-l aduci aminte pe dl. Charles, Gilbert ? Iar dumneaei este d-na Charles.

Gilbert Wynant era cu doi ani mai tânăr decât sora lui, un băiețandru blond, cu bărbie turtită. Mărimea remarcabilă a ochilor albaștri deschis și lungimea genelor îi dădeau o înfățișare ușor efeminată. Nu mi-a rămas decât să sper că încetase să fie nulitatea plângăcioasă de pe vremea când era un puști.

Jorgensen se întoarse cu cocktailurile iar Mimi insistă să le povestesc cum am fost împușcat. Le-am povestit, făcând ca lucrurile să pară și mai lipsite de sens decât fuseseră.

— Dar de ce venise la tine ? întrebă ea.

— Dumnezeu știe. Și mie mi-ar plăcea să știu. Polițiștilor de asemenea le-ar plăcea să știe.

— Am citit undeva, spuse Gilbert, că atunci când criminalii sunt acuzați de ceva ce nu au făcut (chiar și de lucruri mărunte) sunt mult mai neliniștiți decât oamenii normali. Credeți că e adevărat, domnule Charles ?

— E foarte probabil.

— Cu excepția cazului în care e vorba de ceva consistent, știți, ceva ce le-ar fi plăcut să fi făcut, adăugă Gilbert.

I-am spus din nou că era foarte probabil.

— Nu fi politicos cu Gil, dacă începe să spună prostii, îmi zise Mimi. Mintea lui e așa de confuză din cauza lecturilor... Dragul meu, adu-ne un alt cocktail.

Băiatul plecă să prepare băuturile iar Nora și cu Jorgensen stăteau într-un colț, alegând niște discuri.

— Am primit azi o telegramă de la Wynant, am spus eu.

Mimi privi îngrijorată în jur, după care se aplecă și-mi spuse aproape în șoaptă :

— Ce scrie ?

— Vroia ca eu să aflu cine a ucis-o. Mi-a trimis-o de la Philadelphia, azi după-amiază.

Respirația ei se acceleră.

— Și ai să o faci ?

— Am trimis-o la poliție, am spus eu dând din umeri.

Gilbert se întoarse cu shaker-ul iar Jorgensen și Nora puseră la pick-up ceva de Bach. Mimi își bău repede cocktailul și Gilbert îi turnă încă unul, după care se așeză și spuse :

— Vroiam să vă întreb : puteți să vă dați seama dacă cineva e drogat doar privindu-l ? Tremura.

— Foarte rar. De ce ?

— Mă întrebam, așa. Nici dacă se drogheză regulat ?

— Cu cât o face de mai mult timp, cu atât șansele să-ți dai seama că ceva nu e în regulă sunt mai mari, însă de multe ori nu poți să fii sigur că e vorba de droguri.

— Și mai e ceva, spuse el. Se pare că dacă ești înjunghiat simți doar impactul imediat dar durerea vine mai târziu. Așa e ?

— Da, asta dacă ești înjunghiat suficient de tare și cu un cuțit de ajuns de ascuțit. Cu glonțul e același lucru, simți doar lovitura la început ; dacă pistolul este de calibru mic și cămașa glonțului e de oțel, nici atât. Durerea vine după ce aerul intră în rană.

Mimi, care era la al treilea cocktail, spuse :

— Cred că amândoi sunteți indecenți și dezgustători, mai ales după ceea ce i s-a întâmplat lui Nick. Încearcă să o găsești pe Dorry, Gil. Tu-i cunoști pe câțiva dintre prietenii ei. Telefonează-le ! Cred că o să se întoarcă curând, dar sunt îngrijorată.

— E la noi la hotel, am spus.

— La voi ? Surpriza ei putea să fie autentică.

— A venit azi după-amiază și ne-a întrebat dacă poate să rămână un timp.

Ea îmi zâmbi îngăduitor și-mi spuse dând din cap :

— Tinerii ăștia ! după care deveni serioasă și întrebă : Un timp ?

Eu am aprobat dând din cap în timp ce Gilbert aparent neinteresat de subiect se pregătea să îmi pună o altă întrebare. Mimi zâmbi din nou și spuse :

— Îmi pare rău că vă deranjează dar e mai bine să o știu acolo decât Dumnezeu știe pe unde. Când o să vă întoarceți la hotel, probabil că i-a trecut deja scmiorcăiala așa că o s-o trimiteți acasă, nu ? Ea îmi mai turnă un cocktail și continuă : Ați fost teribil de drăguți cu ea.

Eu nu am spus nimic, iar Gilbert începu :

— D-le Charles, criminalii... vreau să spun criminalii profesioniști... de obicei...

— Nu te întrerupe, Gil, spuse Mimi. O s-o trimiteți acasă nu-i așa ?

Ea era plăcută când vorbea, dar parcă era Regina Franței, așa cum o descrisese Dorothy.

— Poate să mai rămână dacă vrea. Nora o place.

Mimi îmi făcu semn cu degetul.

— N-am să vă las să o influențați. Presupun că v-a spus o mulțime de prostii despre mine.

— A zis ceva despre o bătaie.

— Ai văzut, spuse Mimi mulțumită de sine, ca și cum asta i-ar fi dovedit teoria. Nu, o să trebuiască să o trimiteți acasă, Nick.

Eu îmi terminasem cocktailul.

— Ei bine ? întrebă ea.

— Poate să stea la noi dacă vrea, Mimi. Ne face plăcere compania ei.

— E ridicol. Locul ei e acasă, și vreau să fie aici. Vocea ei devenise puțin ascuțită. E doar un copil și nu trebuie să-i încurajați ideile prostești.

— Eu nu fac nimic. Dacă ea vrea să rămână, să rămână.

Furia era un lucru foarte plăcut în ochii albaștri ai lui Mimi.

— E copilul meu și e minoră. Ai fost foarte drăguț cu ea dar acum e altceva și nu-mi convine. Dacă nu o trimiteți acasă, o să iau măsuri. Nu vreau să mă port urât dar (se apleacă spre mine silabisind cuvintele) ea trebuie să vină acasă !

— Sper că nu vrei să ne certăm !

Ea mă privi ca și cum ar fi vrut să-mi spună „te iubesc" !

— Asta e o amenințare ?

— Bine, am spus eu atunci. Aranjează să fiu arestat pentru răpire și corupție de minori.

Ea spuse brusc cu o voce tăioasă și furioasă :

— Și spune-i nevestei tale să ia labele de pe soțul meu.

Nora care căuta un alt disc împreună cu Jorgensen îi pusese mâna pe manșetă. Amândoi s-au întors surprinși să se uite la Mimi.

— Nora, am spus eu, d-na Jorgensen vrea să-ți iei labele de pe șoldul ei.

— Îmi pare foarte rău, spuse Nora zâmbindu-i lui Mimi ; apoi mă privi și afișând o expresie de falsă îngrijorare, adăugă cu o voce melodioasă precum copiii care recită o piesă : vai, Nick, ești palid. Sunt sigură că ai exagerat și îți va fi din nou rău. Îmi pare rău, d-nă Jorgensen dar mi-e teamă că trebuie să-l duc la culcare imediat. Vă rugăm să ne scuzați !

Am fost de o politețe exemplară după care am coborât și am luat un taxi.

— Ei bine, spuse Nora, ai ratat o cină. Acum ce ai de gând ? Să mâncăm împreună cu Dorothy, acasă ?

— Nu, pot să mă descurc și fără familia Wynant o vreme. Hai să mergem la localul lui Max. Aș mânca niște melci.

— Bine. Ai aflat ceva ?

— Nimic.

— Păcat, tipu' e foarte prezentabil. spuse ea pe gânduri.

— Cum e de fapt ?

— E doar marionetă. Ce păcat.

După cină ne-am întors înapoi la Normandie. Dorothy nu era acolo și totuși, parcă mă așteptam la asta. După ce

a căutat-o în camere, Nora a sunat la recepție, dar nu era nici un mesaj pentru noi.

— Și ce dacă, a întrebat ea.

Nu era încă ora zece.

— Poate nu-i nimic sau poate fi orice; am zis. Bănuiesc că o să se întoarcă pe la trei noaptea cu o mitralieră cumpărată la Childs'.

— S-o ia dracu', spuse Nora. Pune-ți pijamaua și culcă-te.

11

Rana era mult mai ușor de suportat când m-a trezit Nora a doua zi la prânz.

— Polițistul meu simpatic vrea să te vadă, îmi zise Nora. Cum te simți ?

— Îngrozitor. Nu ar fi trebuit să beau înainte de culcare.

Am împins-o pe Asta și m-am dat jos din pat. Guild bea ceva când am intrat în sufragerie și îmi zâmbi cu fața lui lată și gălbejită.

— Ei bine, d-le Charles, arăți destul de proaspăt, în dimineața asta.

Am dat mâna cu el, i-am spus că mă simt destul de bine și ne-am așezat. El se încruntă și zise amabil :

— Oricum, nu trebuia să-mi faci poanta asta.

— Poantă ?

— Sigur. Ai ieșit să întâlnești persoana când eu te-am lăsat în pace cu întrebările ca să-ți dau o șansă să te odihnești. Mă gândeam că ar trebui să am prioritate, cum ai spune tu.

— Nu m-am gândit, am spus eu. Îmi pare rău. Ai văzut telegrama pe care am primit-o de la Wynant ?

— Da, da îl căutăm deja la Philadelphia.

— Și acum în legătură cu pistolul ăla... am început eu.

El mă opri.

— Care pistol ? Ăla nu mai e un pistol. Trăgaciul și țeava sunt ruginite. Dacă cineva a tras cu el în ultimele șase luni eu sunt papa de la Roma. Să nu mai pierdem timpul vorbind despre gunoiul ăla.

— Asta explică totul, am spus eu râzând. L-am luat de la cineva beat care susține că îl cumpărase, într-o cârciumă cu 12 dolari. Acum îl cred.

— Mâine, poimâine o să se vândă pistoale și la primărie. Și, acum, ca între bărbați, lucrezi sau nu la cazul Wolf ?

— Ai văzut telegrama de la Wynant ?

— Da. Deci atunci nu mai ești angajat de el. Întrebarea rămâne.

— Nu mai sunt detectiv particular și nici vreun alt fel de detectiv.

— Am mai auzit asta însă întrebarea rămâne.

— Bine, în regulă. Nu.

El se gândi o clipă și spuse :

— Lasă-mă atunci să te iau altfel.

— Te interesează cazul ?

— Cunoșteam persoanele astea și evident că mă interesează.

— Asta e tot ?

— Da.

— Și nu te aștepți să lucrezi la cazul ăsta ?

Telefonul sună și Nora merse să răspundă.

— Ca să fiu sincer, nu știu. Dacă alții continuă să mă împingă nu știu unde o să ajung.

Guild dădu din cap și spuse :

— Înțeleg. Cred că pot să-ți spun că mi-ar plăcea să fii implicat, dar de partea bună a lucrurilor.

— Vrei să zici că nu de partea lui Wynant. Crezi că a comis crima ?

— Asta nu știu, însă oricum nu ne ajută prea mult să aflăm adevărul.

Nora apăru în pragul ușii.

— Nick, la telefon.

La celălalt capăt al firului era Herbert Macaulay.

— Salut, Charles. Cum îi merge rănitului ?

— Bine, mulțumesc.

— Ai veşti de la Wynant ?

— Da.

— Am primit o scrisoare de la el în care spune că ţi-a telegrafiat. Te simţi prea rău să...

— Nu, nu, sunt pe picioare. Dacă eşti la birou după amiază o să trec pe acolo.

— Perfect, spuse el. Am să rămân până la şase.

M-am întors în sufragerie. Nora îl invita pe Guild să ia prânzul împreună cu noi care abia atunci luam micul dejun.

Mi-am exprimat dorinţa de a bea înainte de micul dejun iar Nora a plecat să comande mâncarea şi să ne aducă ceva de băut.

— E o femeie nemaipomenită, spuse Guild iar eu l-am aprobat. Să presupunem că o să fii împins în afacerea asta aşa cum spui. Aş vrea în cazul ăsta să fii mai degrabă de partea noastră decât împotrivă.

— Şi eu aş vrea.

— Atunci ne-am înţeles, spuse el, rotindu-se cu scaunul. Nu cred că-ţi aduci aminte de mine dar pe vremea când lucrai aici în oraş eu asiguram paza pe strada 42.

— Desigur, am spus eu politicos. Mi se părea ceva familiar... Oricum, uniforma te schimbă foarte mult.

— Probabil. Aş vrea însă să fiu convins că nu ascunzi nimic din ceea ce nu ştim încă.

— N-aş vrea să fie aşa. Nu ştiu ce ştiţi voi dar eu nu ştiu prea multe. Nu l-am văzut pe Macaulay de când a fost comisă crima şi nici măcar nu am urmărit ce s-a scris în ziare.

Telefonul sună din nou. Nora ne-a adus de băut şi a plecat să răspundă.

— Ce ştim noi nu e secret, zise Guild, şi dacă ai timp o să-ţi spun. El gustă băutura şi dădu din cap mulţumit. Dar întâi aş vrea să te întreb ceva : I-ai povestit doamnei Jorgensen despre telegrama pe care ai primit-o ?

— Da, şi i-am spus că v-am expediat-o vouă.

— Şi ea ce a zis ?

— Nimic. Punea doar întrebări căci încearcă să-l găsească.

Își lăsă capul pe o parte și închise parțial un ochi.

— Nu crezi că ei ar putea fi de comun acord ? spuse el ridicând mâna. Trebuie să înțelegi că nu știu dacă e așa și nici care ar fi consecințele în cazul în care ar fi așa, însă eu doar întreb.

— Totul e posibil, însă cred că nu lucrează împreună. am replicat.

— De ce ? Cred că ai dreptate, zise el apoi adăugă încet : Sunt însă câteva aspecte... Întotdeauna e așa. Bine Charles, am să-ți spun tot ce știm cu precizie și dacă ne mai dai și tu câte ceva o să-ți fiu recunoscător.

Eu am spus că o să fac tot ce pot.

— Ei bine, cam în jur de 3 octombrie Wynant i-a spus lui Macaulay că trebuie să plece un timp din oraș. Nu i-a spus nici unde, nici de ce. dar Macaulay crede că lucrează la o invenție de care nu vrea să se știe (ulterior află de la Julia Wolf că are dreptate) și bănuiește că Wynant se ascunde la Adirondacks însă când o întrebă pe față despre asta, ea răspunse că nu mai știe multe despre el.

— Ea știa despre ce invenție e vorba ?

— Nu, potrivit lui Macaulay, zise Guild dând din cap, știa doar că avea nevoie de spațiu pentru instalații care costă scump. De asta l-a pus pe avocat să-i vândă acțiunile și să-i țină pregătiți banii în bancă cu împuterniciri depline.

— Împuterniciri depline ?

— Exact. Și când avea nevoie de bani, îi vroia cash.

— Întotdeauna a avut idei ciudate, am spus.

— Asta spune toată lumea. Se pare că nu vrea să-și asume riscul de a fi localizat datorită cecurilor, iar acolo unde este nu vrea să se știe că el este Wynant. De asta nu a luat fata cu el (și nici măcar nu i-a spus unde se duce, dacă ea zicea adevărul) și și-a lăsat mustață și barbă. Cu mâna stângă el își pipăi o barbă imaginară.

— Deci era la Adirondacks ? am întrebat.

Guild dădu din umeri și spuse :

— Am spus așa pentru că în afară de Adirondacks și Philadelphia nu avea nici o altă indicație. Acum îl cău-

tăm în munți dar nu e nimic sigur. Poate o fi prin Australia.

— De câți bani lichizi a avut Wynant nevoie ?

— Asta pot să-ți spun exact. Scoase din buzunar un teanc de hârtii ponosite, alese un plic care era ceva mai murdar decât restul pe care le bagă înapoi și zise : A doua zi, după ce a vorbit cu Macaulay a scos el însuși din bancă cinci mii de dolari. Pe 28 (octombrie, vreau să spun) l-a pus pe Macaulay să-i trimită alți cinci mii iar pe 6 noiembrie a mai scos două mii cinci sute. Pe 15 a scos o mie, șapte mii cinci sute pe 30, alți o mie cinci sute pe 6 (asta era deja în decembrie) o mie pe 18 și cinci mii pe 22, cu o zi înainte ca ea să fie omorâtă.

— Aproape treizeci de miare, am spus. Avea un cont destul de serios.

— Douăzeci și opt de mii cinci sute, ca să fim mai exacți.

Guild bagă plicul la loc în buzunar.

— Trebuie să înțelegi că nu-i avea pe toți la dispoziție. După primul telefon pe care l-a primit Macaulay a trebuit mereu să vândă ceva ca să strângă suma. Am o listă a lucrurilor pe care le-a vândut, dacă vrei s-o vezi, spuse el bătându-se pe buzunar.

Am spus că nu.

— Cum îi trimitea banii lui Wynant ?

— Când avea nevoie, el îi scria fetei care îi lua de la Macaulay, și îi trimitea chitanțele.

— Și cum le trimitea lui Wynant ?

Guild dădu din cap și spuse :

— Ea i-a spus lui Macaulay că urma să-l întâlnească în locuri prestabilite, dar el crede că ea știa unde e chiar dacă nu vroia să recunoască.

— Deci este posibil să mai fi avut ultimii cinci mii de dolari asupra ei atunci când a fost omorâtă, nu ?

— În cazul ăsta ar fi vorba de jaf, — ochii gri și umezi ai lui Guild erau aproape închiși — dacă nu a omorât-o chiar el când a venit să-i ia.

— Sau doar dacă — am sugerat eu — altcineva a omorât-o pentru un alt motiv apoi a găsit banii pe care a considerat de cuviință să-i ia.

— Sigur, fu el de acord. Lucruri de genul ăsta se întâmplă mereu. Uneori cei care găsesc primii cadavrul fură câte ceva înainte de a da alarma. Guild ridică mâna și adăugă : Desigur că d-na Jorgensen — o lady ca ea — sper că nu crezi că...

— Și în afară de asta, ea nici nu era singură, nu-i așa ? am întrebat.

— Pentru scurtă vreme. Telefonul din apartament era defect și liftierul l-a trimis pe administrator să telefonez din birou. Dar să ne înțelegem : nu vroiam să spun că d-na Jorgensen a făcut ceva ciudat. E puțin probabil ca o doamnă de talia ei...

— Ce avea telefonul ? am întrebat eu.

Sună cineva la ușă.

— Ei bine, spuse Guild. Nu știu ce să zic. Telefonul...

Făcu o pauză cât chelnerul care intrase aranja masa.

— În legătură cu telefonul, reluă Guild ceva mai târziu, când stăteam la masă, nu știu nici eu ce să spun. Un glonț nimerise chiar în microfon.

— Întâmplător sau...

— Asta mi-ar plăcea și mie să știu. Aparținea aceluiași pistol din care proveneau cele patru gloanțe care au nimerit-o însă dacă a fost tras din greșeală sau intenționat nu am de unde să știu. Este un mod destul de zgomotos de a scoate un telefon din funcțiune.

— Asta mă face să mă întreb, am spus eu, dacă nu a auzit nimeni împușcăturile ? Un 32 nu e o mitralieră însă oricum cineva ar fi trebuit să audă.

— Sigur, spuse el dezgustat. Acum foarte mulți își aduc aminte că au auzit ceva, însă la momentul respectiv nu au făcut nimic și Dumnezeu știe cine ar putea cădea de acord cu ceea ce ei cred că au auzit.

— Așa se întîmplă, am spus îngăduitor.

— De parcă n-aș ști, zise el luând încă o bucată de carne. Unde rămăsesem ? A, da, la Wynant. Și-a abandonat apartamentul când a plecat, lăsându-și lucrurile într-un depozit. Le-am studiat dar n-am găsit nimic care să ne indice unde a plecat sau — ne-am gândit noi că ar fi util — la ce lucra. N-am fost mai norocoși nici în magazinul lui de pe bulevardul 1. Totul era încuiat de când

plecase, dar ea venea de două ori pe săptămână să ridice poșta. De când a murit ea nu a apărut nici o scrisoare care să spună ceva în plus, și nici prin casă nu am găsit nimic care să ne fie de vreun ajutor. El îi zâmbi lui Nora și adăugă : Cred că asta e destul de plictisitor pentru dv, d-nă Charles.

— Plictisitor, spuse ea surprinsă. Dimpotrivă sunt foarte curioasă.

— Femeilor de obicei le place mai multă culoare, spuse el tușind. Ceva mai fascinant. Oricum nu avea nici un indiciu unde ar fi putut fi până vinerea trecută, când i-a telefonat lui Macaulay să-l întâlnească la ora două în holul hotelului Plaza. Macaulay nu era în birou, așa că i-a lăsat un mesaj.

— Macaulay era aici, am spus. Luam prânzul.

— Mi-a zis. Ei bine, Macaulay ajunge la Plaza aproape la ora trei când nu-l găsește pe Wynant, care nu era nicăieri înregistrat la hotel. El încercă să-l descrie dar fără barbă și nimeni la Plaza nu-și amintea nimic. Telefonă apoi din nou la birou dar Wynant nu mai sunase. În aceste condiții o sună pe Julia Wolf care îi spune că nu știa nici măcar dacă Waynant era în oraș, ceea ce el crezu că e o minciună căci cu o zi în urmă îi dăduse cinci mii de dolari pentru clientul său, își imagină că Wynant venise să îi ia, însă răspunse doar „all right" și închizând telefonul își văzu de treabă.

— Ce treabă avea de fapt ? am întrebat.

Guild se opri din mestecat și spuse :

— Cred că n-ar fi rău de știut. O să aflu. Nu era suspectat și nu l-am întrebat, deși nu ne strică să știm cine are alibiuri și cine nu.

Am dat din cap să nu, anticipând întrebare pe care încă nu o pusese.

— Nici eu nu văd nici un motiv pentru care ar fi suspectat, în afară doar de faptul că este avocatul lui Wynant și știe probabil mai multe decât spune.

— Sigur. Înțeleg. Ei bine, bănuiesc că la asta folosesc avocații. Și acum în legătură cu fata : probabil că Julia Wolf nu era numele ei adevărat. N-am fost în stare să aflăm cu precizie dar oricum nu pare să fie tipul de

damă căreia să îi încredinţezi atâţia bani. Asta în cazul în care el ar fi ştiut despre ea.

— Avea cazier ?

El dădu din cap afirmativ.

— Povestea e de lux. Cu câţiva ani înainte de a lucra pentru el a fost închisă, şase luni la Cleveland pentru fraudă sub numele de Rhoda Stewart.

— Şi crezi că Wynant ştia asta ?

— De unde să ştiu ? Nu s-ar zice după banii pe care îi încredinţa, dar nu se ştie niciodată. Din câte mi s-a spus era înnebunit după ea şi ştii până unde pot ajunge unii. Între timp ea se învârtea cu acest Shep Morelli şi băieţii săi.

— Ai cu adevărat ceva împotriva lui ? am întrebat.

— Nu în povestea asta, spuse Guild cu părere de rău, dar îl căutăm pentru alte câteva lucruri. După ce îşi încruntă sprâncenele grizonate adăugă : Aş vrea să ştiu de ce a venit să te vadă. Bineînţeles că drogaţii sunt imprevizibili dar oricum aş vrea să ştiu.

— Eu ţi-am spus tot ce ştiam.

— Nu mă îndoiesc de asta, mă asigură întorcându-se către Nora. Sper că nu consideraţi că am fost prea duri cu el însă, vedeţi, uneori...

Nora zâmbi arătând că înţelege perfect situaţia, după care îi umplu ceaşca cu cafea.

— Mulţumesc, doamnă.

— Morelli era drogat ? întrebă ea privindu-mă.

— Până în vârful urechilor, am spus.

— De ce nu mi-ai spus, se plânse ea. Îmi scapă totul.

Se ridică de la masă să răspundă la telefon.

— Ai de gând să îl acuzi pentru că te-a împuşcat ? întrebă Guild.

— Nu, dar dacă voi aveţi nevoie o voi face. El dădu din cap ; vocea lui era obişnuită, dar în ochii săi se citea o oarecare curiozitate.

Deocamdată, avem destule despre el.

— Îmi vorbeai despre fată.

— Da. Am aflat că nu venea acasă noaptea de multe ori şi câteodată lipsea două-trei zile. Poate că atunci se întâlnea cu Wynant ! Nu ştiu. Nu am găsit omisiuni sau ezitări în povestea lui Morelli care zice că nu a văzut-o de trei luni. Ce părere ai de chestia asta ?

— Aceeași ca și tine, am răspuns. Sunt aproape trei luni de când Wynant a plecat. Poate că înseamnă ceva, poate că nu.

Nora intră și-mi spuse că Harrison Quinn era la telefon și vroia să-mi vorbească. El mă anunță că-mi vânduse niște acțiuni de care nu îmi mai aminteam și îmi spuse prețurile.

— Ai văzut-o pe Dorothy Wynant ? am întrebat.

— Nu. de când am plecat de la tine, dar o întâlnesc în după-amiaza asta la Palma să bea ceva. Dacă îți vine să crezi, mi-a spus să nu-ți zic. Cum rămâne cu aurul ăla, Nick ? O să pierzi dacă nu acționezi acum. Oamenii ăștia sălbatici din vest vor produce un fel de inflație imediat după ce se întrunește Congresul, asta e sigur și chiar dacă nu o fac, toată lumea se așteaptă la așa ceva. Așa cum ți-am spus și săptămâna trecută, se vorbește deja că...

— E în regulă, i-am spus și i-am dat mână liberă să cumpere niște lingouri la cota 12 1/2.

Apoi el își aminti că citise în ziare că aș fi fost împușcat. Era destul de ambiguu și nu s-a preocupat prea tare când l-am asigurat că mă simt bine.

— Să înțeleg că nu jucăm ping-pong câteva zile, adăugă cu un ton de regret care părea autentic.

— Fii atent ; ai biletele alea la premieră diseară. Dacă nu te duci cu aș...

— O să mergem. Mulțumesc oricum. Râse după care am încheiat convorbirea.

Când m-am întors în sufragerie ospătarul făcea curat pe masă iar Guild stătea comod pe canapea. Nora tocmai îi spunea :

— ...întotdeauna de Crăciun trebuie să plecăm de acasă căci familia mea ori vine în vizită, ori ne cheamă pe noi iar lui Nick nu îi place. Asta își lingea labele într-un colț.

Guild își privi ceasul și spuse :

— V-am luat o mulțime din timpul dvs. Nu vroiam să...

Eu m-am așezat și am întrebat :

— Ajunsesem la crimă, nu-i așa ?

— Da, zise el și se relaxă din nou pe canapea. Asta se întâmpla vineri 23 cam la trei și douăzeci după-amiaza

când d-na Jorgensen a venit-și a găsit-o. Tot ceea ce știm e că la două și jumătate telefonul funcționa și totul era în regulă, căci d-na Jorgensen o sunase. La fel la trei când a sunat-o Macaulay.

— N-am știut că d-na Jorgensen îi telefonase.

— Așa a fost, spuse Guild dregându-și vocea. N-am suspectat nimic, înțelegi, dar în urma verificărilor centralista de la Courtland afirma că-i dăduse legătura d-nei Jorgensen pe la două jumătate.

— Și ce-a spus d-na Jorgensen ?

— A spus că sunase să întrebe unde poate să îl găsească pe Wynant, dar această Julia Wolf i-a spus că nu știe. Crezând că minte, d-na Jorgensen a întrebat dacă poate să-i facă o scurtă vizită iar ea a fost de acord. Ei bine, s-a dus acolo și a găsit-o. Vecinii nu văzuseră pe nimeni intrând sau ieșind din apartamentul d-rei Wolf dar asta nu înseamnă nimic. O groază de persoane pot trece pe acolo fără să fie văzute. Pistolul nu era acolo. Nu erau semne că cineva ar fi forțat ușa iar lucrurile nu erau mai dezordonate decât ți-am spus. Vreau să zic că locul nu arăta ca și cum ar fi fost percheziționat. Ea purta un inel cu diamante care valora probabil câteva sute iar în geantă avea treizeci și ceva de dolari. Vecinii îi știau pe Wynant și pe Morelli (căci amândoi veniseră de mai multe ori) dar au spus că nu-i mai văzuseră de un timp. Fereastra care dădea spre scara de incendiu era încuiată iar scara nu părea să fi fost utilizată recent. Cred că asta e tot, spuse el răsucindu-și mâinile.

— Nu ați găsit amprente ?

— Ba da, ale ei și ale celor care fac curățenie, după câte ne-am putut da seama. Nimic nu ne-ar putea fi de folos.

— Dar în ceea ce-i privește pe prietenii ei ?

— Nu părea să aibă... oricum nu prieteni apropiați.

— Cum rămâne cu... cum îl cheamă ?... Nunheim, care o considera prietena lui Morelli ?

— O știa din vedere, o văzuse cu Morelli de câteva ori și mai apoi a recunoscut-o când i-a văzut fotografia în ziare.

— Cine e el ?

— Tipul e în regulă. Știm totul despre el.

— Nu-mi ascunzi nimic, după ce m-ai făcut să-ți promit că nici eu nu-ți voi ascunde nimic, nu-i așa ?

— Bine, spuse Guild, dar rămâne între noi : tipul lucrează pentru departament din când în când.

— Aaa...

— Asta e cam tot ce știm, zise el ridicându-se. Tu ai ceva ce ne-ar putea ajuta ?

— Nu.

Mă privi fix câteva clipe și zise :

— Ce crezi despre toate astea ?

— Inelul ăla cu diamante era o verighetă de logodnă?

— Îl purta pe degetul cu pricina. După o pauză întrebă : De ce ?

— Ar fi folositor să știm cine i l-a cumpărat. Mă duc să-l văd cu Macaulay după-amiază. Dacă apare ceva te sun. Pare să fie vorba despre Wynant dar...

„Aha", mă aprobă el într-un mod firesc apoi dădu mâna cu Nora și cu mine, ne mulțumi pentru whisky, pentru dejun și pentru ospitalitatea noastră în general, după care plecă.

I-am spus Norei :

— Nu sunt eu cel care să sugereze că farmecul tău nu ar deschide sufletul oricărui bărbat, dar să nu fii atât de sigură că tipul ăsta nu ne ia peste picior.

— Deci s-a ajuns și la asta, spuse ea. Ești gelos pe polițiști.

12

Scrisoarea lui Clyde Wynant către Macaulay era un document în toată regula. Era foarte prost scrisă la mașină pe o hârtie albă, datată 26 decembrie 1932, Philadelphia.

„Dragul meu Herbert : I-am telefont lui Nick Charles care a lucrat pentru mine în urmă cu câțiva ani așa cum îți vei aminti și care se află acum la New

York, ca să îl pun în contact cu tine în legătură cu moartea îngrozitoare a sărmanei Julia. Vreau să faci tot ce-ți stă în putere ca să (aici urma un rând complet șters din care nu se înțelegea nimic) îl convingi să găsească criminalul. Nu mă interesează cât costă. Plătește-l !

Mai sunt niște lucruri pe care aș vrea ca el să le știe în afară de ceea ce o să-i spui tu. Nu cred că el ar trebui să transmită polițiștilor ceea ce îi voi spune dar sunt convins că știe el ce e mai bine de făcut și vreau să aibă mână liberă căci am totală încredere în el. Probabil e mai bine să-i arăți scrisoarea după care o să te rog să o distrugi cu atenție. Iată faptele :

Când am întâlnit-o pe Julia joi seara ca să iau cei 1000 de dolari de la ea, mi-a spus că vrea să-și dea demisia. Mi-a spus că nu se simțise deloc bine de la o vreme iar doctorul îi recomandase să plece undeva să se odihnească iar acum când problema moștenirii unchiului ei fusese rezolvată își putea permite acest lucru și așa vroia să facă. Nu spusese niciodată că ar fi avut probleme cu sănătatea și am crezut că ascunde adevăratul motiv pentru care vroia să plece însă, cu toate insistențele mele, nu am reușit să aflu nimic în plus. Nu știam nimic nici despre unchiul care ar fi murit și pe care ea îl numea unchiul John de la Chicago. Cred că asta ar putea fi verificat, dacă e important. Nu am reușit s-o conving să se răzgândească așa că urma să plece în ultima zi a lunii. Părea îngrijorată sau speriată dar nu vroia să recunoască. La început mi-a părut rău că pleacă dar apoi mi-am dat seama că nu mai puteam avea încredere în ea căci minți se așa cum dealtfel credeam.

Următorul lucru pe care vreau să îl știe Charles este că, indiferent ce credeau ceilalți despre fosta mea relație cu Julia, de mai bine de un an noi nu eram mai mult decât șef și angajat unul pentru celălalt. Relația asta era rezultatul unei înțelegeri mutuale. Pe urmă, cred că ar fi bine să se știe unde se gă-

seşte Victor Rosewater cu care am avut necazuri în urmă cu câţiva ani din cauză aceloraşi experienţe la care lucrez şi acum şi în legătură cu care mă acuzase că îl înşelasem, căci îl consider suficient de nebun ca să fie în stare să o omoare pe Julia în cazul în care ea ar fi refuzat să-i spună unde mă găsesc. În al patrulea rând, şi cel mai important, e de ştiut dacă fosta mea soţie a fost în contact cu Rosewater. Cum de a aflat că lucram la nişte experienţe la care acesta mă asistase cândva ?

În al cincilea rând poliţia trebuia imediat convinsă că nu pot să le spun nimic despre ciminal şi astfel să renunţe a mă căuta căci asta ar conduce la divulgarea prematură a experienţelor pe care le fac, ceea ce aş considera foarte periculos în momentul ăsta. Acest lucru poate fi evitat prin clarificarea imediată a misterului crimei şi e ceea ce vreau să se întâmple.

O să comunic cu tine din când în când iar, în acelaşi timp, dacă apare ceva urgent dă următorul anunţ în *Times* : «Abner. Da. Bunny.»

În cazul ăsta o să intru în contact cu tine.

Sper să înţelegi suficient necesitatea de a-l convinge pe Charles să mă ajute căci cunoaşte necazurile pe care le-am avut cu Rosewater precum şi persoanele implicate.

Al tău sincer,
Clyde Miller Wynant."

Am pus scrisoarea pe biroul lui Macaulay şi i-am spus:

— Lucrurile par destul de clare. Îţi aminteşti în ce consta asta cu Rosewater ?

— Era ceva în legătură cu schimbarea structurii cristalelor. Pot să verific. Macaulay luă din nou scrisoarea şi privind-o spuse încruntat : zicea ceva de o mie de dolari pe care i-ar fi luat de la ea în seara aia. Eu îi dădusem cinci mii, atât îmi spusese ea că îi ceruse.

— Patru mii erau pentru moștenirea unchiului John ? am sugerat.

— Așa se pare. Interesant, n-am crezut niciodată că o să-l înșele. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu restul banilor pe care i-am dat.

— Știai că a fost închisă la Cleveland pentru fraudă ?

— Nu. Pe bune ?

— Da, potrivit poliției. Sub numele de Rhoda Stewart. Unde a găsit-o Wynant ?

— N-am idee, spuse el dând din cap.

— Știi ceva în legătură cu originea sau cu rudele ei ?

El dădu din nou din cap.

— Cu cine era logodită ? am întrebat.

— Nu știam că era logodită.

— Purta un inel cu diamante pe inelar.

— Asta e nou pentru mine, zise el, după care închise ochii și se gândi o clipă.

— Nu, nu-mi amintesc să fi remarcat un inel de logodnă. Îmi zâmbi punându-și mâinile pe birou : Ei bine, ce șanse am să te determin să faci ceea ce a cerut ?

— Nici vorbă !

— Și eu mă gândeam la fel. Știi despre el la fel de multe ca și mine. Ce te-ar putea face să-ți schimbi ideea ?

— Nu o să....

— Ar folosi să-l conving să te întâlnească ? Poate dacă i-aș spune că ăsta ar fi singurul mod...

— Sunt dispus să vorbesc cu el însă va trebui să fie mult mai deschis decât în scrisoare.

— Vrei să spui că bănuiești că el ar fi omorât-o ? întrebă rar Macaulay.

— Nu știu nimic despre asta, am răspuns. Nu știu nici măcar cât poliția care știe îndeajuns de multe despre el ca să-l aresteze dacă l-ar găsi.

Macaulay suspină și zise :

— Nu e distractiv să fii avocatul unui nătărău. O să încerc să-l determin să fie rezonabil dar știu că n-o să reușesc.

— Ce vroiam să te mai întreb ? Cum stă cu banii acum ? Îi merge la fel de bine ca mai înainte ?

— Aproape. Criza l-a atins puțin la fel că pe noi toți iar brevetele lui în metalurgie s-au dus dracu însă putem încă să mai contăm pe cincizeci-șaizeci de mii anual din brevetele sticlăriilor și ale produselor antifonice sau... Făcu o pauză pentru a mai întreba : Te îndoiești cumva de posibilitățile lui de a te plăti ?

— Nu, mă gândeam.

Atunci mi-a venit o altă idee.

— Mai are alte rude în afară de fosta soție și de copii?

— Mai are o soră, Alice Wynant, cu care nu mai e în relații de patru-cinci ani.

Am presupus că e vorba de mătușa Alice la care Jorgensenii nu se duseseră în seara de Crăciun.

— De ce sunt certați ? am întrebat.

— El a dat un interviu în ziare în care afirmă că planul cincinal rusesc nu este în mod obligatoriu sortit falimentului. Nimic mai mult.

— Ei sunt..., am spus râzând.

— Ea e chiar mai rău decât el. Uită foarte ușor. Într-o zi când fratele ei se opera de apendicită ea și cu Mimi se duceau să-l vadă. Din direcția opusă a trecut un dric care venea de la spital. D-ra Alice s-a albit, și strângând-o pe Mimi de braț i-a spus : „A, dragă ! dacă ăsta ar fi... cum îl cheamă !"

— Unde locuiește ?

— Pe Madison Avenue. O găsești în cartea de telefon. Nu cred că... Apoi ezită.

— N-am s-o deranjez, am spus. Înainte să zic altceva telefonul începu să sune.

El își duse receptorul la ureche și spuse :

— Alo... Da, eu sunt... Cine ?... A, da... Gura lui se închise iar ochii i se măreau. Unde ? ... Da sigur. Dacă ajung ? Da, spuse el privindu-și ceasul. Ne vedem în tren.

— Era locotenentul Guild, îmi spuse. Wynant a încercat să se sinucidă la Allentown în Pennsylvania.

13

Dorothy și Quinn erau la bar când am intrat în clubul Palma. Nu m-au văzut până ce nu am ajuns lângă Dorothy și am spus :

— Salut, prieteni. Dorothy era îmbrăcată cu aceleași haine cu care o văzusem ultima dată. Mă privi și fața i se îmbujoră.

— Trebuia să-i spui.

— Fata trebuie menajată, spuse Quinn vesel. M-am gândit să mă ocup eu în locul tău. Ce vrei să bei ?

— Ca pe vremuri. Ești un prieten adevărat... să pleci așa fără să lași o vorbă.

Dorothy mă privi din nou. Zgârieturile de pe față i se vindecaseră iar vânătăile de-abia se mai vedeau în timp ce gura nu îi mai era umflată.

— Am avut încredere în tine, spuse ea fiind gata să plângă.

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Știi ce vreau să spun. Și atunci când te-ai dus la cină la mama am avut încredere în tine.

— Și de ce nu ?

— S-a alintat toată după-amiaza, spuse Quinn. Nu fi agresiv, după care o luă de mână și adăugă : Haide, haide iubito...

— Taci din gură te rog, zise ea retrăgându-și mâna dintr-a lui. Știi foarte bine ce vreau să spun, urmă ea către mine. Tu și cu Nora v-ați bătut joc de mine de față cu mama și cu...

Începusem să înțeleg ce se întâmplase.

— Ai vorbit cu ea și ai crezut-o ? am întrebat-o râzând. După douăzeci de ani mai înghiți încă minciunile ei ? Presupun că ți-a telefonat după ce plecasem de acolo. Ne certasem și nu am stat mult.

Ea lăsă capul într-o parte și spuse cu o voce stinsă :

— Ah, sunt o proastă.

Se agăță de mine cu ambele mâini și continuă :

— Ascultă, hai să mergem s-o vedem pe Nora. Trebuie să clarificăm lucrurile cu ea. Sunt atât de proastă. Mi-ar prinde bine dacă ea n-ar...

— Sigur. Dar avem tot timpul. Hai să bem ceva, mai întâi.

— Frate Charles, spuse Quinn, aș vrea să-ți strâng mâna. Ai făcut din nou soarele să strălucească în viața noastră și ne-ai redat libertatea. Hai să o vedem pe Nora, adăugă el golindu-și paharul. Whisky-ul acolo e la fel de bun și costă mai puțin.

— Tu de ce nu rămâi aici ? îl întrebă ea.

— Eu nu, spuse el. Poate îl convingi pe Nick să rămână aici, dar eu vin cu tine. A trebuit să-ți înfrunt tristețea toată după-amiaza ; acum vreau să mă bucur de lumina soarelui.

Când am ajuns la Normandie, Gilbert Wynant era acolo împreună cu Nora. Își sărută sora apoi dădu mâna cu mine și după prezentările necesare cu Harrison Quinn. Dorothy începu să se scuze îndelung și încoerent Norei.

— Ajunge, spuse Nora. Nu e nimic de iertat. Dacă Nick ți-a spus că m-am simțit ofensată sau ceva de genul ăsta, e doar pentru că el e un grec mincinos. Să te ajut să te dezbraci.

Quinn dădu drumul la radio. La semnalul următor urma să fie cinci și un sfert, ora estului.

— Fă te rog pe barmanul, îi spuse Nora lui Quinn, știi unde sunt sticlele ! Apoi, ea veni după mine în baie. Unde ai găsit-o ?

— Într-o cârciumă. Ce caută Gilbert aici ?

— A zis că a venit să o vadă pe Dorothy. Ea nu a dat pe acasă azi noapte și credea că e încă aici. Cu toate astea nu a fost surprins când a descoperit că nu e, spuse ea râzând. A zis că hoinărește mereu sau că are dromomania care provine de la o fixație a mamei. Asta e foarte interesant. El zice că Stekel susține că cei care suferă de asta au de obicei și impulsuri cleptomane, însă el a încercat să o tenteze lăsând lucruri la întâmplare dar până acum nu a furat nimic.

— E în formă puștiul. A zis ceva de taică-su ?

— Nu.

— Probabil că nu a auzit încă. Wynant a încercat să se sinucidă la Allentown. Guild și Macaulay s-au dus acolo să-l vadă. Nu știu dacă să le spun copiilor sau nu. Mă întreb dacă Mimi are vreo legătură cu venirea lui aici.

— Eu n-aș crede asta, dar dacă tu...

— Doar mă întrebam, am spus. E de mult aici ?

— Cam de o oră. E un băiat nostim. Studiază chineza, scrie o carte despre Cunoaștere și Credință (nu în chineză) și crede că Jack Oakie e foarte bun.

— Și eu la fel. Ești obosită ?

— Nu foarte tare.

Când ne-am întors în sufragerie Dorothy și Quinn dansau pe „Eadie Was a Lady". Gilbert lăsă jos revista în care se uita și-mi spuse politicos că speră să mă refac după accidentul pe care l-am avut. I-am răspuns că rana este pe cale să se vindece.

— N-am fost niciodată rănit cu adevărat, din câte îmi aduc aminte, continuă el. Am încercat să mă rănesc singur, dar nu e același lucru. Doar m-a jenat, m-am enervat și am transpirat îngrozitor.

— Atunci e cam același lucru, am spus.

— Chiar așa ? Credeam că nu e doar atât, zise el apropiindu-se puțin de mine. Sunt atît de tânăr și n-am nici o șansă să... d-le Charles, însă dacă sunteți ocupat, vă rog să-mi spuneți. Aș fi foarte fericit dacă uneori am putea vorbi singuri fără să fim întrerupți. Sunt atât de multe lucruri despre care aș vrea să vă întreb și nu știu pe nimeni altcineva care ar putea să-mi răspundă.

— Nu sunt atât de sigur că aș ști să-ți răspund, dar o să-mi facă plăcere de câte ori vrei.

— Chiar nu vă deranjează ? Nu sunteți doar condescendent ?

— Nu, vroiam să spun doar că nu sunt sigur că pot să-ți satisfac pe deplin curiozitatea.

— Iată, lucrurile cum ar fi canibalismul, spuse el. Nu în Africa sau în Noua Guinee, în Statele Unite vreau să spun. Sunt multe cazuri ?

— Nu în zilele noastre. Nu din câte am eu cunoștință

— Dar au fost cândva ?

— N-aș putea să-ți spun, dar se întâmpla din când în când înainte ca țara să se stabilizeze. O clipă, o să-ți dau un exemplu. M-am îndreptat către raftul de cărți de unde am luat „Cele mai faimoase cazuri de criminalistică din America" a lui Duke, pe care Nora o cumpărase de la anticariat. Am deschis-o la capitolul pe care îl căutam și i-am dat-o.

— Sunt doar trei sau patru pagini.

ALFRED G. PACKER — CANIBALUL care și-a omorât cinci tovarăși de drum în munții Colorado, i-a mâncat și le-a furat banii.

În toamna anului 1873 un grup de douăzeci de oameni îndrăzneți au plecat de la Salt Lake City statul Utah ca să prospecteze ținutul San Juan. Știind despre averile pe care le făcuseră unii, ei au plecat plini de speranță și optimiști dar cu cât timpul trecea și nu vedeau decât arbori și munți înzăpeziți ei deveneau mai deprimați. Cu cât mergeau mai departe peisajul era mai puțin îmbietor iar ei mai disperați căci singura recompensă probabilă părea moartea de inaniție. Tocmai când aventurierii erau gata să renunțe, au găsit o tabără de indieni și, deși nu știau cum vor fi primiți au decis că nimic nu e mai rău decât să mori de foame.

Apropiindu-se de tabără au fost întâmpinați de un indian care părea prietenos și care i-a condus la Quarey, șeful de trib. Spre surpriza lor indienii au fost foarte primitori și i-au invitat să rămână până ce își vor fi recuperat pe deplin forțele. În sfârșit, echipa s-a decis să pornească din nou la drum având ca țintă finală fortul Los Pinos. Quarey a încercat să-i descurajeze convingându-i pe zece dintre ei să se întoarcă înapoi la Salt Lake City. Ceilalți zece erau hotărâți să continue drumul. Quarey le-a dat provizii îndemnându-i să urmeze râul Gunnison care își purta numele după un locotenent ucis în 1852. (Vedeți viața lui Joe Smith, *Mormanul*).

Alfred G. Packer care părea a fi conducătorul grupului ce urma să-și continue drumul a ignorat sfaturile, fiind convins de abilitatea sa de orientare topografică. După ce au parcurs o scurtă distanță Packer le-a spus oamenilor că de curând fuseseră descoperite mine foarte bogate

lângă izvoarele râului Rio Grande și s-a oferit să-i ghideze într-acolo. Patru dintre ei au insistat să-i urmeze sfaturile lui Quarey dar Packer a reușit să convingă cinci oameni : Swan, Miller, Noon, Bell și Humphrey să-l acompanieze la mine.

Dintre primii patru care și-au continuat drumul de-a lungul râului, doi au murit de inaniție și de extenuare iar ceilalați doi au ajuns la fortul Los Pinos în februarie 1874, după suferințe îngrozitoare. Generalul Adams era comandantul fortului, iar cei doi au fost tratați cu tot respectul. Când și-au recăpătat forțele au luat-o înapoi către lumea civilizată.

În martie 1874 generalul Adams a fost chemat la Denver pentru afaceri și într-o dimineață rece și cețoasă când el era încă plecat, oamenii de la fort care luau micul dejun s-au trezit la ușă cu un om disperat care le-a cerut de mâncare și adăpost. Fața acestuia era îngrozitor de tumefiată dar altfel era în condiții destul de bune cu toate că stomacul lui nu putea să rețină mâncarea pe care i-o dădeau. El a declarat că se numea Packer și a pretins că ceilalați cinci tovarăși de drum îl abandonaseră când a fost bolnav, dar îi lăsaseră o pușcă pe care o adusese cu el la fort. După ce a profitat timp de zece zile de ospitalitatea fortului, Packer a luat-o spre un loc numit Saquache pretinzând că de acolo va pleca în Pennsylvania unde avea un frate. La Saquache, Packer a băut zdravăn și părea să fie plin de bani. În timp ce era beat, a spus multe povești contradictorii în legătură cu tovarășii lui de drum și a fost suspectat că se debarasase de ei prin metode murdare.

Apoi generalul Adams s-a oprit la Saquache întorcându-se de la Denver și în timp ce se găsea acasă la Otto Mears a fost avertizat să-l aresteze pe Packer și să-i cerceteze situația. Generalul a hotărât să-l ducă înapoi la fort și pe drum s-a oprit la postul maiorului Downey unde i-a întâlnit pe cei zece oameni care îl ascultaseră pe șeful indienilor și abandonaseră incursiunea. Atunci s-a dovedit că cea mai mare parte a declarațiilor lui Packer erau false și generalul a hotărât să deschidă o cercetare completă.

Packer a fost legat și adus la fort unde era ținut sub atentă observație.

Pe 2 aprilie 1874 doi indieni euforici au intrat în fort purtând pe brațe ceea ce ei numeau „carne de om alb" și pe care au declarat că o găsiseră în imediata apropiere. Zăcuse în zonă și din cauza frigului era încă bine conservată. Când Packer a văzut despre ce era vorba, a devenit brusc palid și s-a prăbușit la podea cu un geamăt. După ce a fost trezit a implorat milă și a dat următoarea declarație.

„Când eu și ceilalați cinci am plecat din tabăra lui Quarey am crezut că vom avea destule provizii pentru drumul lung și obositor care ne aștepta, însă hrana s-a terminat repede și în curând eram gata să murim de foame. Câteva zile am supraviețuit mâncând rădăcini de copaci dar nu erau suficient de hrănitoare iar frigul alungase toate animalele și păsările în adăposturi. Situația a devenit disperată. Toți aveau sclipiri ciudate în ochi și am devenit suspicioși unii cu ceilalți. Într-o zi m-am dus să strâng lemne pentru foc și când m-am întors l-am găsit pe dl. Swan, care era cel mai bătrân dintre noi, omorât cu o lovitură în cap iar ceilalți se pregăteau să-l mănânce. Banii lui care se ridicau la circa două milioane de dolari au fost împărțiți între noi.

Hrana ne-a ajuns câteva zile. Apoi eu am sugerat ca Miller să fie următoarea victimă fiindcă era foarte cărnos. Când s-a aplecat după lemne i-a fost despicat craniul cu toporul. Următoarele victime au fost Humphrey și Noon. Bell și cu mine eram singurii supraviețuitori și am făcut un pact că e mai bine să murim de foame decât să ne facem rău unul celuilalt. Într-o zi Bell a spus : «Nu mai rezist» și s-a aruncat asupra mea ca un tigru flămând încercând să mă lovească cu pisolul. Am parat lovitura și l-am omorât cu toporul. Am tăiat carnea felii și le-am luat cu mine continuând drumul. Când am văzut fortul de pe o colină, am aruncat feliile de carne care îmi rămăseseră dar mărturisesc că am făcut-o cu părere de rău căci începuse să-mi placă carnea de om, în special porțiunea de la piept."

După ce a relatat povestea asta macabră, Packer a fost de acord să conducă un grup în fruntea căruia se afla Lauter, la rămăşiţele celor ucişi. Ajunşi la nişte munţi înalţi şi inaccesibili, Packer se declară zăpăcit şi a decis să amâne căutarea pentru a doua zi. Peste noapte dormind alături de Lauter, Packer a încercat să-l omoare pentru a evada însă nu a reuşit şi fiind adus înapoi la fort a fost predat şerifului.

În luna iunie a aceluiaşi an, un artist numit Reynolds din Peoria a descoperit într-un desiş rămăşiţele celor cinci oameni când picta pe malul lacului Cristoval. Patru dintre cadavre zăceau în şir, iar al cincilea, al căruia cap lipsea, era ceva mai încolo. Corpurile lui Beli, Swan. Humphrey şi Noon erau pline de răni de puşcă mai ales pe spate şi în cap. Găsit ulterior, capul lui Miller era zdrobit de o puşcă ce zăcea alături cu încărcătorul rupt.

Starea cadavrelor indica clar că Packer era vinovat nu numai de canibalism dar şi de crimă. El probabil a spus adevărul când a zis că îi plăcea carnea de la piept căci toate cadavrele erau tăiate în zona coastelor. În zona cadavrelor a fost descoperită o potecă ce ducea la un adăpost unde s-au găsit pături şi alte articole aparţinând celor cinci şi toate indiciile arătau că Packer locuise în adăpost multe zile după crime şi că făcuse des drumuri ca să se aprovizioneze cu carne umană.

În urma descoperirilor făcute, şeriful a scris un mandat de arestare pentru Packer învinuindu-l de cele cinci crime însă acesta a reuşit să evadeze. Nouă ani nu s-a mai auzit nimic despre el până la 29 ianuarie 1883, când generalul Adams a primit o scrisoare de la Cheyelmme statul Wyoming în care unul din cercetaşii din Salt Lake City declara că-l văzuse pe Packer în localitatea respectivă. Cercetaşul mai spunea că criminalul se ascundea sub numele John Shwartze şi era suspectat de a face parte dintr-o bandă de răufăcători. Detectivii au început o anchetă şi la 12 martie 1883 şeful Sharpless din ţinutul Laramie l-a arestat pe Packer care a fost adus şi închis la Lake City.

Procesul lui, în care era acuzat de omorârea lui Israel Swan la 1 martie 1883 în Shinsdale, a început pe 3 aprilie

1883. S-a dovedit că toți din grup în afară de Packer dețineau sume de bani. Apărarea a respectat declarația inițială conform căreia Packer l-ar fi omorât doar pe Bell, și asta în legitimă apărare.

Pe 13 aprilie juriul l-a găsit vinovat și l-a condamnat la moarte. Lui Packer i-a fost acordată o amânare a pedepsei iar cazul său a fost înaintat Curții supreme. Între timp a fost transferat la închisoarea Gunnison pentru a fi protejat de violența celorlalați deținuți.

În octombrie 1885 Curtea supremă a deschis un nou proces și a decis de-abia atunci să fie judecat pentru cele cinci crime. A fost găsit vinovat de toate acuzațiile și a fost condamnat la un total de patruzeci de ani de închisoare. La 1 ianuarie 1901 a fost eliberat și la 24 aprilie 1907 a murit într-o fermă de lângă Denver.

În timp ce Gilbert citea, am băut un whisky. Oprindu-se din dans Dorothy veni către mine.

— Îți place ? întrebă ea arătându-l pe Quinn.

— Da, tipul e de treabă.

— Poate, uneori se poartă prostește. Nu m-ai întrebat unde am fost noaptea trecută. Nu te interesează ?

— Nu e treaba mea.

— Dar am aflat ceva pentru tine.

— Ce ?

— Am fost la mătușa Alice. Nu e tocmai întreagă la minte dar e simpatică. Mi-a spus că a primit azi o scrisoare de la tata în care o avertizează să se păzească de mama.

— Cum o avertizează ? Ce scria exact ?

— N-am văzut scrisoarea. Mătușa Alice este certată cu el de câțiva ani și a rupt-o. Ea susține că el a devenit comunist și că tot comuniștii au omorât-o pe Julia Wolf așa cum o să-l omoare și pe el până la urmă ! Crede că e vorba de niște secrete pe care el le-a trădat.

— O, Dumnezeule.

— Ei bine, nu da vina pe mine. Eu îți spun doar ce mi-a zis. Te-am avertizat că nu e întreagă la minte.

— Ți-a spus că în scrisoare era vorba de prostiile astea ?

— Nu, spuse Dorothy dând din cap. Nu, a spus doar că o avertiza. Dacă-mi amintesc bine, a spus că-i scrisese să nu aibă încredere în nimeni cu care vine în contact. Cred că asta se referea la noi toți.

— Încearcă să-ți amintești mai multe.

— Nu mai e nimic altceva. Asta e tot ce mi-a spus.

— De unde venea scrisoarea ? am întrebat.

— Nu știa că sosise paravion. Zicea că nici nu o interesează.

— Ce credeți despre asta ? Vreau să spun, lua avertismentul în serios ?

— A zis despre el că este un radical periculos — am citat-o — și că nu o interesează nimic din ceea ce spune.

— Ție cât de serioasă ți se pare treaba asta ?

Ea mă privi fix câteva clipe lungi și își umezi buzele înainte de a vorbi.

— Cred că el...

Gilbert veni spre noi cu cartea. Părea dezamăgit de povestea pe care îi indicasem să o citească.

— E foarte interesant, dar știți, nu este un caz patologic — spuse el — și luându-și sora de braț adăugă. E doar o problemă de supraviețuire.

— Doar dacă îl crezi pe Packer, am spus.

— Despre ce e vorba ? întrebă Dorothy.

— Ceva dintr-o carte, răspunse Gilbert.

— Dorothy, spune-i despre scrisoarea pe care a primit-o mătușa voastră.

După ce a terminat de povestit el avea o grimasă nerăbdătoare.

— Prostii. Mama nu e cu adevărat periculoasă. E doar un caz de evoluție neterminată. Noi toți ne-am dezvoltat etica, morala și așa mai departe. Mama nu a ajuns încă la faza asta. El se încruntă și se corectă : Ar putea fi periculoasă doar în măsura în care un copil se joacă cu chibriturile.

Nora și Quinn dansau.

— Și ce crezi despre tatăl tău ? am întrebat eu.

— Nu l-am văzut de când eram copil, spuse Gilbert

dând din umeri. Am o teorie în legătură cu el dar cea mai mare parte a ei constă doar din supoziții. Mi-ar plăcea... cel mai tare mi-ar plăcea să știu dacă e impotent.

— A încercat să se sinucidă azi la Allentown, am spus.

— Nu e adevărat, strigă Dorothy atât de ascuțit încât Quinn și Nora se opriră din dans. Apoi îl întrebă pe fratele său : Unde e Chris ?

Gilbert își mută privirea de la ea către mine o clipă, apoi o privi din nou.

— Nu fi fraieră, spuse el rece. E cu fata aia a lui, Fenton.

Dorothy nu părea să-l creadă.

— E geloasă pe el, îmi explică Gilbert. Fixația maternă de care am vorbit.

— L-a văzut cineva dintre voi pe Victor Rosewater cu care tatăl vostru avea probleme când v-am cunoscut ?

Dorothy dădu din cap, iar Gilbert spuse :

— Nu. De ce ?

— Mă gândeam. Nici eu nu l-am văzut niciodată dar în urma descrierii pe care am auzit-o cu oarecare modificări ar putea să semene cu Chris Jorgensen.

14

În seara aceea m-am dus cu Nora la premiera de la Music Hall, dar după o oră de la începutul spectacolului am hotărât că văzusem îndeajuns și am plecat.

— Încotro ? întrebă Nora.

— Nu contează. Vrei să mergem la clubul Pigiron de care ne-a spus Morelli ? Cred că o să-ți placă Studsy Burke. Pe vremuri spărgea safe-uri. Pretinde că a spart safe-ul de la închisoarea din Hagerstawn când executa acolo o pedeapsă de treizeci de zile pentru dezordine publică.

— Hai, spuse ea.

Ne-am dus pe strada 49 și întrebând doi șoferi de taxi, doi vânzători de ziare și un polițist, am găsit locul. Portarul a zis că nu auzise de Burke dar că va încerca să-l identifice. Nu mult după aceea Studsy apăru în capul ușii.

— Cum îți merge, Nick ? spuse el. Intrați.

Era un bărbat puternic, de înălțime medie, acum puțin gras, dar nu pufos. Trebuie să fi avut cel puțin cincizeci de ani dar arăta cu zece ani mai tânăr. Avea o față lată, ușor scâlciată și păr rar de o culoare incertă, iar chelia nu îi făcea fruntea să pară mai înaltă. Am dat mâna cu el și i-am prezentat-o pe Nora.

— Te-ai însurat, spuse el, cu vocea lui puternică și groasă ca de bariton. Ce chestie, Dumnezeule, ori bem șampanie ori ne batem !

I-am explicat că vom bea și am intrat. Localul avea un aspect puțin ponosit. Ne-am așezat la o masă iar Studsy i-a spus chelnerului exact ce sticlă să ne aducă. Apoi mă examină atent și zise :

— Căsătoria ți-a priit. A trecut mult timp de când nu te-am văzut.

— Da, a trecut, am aprobat.

— M-a trimis la zdup, îi spuse Norei.

— Era un bun detectiv ? întrebă ea prietenoasă.

Studsy își încruntă puțin fruntea îngustă.

— Se zice că da, dar nu știu. Singura dată când m-a prins a fost un accident.

— De ce mi-ai trimis pe cap un tip așa dement ca Morelli ? l-am întrebat.

— Știi cum sunt străinii, spuse el ; sunt isterici. Nu știam că o să facă ceva de genul ăsta. Era îngrijorat că poliția dă vina pe el pentru crima acelei Wolf și când am citit în ziare că tu te ocupi de caz i-am spus : „Tu nu scoți nimica de la Nick, dar dacă simți nevoia să vorbești cu cineva, du-te la el.“ Și a zis că o să facă. Ce s-a întâmplat ?

— A fost urmărit când a intrat și a dat vina pe mine. Cum de m-a găsit ?

— Are prieteni, iar tu nu te ascundeai, corect ?

— Eram în oraș doar de o săptămână și în ziar nu scria unde stau.

— Chiar așa ? întrebă Studsy cu interes. Unde ai fost ?

— Acum locuiesc la San Francisco. Cum de m-ai găsit ?

— Ăla e un oraș nemaipomenit. N-am mai fost acolo de ani de zile, dar e extraordinar. N-aș putea să-ți spun, Nick. Întreabă-l pe el. E treaba lui.

— Da tu l-ai trimis la mine.

— Ei, da, spuse el, doar atât, bineînțeles. Dar vai, am băgat mâna în foc pentru tine, adăugă el serios.

— Suntem prieteni, am spus.

— De unde era să știu că o să o ia razna ? Oricum, nu te-a rănit prea tare, nu-i așa ?

— Poate că nu, dar oricum nici bine nu mi-a fost, iar eu... M-am oprit căci chelnerul venise cu șampania. Am gustat-o. Deși era destul de proastă, i-am spus că e nemaipomenită.

— Crezi că el a omorât-o pe fată ? am întrebat.

— Nu, cu siguranță. Imposibil.

— Dar totuși un tip care poate fi ușor convins să tragă.

— Știu — străinii ăștia sunt isterici — dar el a fost aici în după-amiaza aia.

— Tot timpul ?

— Tot timpul. Pot să jur că așa a fost. Unii petreceau la etaj, iar el nu numai că nu a plecat, dar nu s-a ridicat de pe scaun. Fără glumă, asta se poate dovedi.

— Atunci de ce era înjunghiat ?

— De unde să știu. Același lucru l-am întrebat și eu. Dar știi cum sunt străinii ăștia.

— Aha... Sunt isterici. Nu și-ar fi trimis un prieten la ea, nu-i așa ?

— Cred că îl confunzi pe băiat, spuse Studsy. O știam pe tipa aia. Venea uneori aici cu el. Se distrau doar. Nu era atât de înnebunit după ea ca s-o omoare.

— Ea era de treabă ?

— Nu știu. Lua și ea droguri din când în când... poate doar așa ca să fie sociabilă, pentru că el lua.

— Cu cine altcineva se mai învârtea ?

— Cu nici unul pe care să-l cunosc, răspunse Studsy indiferent. Era un șobolan pe care-l chema Nunheim și care se dădea la ea când venea aici dar nu a avut prea multă trecere după câte mi-am dat seama.

— Deci așa a făcut Morelli rost de adresa mea.

— Nu fi fraier ! Morelli nu avea nimic cu el. De ce ar fi spus poliției că o cunoaște pe femeie ? Ți-e prieten.

M-am gândit puțin și i-am răspuns :

— Nu-l cunosc. Am auzit doar că uneori toarnă la poliție.

— M-m-m. Mulțumesc.

— Pentru ce ? N-am spus nimic.

— Corect. Acum mai spune-mi ceva : Ce e cu toată tărășenia asta ? Tipul ăla, Wynant, a ucis-o, nu-i așa ?

— Foarte mulți cred așa, am replicat, dar dacă pariezi cincizeci de dolari că nu e așa, câștigi o sută.

El dădu din cap.

— Nu fac pariu cu tine în branșa ta — fața i se luminâ — dar o să-ți spun ce o să fac și putem să băgăm niște bani dacă vrei. Știi atunci când m-ai prins, când am călcat cu stângul, m-am întrebat întotdeauna dacă ai mai fi în stare să o faci. Odată când te simți în formă aș vrea să...

— Nu, am spus râzând. Nu, mi-am pierdut antrenamentul.

— Și eu sunt gras ca un porc, insistă el.

— În afară de asta nu era cinstit. Tu erai dezechilibrat, eu nu.

— Încerci doar să mă duci cu vorba, spuse el. Apoi mai pasiv : cu toate că am impresia că ai cotit-o în sfârșit. Stai, dă-mi voie să-ți umplu paharul.

Nora vroia să ajungă acasă devreme și trează așa că, puțin după ora unsprezece l-am lăsat pe Studsy și Clubul său. Ne-a condus la un taxi și ne-a strâns mâna viguros.

— A fost o mare plăcere spuse el la despărțire. I-am răspuns la fel de politicos și am plecat.

Nora credea că Studsy e fantastic :

— Jumătate din ce zicea el nu înțelegeam.

— Da, e un tip în regulă, am spus.

— Nu i-ai spus că o să te lași !

— Ar fi crezut că vreau să-i pun ceva în cârcă, am explicat. Pentru un tip ca el un detectiv rămâne întotdeauna un detectiv și mai degrabă l-aș minți decât să-l fac să creadă că mint. Ai o țigară ? Într-un fel el are încredere în mine.

— Spuneai adevărul când i-ai zis că nu Wynant a omorât-o ?

— Nu știu. Cred că da.

La Normandie sosise o telegramă pentru mine de la Macaulay din Allentown :

OMUL DE AICI NU E WYNANT ȘI NU A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ.

15

În dimineața următoare am chemat un stenograf și am scăpat de cea mai mare parte din corespondența care se acumulase ; apoi i-am telefonat avocatului nostru de la San Francisco, căci încercam să protejăm clienții de faliment ; în următoarea oră am trecut în revistă un plan pe care îl făcusem ca să ne diminuăm taxele. Într-un cuvânt, eram niște oameni de afaceri ocupați și eram destul de mândri pe la ora două când am abandonat lucrul și am ieșit să dejunăm. Ulterior Nora avea o întâlnire de bridge, iar eu m-am dus să-l văd pe Guild. Vorbisem în prealabil cu el la telefon.

— Deci era o alarmă falsă ? am întrebat eu după ce ne-am strâns mâna și ne-am așezat confortabil pe scaune.

— Asta a fost. Ala nu era Wynant cum nici eu nu sunt. Știi cum e : Am transmis poliției de la Philadelphia o descriere a lui, după ce trimisese telegrama și, în următoarea săptămână, toți slăbănogii cu barbă semănau cu Wynant. Tipul ăsta se chema Barlow, era tâmplar

și a fost împușcat de un negru care a încercat să-l fure. Nu poate încă să vorbească suficient.

— Putea fi împușcat de cineva care să fi făcut aceeași greșeală ca și poliția din Allentown ? am întrebat.

— Vrei să spui, crezând că era Wynant ? Ar putea fi și așa... dar la ce ar folosi ?

— Nu știu. Ți-a spus Macaulay de scrisoarea pe care a primit-o de la Wynant ?

— Mi-a spus doar că a primit-o.

I-am povestit eu conținutul și i-am spus și ceea ce știam despre Rosewater.

— Interesant. zise el.

I-am spus și de scrisoarea pe care Wynant o trimisese sorei lui.

— Scrie la o mulțime de oameni, nu-i așa ? zise el.

— Asta ziceam și eu. I-am spus pe urmă că descrierea lui Victor Rosewater, cu câteva schimbări, s-ar putea să i se potrivească lui Christian Jorgensen.

— E plăcut să asculți un tip ca tine, zise el. Nu mă lăsa să te întrerup.

I-am spus că asta era tot, iar el s-a lăsat pe spate cu scaunul, uitându-se în sus, într-un punct fix.

— Avem ceva de lucru, zise el în cele din urmă.

— Tipul ăsta de la Allentown a fost împușcat cu un pistol calibrul 32 ?

Guild mă privi curios câteva clipe după care dădu din cap.

— Era un 44. La ce te gândeai ?

— La nimic, vroiam doar să-mi ordonez ideile.

— Știu ce e asta, zise el și se lăsă din nou pe spate cu scaunul. Când vorbi din nou părea că se gândește la altceva. Alibiul lui Macaulay de care ai întrebat e în regulă. Întârziase la o întâlnire și știu cu precizie că se afla în biroul unui tip numit Herman pe strada 57 de la trei și cinci minute până la trei și douăzeci. Poate că timpul e important.

— De unde știi orele astea atât de exact ?

— Da, tu n-ai de unde să știi. Am găsit un tip pe care-l cheamă Caress care are o curățătorie pe Bulevardul 1 și care a sunat-o la trei și cinci minute ca s-o întrebe dacă are ceva de lucru pentru el : ea i-a răspuns

că nu și că probabil o să plece din oraș pentru un timp. Asta scurtează timpul între trei și cinci minute și trei și douăzeci. Nu-l suspectezi pe Macaulay ?

— Suspectez pe toată lumea, am spus. Tu unde erai între trei și cinci și trei și douăzeci ?

Începu să râdă.

— Ca un fapt divers, eu sunt singurul care nu are un alibi. Eram la cinema.

— Toți ceilalți au alibiuri ?

Guild dădu din cap afirmativ.

— Jorgensen a plecat de acasă cu nevasta pe la trei fără cinci și s-a dus în partea de vest a străzii 73 să se întâlnească cu o fată pe care o cheamă Olga Fenton — am promis să nu-i spun soției — și a rămas acolo până pe la cinci. Știm ce a făcut d-na Jorgensen. Fiica se îmbrăca când ei plecau, după care la trei și un sfert a luat un taxi și s-a dus direct la Bergdorf — Goodman's. Fiul a fost la bibliotecă toată după-amiaza... Dumnezeule ce cărți trăsnite citește ! Morelli era într-o cârciumă. Tu unde erai ? întrebă el râzând.

— O să-mi păstrez alibiul până când o să am într-adevăr nevoie.

— Nici unul dintre ei nu pare invulnerabil, dar așa se întâmplă cu alibiurile adevărate. Cum rămâne cu Nunheim ?

Guild păru surprins : „Ce te face să te gândești la el ?"

— Am auzit că vroia s-o agațe pe fată.

— De unde ai auzit ?

— Am auzit.

— Poți să te bazezi pe informația asta ? întrebă el posomorât.

— Da.

— Ei bine, continuă el rar, pe tipul ăsta îl putem verifica. Dar stai puțin, de ce te interesează ? Nu crezi că Wynant e vinovat ?

I-am oferit aceeași șansă ca și lui Studsy. Cu 25 de dolari pariați o să câștige 50 dacă n-a făcut-o el.

Se întunecă și după câteva momente spuse :

— Asta oricum, e o idee. Cine e candidatul tău ?

— N-am ajuns încă așa departe. Trebuie să înțelegi că nu știu nimic. N-am spus că Wynant n-a făcut-o. Vroiam doar să spun că nu toate indiciile arată spre el.

— Și ai zis-o cu șanse de doi la unu. Ce indicii nu arată spre el ?

— Poți să-i spui intuiție dacă vrei, dar...

— Nu vreau să-i spun în nici un fel. Cred că ești un detectiv isteț și vreau să aud ce ai de spus.

— În cea mai mare parte sunt întrebări. Spre exemplu cât timp a trecut de când liftierul a lăsat-o pe d-na Jorgensen la etajul Virginiei Wolf și până când l-a chemat din nou din cauză că auzise gemete ?

Guild își ascuți buzele și pe urmă le deschise ca să întrebe :

— Crezi că ea ar fi putut să... ?

— Cred că ar fi putut. Aș vrea să știu unde era Nunheim. Aș vrea să știu răspunsurile la întrebările din scrisoarea lui Wynant. Aș vrea să știu unde e diferența de patru mii de dolari dintre banii pe care Macaulay i-a dat fetei și cei pe care aparent i-a luat Wynant. Aș vrea să știu de la cine avea inelul de logodnă.

— Facem tot ce putem, spuse Guild. Eu... chiar acum, aș vrea să știu : în cazul că Wynant e nevinovat, de ce nu vine să ne răspundă la întrebări.

— Unul din motive ar putea fi acela că d-na Jorgensen vrea din nou să-l bage la balamuc.

Atunci mi-a venit o idee :

— Herbert Macaulay lucrează pentru Wynant ; nu te-ai bazat doar pe el când l-ați găsit pe tipul de la Allentown ?

— Nu. Ăla era mult mai tânăr decât Wynant, cu foarte puțin păr alb, nevopsit și nu semăna deloc cu cel din pozele pe care le aveam.

Părea convins de ce spunea.

— Ai ceva de făcut în următoarea oră ?

— Nu.

— Bine, zise el ridicându-se. O să trimit niște băieți să se ocupe de lucrurile pe care le-am discutat iar noi poate facem niște vizite.

— Perfect, am zis. Guild ieși din birou.

În coșul de gunoi era un număr al ziarului *Times*. L-am scos de acolo și l-am deschis la rubrica Știrile Publice. Semnalul lui Macaulay, era acolo : Abner. Da. Bunny.

Când Guild se întoarse l-am întrebat :

— Cum rămâne cu ajutoarele lui Wynant care lucrau la magazin ? Au fost verificați ?

— Da, dar ei nu știu nimic. Sunt doar doi și au încetat lucrul în săptămâna când el a plecat și după aceea nu l-au mai văzut.

— Ce-au făcut cât magazinul a fost închis ?

— Mi se pare că au zugrăvit... Nu știu. O să aflu dacă vrei.

— Nu cred că e foarte important. E ceva de magazinul ăla ?

— Arată destul de bine. Crezi că are vreo legătură cu toate astea ?

— Orice ar putea avea o legătură.

— Bine, hai să mergem.

16

— În primul rând, spuse Guild după ce am plecat de la birou, o să mergem să-l vedem pe Nunheim. Ar trebui să fie acasă. I-am spus să nu plece până nu-i dau telefon.

Domiciliul d-lui Nunheim era la etajul patru al unei clădiri puturoase și plină de igrasie, de unde se auzea tot zgomotul de pe Sixth Avenue. Guild a bătut la ușă. Se auziră zgomote grăbite.

— Cine e ?

— John, răspunse Guild.

Ușa fu deschisă brusc de un tip mărunt de vreo treizeci și cinci de ani care avea pe el un tricou, niște chiloți albaștri și ciorapi negri de mătase.

— Nu vă aşteptam, d-le locotenent. Spuneaţi că o să-mi daţi telefon. Părea speriat. Ochii lui închişi la culoare erau mici şi apropiaţi; gura destul de mare, şi cam strâmbă, iar nasul lui lung şi suplu părea lipsit de oase.

Guild îmi atinse cotul cu mâna şi intră. În camera din stânga era un pat nefăcut. Încăperea murdară în care am intrat era sufrageria. De jur împrejur erau răspândite haine, ziare şi farfurii nespălate. În dreapta era o chiuvetă şi un aragaz, între care o femeie trebăluia. Era o roşcată grasă, cu oase mari şi, la cei probabil douăzeci şi opt de ani pe care îi avea, arăta foarte neîngrijit. Purta un kimono roz murdar şi nişte papuci fără toc de aceeaşi culoare, cu câteva numere mai mari. Guild nu mă prezentă lui Nunheim şi nici măcar nu o băgă în seamă pe femeia care ne privea supărată.

— Aşază-te, spuse el împingând nişte haine şi făcându-şi loc într-un colţ al canapelei.

Am ridicat ziarele dintr-un fotoliu şi m-am aşezat. Guild nu şi-a scos pălăria, deci şi eu am rămas cu a mea pe cap. Nunheim se îndreptă spre masă unde într-o sticlă de whisky mai rămăseseră două degete pe fund :

— Vreţi să beţi ceva ?

Guild făcu un gest de respingere.

— Nu porcăria aia. De ce mi-ai spus că o cunoşteai pe fata asta Wolf doar din vedere ?

— Ăsta-i adevărul, d-le locotenent. Jur. De două ori ochii i-au alunecat spre mine, dar şi i-a tras repede înapoi. Poate că i-am spus „salut" sau „ce mai faci" când am văzut-o, dar asta a fost tot. Jur.

Femeia în roz râse amuzată, dar fără poftă. Nunheim se întoarse spre ea.

— E în regulă, îi spuse el şuierând de furie, dacă te bagi în chestia asta, îţi scot dinţii.

Ea vru să-i dea cu tigaia în cap, dar nu-l nimeri, tigaia lovindu-se de zid. Omleta a făcut nişte noi pete pe perete, pe mobilă şi pe jos. Nunheim porni spre ea. Nu

am fost nevoit să-i pun piedică, căci se prăbuşi brusc pe podea.

Femeia avea deja în mână un cuţit mare de bucătărie.

— Încetaţi, strigă Guild. Şi el rămăsese pe scaun. Am venit aici ca să discutăm nu ca să vedem comedia asta scârboasă. Ridică-te şi poartă-te ca lumea.

Nunheim se ridică încet în picioare.

— Mă înnebuneşte când bea, spuse el. A ţipat la mine toată ziua. Îşi mişcă mâna dreaptă înainte şi înapoi, după ce adăugă : Cred că mi-am scrântit mâna.

Femeia trecu pe lângă noi fără să ne privească şi intră în dormitor închizând uşa.

— Poate că dacă nu te mai învârţi cu alte femei nu o să mai ai necazuri cu asta, spuse Guild.

— Ce vreţi să spuneţi ? Nunheim era surprins. Probabil că îl durea şi mâna.

— Julia Wolf.

Tipul mărunt era acum indignat :

— Asta e o minciună, d-le locotenent. Oricine ar spune că am...

Guild îl întrerupse ca să mi se adreseze :

— Dacă vrei să-l pocneşti nu te gândi că are încheietura scrântită. Oricum, nu s-a lovit prea tare.

Nunheim se întoarse spre mine cu braţele desfăcute :

— Nu vroiam să spun că sunteţi un mincinos. Vroiam doar să zic că cineva a făcut o greşală dacă...

Guild îl întrerupse din nou : — Dar, ţi-ar fi plăcut să-ţi ţină cu ea ?

Nunheim îşi umezi buzele şi privi îngrijorat uşa dormitorului :

— Ei bine, spuse el încet cu o voce precaută, fata era un număr de clasă. Cred că n-aş fi refuzat-o.

— Dar nu te-ai dat la ea niciodată ?

Nunheim ezită. Apoi spuse dând din umeri :

— Ştiţi cum e. Unul ca mine încearcă aproape cu toate.

Guild îl privi acru :

— Mai bine mi-ai fi spus asta de la început. Unde ai fost în după amiaza când a fost omorâtă ?

Tipul mărunt sări de parcă ar fi fost înţepat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu credeţi că

am vreo legătură cu asta. De ce aș fi vrut să-i fac vreun rău !

— Unde erai ?

Nunheim se strânse nervos.

— În ce zi se întâmpla... El se întrerupse când se deschise ușa dormitorului.

Femeia masivă căra o valiză, se îmbrăcase și era gata să iasă.

— Miriam, spuse Nunheim.

Ea îl privi plictisită și spuse :

— Nu-mi plac escrocii. Și chiar dacă mi-ar plăcea nu m-aș încurca cu unul afemeiat, iar dacă aș face-o, ăla n-ai fi tu. Apoi se îndreptă spre ușa de la intrare.

Guild îl prinse pe Nunheim de braț, ca să-l împiedice s-o urmeze pe femeie și repetă :

— Unde erai ?

— Miriam, strigă Nunheim. Nu pleca. O să mă port frumos, o să fac orice. Nu pleca, Miriam !

Ea ieși și închise ușa.

— Lăsați-mă, îl imploră ei pe Guild. Lăsați-mă să o aduc înapoi. Nu pot să trăiesc fără ea. Am s-o aduc înapoi și pe urmă o să vă spun tot ce vreți. Dați-mi drumul !

— Prostii, stai jos, spuse Guild și îl împinse pe tip pe un scaun.

— N-am venit aici ca să te văd pe tine și pe gagica asta dansând. Unde erai în după amiaza când a fost omorâtă fata ?

Nunheim își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

— Dacă mai continui cu teatrul, spuse Guild, te plesnesc.

Am turnat whisky într-o cană și i-am dat-o lui Nunheim.

— Mulțumesc, domnule, mulțumesc. Îl bău, tuși și scoase o batistă murdară cu care își șterse fața. Nu pot să-mi aduc aminte acum, d-le locotenent, se plânse Nunheim. Poate jucam popice la Charlie, sau poate eram aici. Miriam o să-și amintească dacă mă lăsați s-o aduc înapoi.

— La dracu cu Miriam, spuse Guild. Cum ți s-ar părea să te arestez pentru că nu-ți amintești ?

— Mai lăsați-mă un minut și o să-mi amintesc. Nu joc teatru d-le locotenent. Știți că am colaborat întotdeauna, dar acum sunt preocupat. Uitați-vă la mâna mea. Ne arătă încheietura mâinii sale drepte pentru a vedea că se umflase. Doar un minut, spuse el și își acoperi din nou fața cu mâinile. Guild îmi făcu cu ochiul și am așteptat ca tipul să-și recapete memoria. Brusc își luă mâinile de pe față și zise : Sfinte Isuse ! Bine mai era dacă m-ați fi arestat. În după amiaza aia eram... Stați așa, vă arăt imediat, zise el și se duse în dormitor.

După câteva minute Guild strigă :

— Hei, nu putem să stăm toată noaptea. Trezește-te.

Nu am primit nici un răspuns. Când am intrat dormitorul și baia erau goale. Fereastra care dădea pe scara de incendiu era deschisă.

N-am spus nimic încercând să par indiferent. Guild își împinse puțin pălăria de pe frunte.

— Nu aș fi vrut să facă asta, spuse el. Apoi se duse la telefonul din sufragerie. În timp ce vorbea m-am uitat prin dulapuri și prin sertare dar nu am găsit nimic. Nu căutam foarte minuțios și m-am întrerupt când Guild a închis telefonul după ce pusese în funcțiune mașinăria poliției. Cred că o să-l găsim oricum, mai spuse el. Am o veste : Jorgensen și Rosewater sunt una și aceeași persoană.

— Cine a descoperit ?

— Am trimis un om să vorbească cu fata care i-a dat alibiul, această Olga Fenton, și până la urmă a aflat de la ea. Cu toate astea, alibiul rămâne în picioare. O să mă duc și eu să vorbesc cu ea. Tu vii ?

M-am uitat la ceas și i-am spus :

— E târziu. Ați dat de el ?

— Ordinul de a fi găsit e în vigoare, spuse el privindu-mă gânditor. Trebuie să vorbim serios cu fata asta !

— Cine crezi acum că a omorât-o ? l-am întrebat zâmbind.

— Nu-mi fac probleme, zise el. Trebuie să-i mai strâng cu ușa pe câțiva și totul o să iasă la iveală în timp

util. Ajunși în stradă, mi-a promis să mă țină la curent cu ceea ce mai află. Ne-am strâns mâna și ne-am despărțit. Peste câteva secunde s-a întors după mine pentru a-i transmite, prin mine, complimente Norei.

17

Ajuns acasă i-am transmis Norei mesajul lui Guild și i-am povestit noutățile zilei.

— Și eu am un mesaj pentru tine, spuse ea. Gilbert Wynant a trecut pe aici și a fost foarte dezamăgit că nu te-a găsit. M-a rugat să-ți spun că are să-ți zică ceva de maximă importanță.

— A descoperit probabil că Jorgensen are o fixație maternă.

— Crezi că Jorgensen a omorât-o ? mă întrebă.

— Mă gândeam că știu cine e făptașul, dar acum lucrurile sînt prea complicate ca să-mi permită altceva decât o bănuială.

— Și care e bănuiala ta ?

— Mimi Jorgensen, Wynant, Nunheim, Gilbert, Dorothy, mătușa Alice, Morelli, tu, eu sau Guild. Sau poate Studsy. Ce-ar fi să bem ceva !

Nora prepară cocktailurile și când eram la al doilea sau al treilea, se întoarse după ce răspunsese la telefon și spuse :

— Prietena ta Mimi vrea să vorbească cu tine.

— Salut, Mimi.

— Nick, îmi pare foarte rău că am fost nepoliticoasă seara trecută, dar eram îngrijorată și mi-am pierdut cumpătul dându-mă în spectacol. Iartă-mă, te rog. Ea trecu în revistă repede toate astea, ca și cum era nerăbdătoare să termine.

— Nu e nimic, am asigurat-o.

N-am apucat să spun cele trei cuvinte că ea vorbea din nou, de data asta mai rar și foarte serios.

— Pot să te văd, Nick ? S-a întâmplat ceva îngrozitor, ceva... nu știu ce să fac.

— Despre ce e vorba ?

— Nu pot să-ți spun la telefon, dar trebuie să-mi spui ce să fac. Trebuie să mă sfătuiesc cu cineva. Nu poți să vii până aici ?

— Acum ?

— Da. Te rog.

— Bine, am zis și după ce am închis m-am întors în sufragerie. Mă duc s-o văd pe Mimi. Zice că are nevoie de ajutor.

— Ține-ți genunchii lipiți, spuse Nora râzând. Ți-a cerut scuze ? Mie mi-a cerut.

— Da, a făcut-o dintr-o răsuflare. Dorothy e acasă, sau e încă la mătușa Alice ?

— E încă la mătușica, potrivit lui Gilbert. Cât o să stai ?

— Nu mai mult decât o să trebuiască. Cred că poliția l-a prins pe Jorgensen, iar ea vrea să știe cum poate fi aranjată treaba.

— Dar lui pot să îi facă ceva ? Vreau să spun în cazul în care nu el a omorât-o pe fata asta, Wolf ?

— Cred că vechile acuzații împotriva lui — amenințări prin poștă și tentativă de șantaj — ar putea fi dezgropate. Mi-am luat paharul de la gură ca s-o întreb pe Nora și pe mine însumi ceva : Mă întreb dacă el și Nunheim se cunosc ? M-am mai gândit puțin, dar nu am ajuns la nici o concluzie. Bine, am plecat.

Mimi mă primi cu brațele deschise.

— E teribil, teribil de drăguț din partea ta, Nick, că m-ai iertat, dar tu ai fost întotdeauna teribil de drăguț. Nu știu ce mă apucase luni seara.

— Las-o baltă, am spus.

Fața ei era mai îmbujorată decât de obicei, iar din cauza pielii întinse, părea mai tânără. Ochii ei albaștri erau

strălucitori, iar mâinile îi erau reci față de ale mele. Era încordată din cauza agitației dar nu-mi puteam da seama despre ce era vorba.

— A fost așa de frumos din partea ta și a soției să...

— Las-o baltă.

— Nick, ce îți pot face dacă ascunzi dovezi într-o crimă ?

— Pot să te acuze de complicitate — „complicitate de faptă" este termenul tehnic — dacă vor.

— Chiar dacă te răzgândești și în cele din urmă le dai dovezile ?

— E posibil, însă de obicei nu.

Ea privi prin cameră ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu mai e nimeni acolo și spuse :

— Clyde a omorât-o pe Julia. Eu am găsit dovada și am ascuns-o. Ce îmi vor face ?

— Probabil nimic în afară de a te înjura... asta dacă mărturisești. El a fost soțul tău și erați destul de apropiați, așa că nici o instanță nu o să te acuze că ai vrut să-l acoperi... doar dacă, bineînțeles, nu ar bănui că ai și alte motive.

— Tu ce crezi ? mă întreabă ea rece și premeditat.

— Nu știu. Părărea mea e că ai încercat să ascunzi dovada crimei ca să-l mai scuturi de niște bani imediat ce l-ai fi întâlnit, dar acum, când s-au întâmplat alte lucruri ți-ai schimbat gândurile.

Mimi își încordă mâna dreaptă cu unghiile sale ascuțite și o lansă spre fața mea. Strângea din dinți și zâmbea amplu.

Am prins-o de încheietură.

— Femeile devin din ce în ce mai dure, am spus eu încercând să par înțelept. Tocmai am cunoscut-o pe una care a aruncat cu tigaia după un tip.

Ea râse, dar expresia ochilor nu i se schimbă.

— Ești un ticălos ! Întotdeauna crezi ce e mai rău despre mine, nu-i așa ?

I-am dat drumul la mână, iar ea se masă acolo unde o strânsesem.

— Cine e femeia care a aruncat cu tigaia ? O cunosc ?

— Nu e Nora, dacă la ea te gândești. Nu l-au arestat încă pe Victor-Christian Rosewater-Jorgensen ?

— Ce ?

Uimirea ei părea autentică și m-a surprins.

— Jorgensen e același cu Rosewater, am spus eu. Îți aduci aminte de el. Credeam că știai.

— Vrei să spui individul ăla îngrozitor care...

— Da.

— Nu te cred, spuse ea ridicându-se și împreunându-și mâinile. Nu, nu. Fața îi era îngrozită iar vocea i se pierdea. Nu. Nu te cred.

— Asta o să fie foarte util, am spus eu, dar ea nu mă mai asculta.

S-a îndepărtat și s-a dus la fereastră unde s-a așezat cu spatele la mine.

I-am spus :

— Afară, într-o mașină sunt niște tipi care sunt polițiști și care sunt pregătiți să-l ridice când o să...

Ea se întoarse și mă întrebă cu o voce ascuțită.

— Ești sigur că e Rosewater ?

Spaima aproape îi trecuse și vocea îi reveni.

— Polițiștii sunt convinși, i-am răspuns.

Ne-am privit fix câteva momente. Mă gândeam că s-ar putea ca ei să nu îi fie frică de faptul că Jorgensen ar fi omorât-o pe Julia Wolf și că urma să fie arestat, ci mai degrabă de ideea că s-ar fi însurat cu ea, doar ca să pună la cale ceva împotriva luiWynant. Mi-a venit să râd — nu pentru că ar fi fost comic, ci pentru că ideea mă surprinsese —, iar ea tresări și zâmbi nehotărâtă.

— N-am să cred, spuse ea cu o voce din nou liniștită, decât dacă îmi zice el.

— Și dacă are să o facă.. ce o să urmeze ?

Ea dădu ușor din umeri iar buza inferioară îi tremura.

— E soțul meu.

Și asta ar fi putut fi comic, dar mă enerva.

— Mimi, dragă, sunt eu, Nick, i-am spus. Îți aduci aminte de mine ? N-i-c-k.

— Știu că nu ai avut niciodată o părerea bună despre mine, spuse ea grav. Crezi că sunt...

— Bine, bine. Lasă asta. Să revenim la dovada împotriva lui Wynant pe care ai găsit-o.

— Ah, da, spunea ea întorcându-se. Când m-a privit din nou buza continua să îi tremure. — Te-am mințit, Nick, n-am găsit nimic. Clyde nu are nici un drept să trimită scrisorile alea lui Macaulay și lui Alice încercând să-i facă să mă suspecteze și m-am gândit că merită să lucrez împotriva lui căci realmente credeam, ...vreau să spun cred... el a omorât-o și era doar...

— Și ce ai pus la cale ? am întrebat-o.

— Eu... deocamdată nimic. Vroiam să văd ce s-ar fi întîmplat dacă ... știi, ce te-am întrebat la început. Eram singură cu ea când ceilalți plecaseră să cheme ajutor și mi-a spus că el era criminalul.

— N-ai spus că ai auzit ceva și ai tăcut, ai spus că ai găsit ceva ce ai ascuns.

— Dar nu m-am hotărât încă ce...

— Când ai aflat despre scrisoarea pe care Wynant i-a trimis-o lui Macaulay ?

— În după-amiaza asta, spuse ea. A fost aici cineva de la poliție.

— Și nu te-a întrebat nimic de Rosewater ?

— M-a întrebat dacă îl cunosc și credeam că spun adevărul când am răspuns că nu.

— Poate că așa e, am spus eu, și pentru prima dată, acum te cred când mi-ai spus că ai găsit o dovadă împotriva lui Wynant.

— Nu înțeleg, zise ea, mărindu-și ochii.

— Nici eu, dar lucrurile ar putea sta cam așa : ai fi putut găsi ceva ce ai ascuns ca să îi vinzi lui Wynant pe urmă. Apoi, când scrisorile lui au atras atenția asupra ta, te-ai decis să abandonezi ideea cu banii și să îl denunți ca să te protejeze de poliție. În sfârșit, când ai aflat că Jorgensen e același cu Rosewater te-ai decis — de data asta nu pentru bani — să îl pui într-o lumină cât mai proastă, ca o posibilă pedeapsă pentru gluma lui proastă

de a se fi măritat cu tine în jocul lui împotriva lui Wynant și nu din dragoste.

Ea zâmbi calm și mă întrebă :

— Mă crezi capabilă de orice, nu-i așa ?

— Nu asta contează. Important pentru tine e că ai putea să-ți sfârșești viața într-o închisoare.

Strigătul pe care îl scoase nu era puternic, însă oroarea și frica de pe fața ei nu fuseseră nimic în comparație cu ce era acum. Mă apucă de revere și bâlbâi :

— Nu spune așa, te rog. Spune că nu e posibil. Tremura și a trebuit să o cuprind cu brațele ca să nu cadă.

Nu l-am auzit pe Gilbert până când a tușit și a întrebat :

— Nu te simți bine, mamă ?

Ea îmi dădu încet drumul la revere se retrase un pas și spuse :

— Mama ta e o proastă. Tremura, încă dar surâdea și vocea ei era jucăușă : Cum de poți să mă sperii așa, ești o brută !

Mi-am cerut scuze. Gilbert și-a pus pălăria și haina pe un scaun și ne-a privit cu interes, politicos. Când i-a fost clar că nici unul dintre noi nu aveam de gând să-i spunem ceva el a tușit din nou și a spus : Sunt foarte bucuros să vă revăd, după care se apropie și dădu mâna cu mine. I-am spus că și eu eram bucuros că îl revăd.

— Ai ochii obosiți, spuse Mimi. Pun pariu că ai citit din nou toată după-amiaza fără ochelari. Apoi ea dădu din cap și mi se adresă : E la fel de neînțelegător ca și tatăl lui.

— Sunt noutăți despre tata ? întrebă el.

— Nici una de la falsa alarmă cu sinuciderea, i-am răspuns. Presupun că ai auzit că era o alarmă falsă.

— Da, zise el ezitând. Aș vrea să vorbesc puțin cu dumneavoastră înainte de a ne părăsi.

— Sigur că da.

— Dar poți să vorbești cu el acum, dragul meu, zise Mimi. Sau aveți secrete de care eu nu trebuie să știu. Tonul ei era destul de dulce și nu mai tremura.

— Te-ar plictisi, zise el luându-și pălăria și haina, după care, făcându-mi un semn din cap ieși din cameră.

— Nu-l înțeleg deloc pe copilul ăsta, zise Mimi preocupată. Mă întreb ce a crezut de scena de adîncauri. După care reluă mai serios : Ce te-a făcut să spui asta, Nick ?

— Despre faptul că ai putea să sfârșești în... ?

— Nu, nu contează, zise ea ridicând din umeri. Nu vreau să aud. Poți să rămâi la cină ? Probabil că o să fiu singură.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Cum rămâne cu dovezile pe care le-ai găsit ?

— N-am găsit nimic de fapt. Era o minciună, zise ea încruntându-se, serioasă. Nu mă privi așa. Realmente era o mincinuă.

— Deci, m-ai chemat doar ca să mă minți ? am întrebat. Atunci de ce te-ai răzgândit ?

Ea râse ușor și spuse :

— Trebuie că mă placi cu adevărat, Nick, altfel nu ai fi întotdeauna atât de politicos.

Nu puteam să urmăresc subiectul ăsta :

— Bine, o să văd ce vrea Gilbert și pe urmă plec, am spus.

— Mi-ar plăcea să rămâi.

— Îmi pare rău, dar nu pot, am spus eu din nou. Unde-l pot găsi pe Gilbert ?

— A doua ușă pe... Chiar îl vor aresta pe Chris ?

— Depinde, am răspuns, e în funcție de răspunsurile pe care o să le dea. Va trebui să fie destul de clar ca să scape.

— Ah, o să.. ea se întrerupse și mă privi fix după care întrebă : Nu faci o glumă ? E într-adevăr Rosewater ?

— Poliția e destul de convinsă că da.

— Dar cel care a fost aici azi după-amiază nu a pus nici măcar o întrebare în legătură cu Chris. Nu m-a întrebat decât dacă știam...

— Nu erau încă siguri atunci, am explicat. Era doar o presupunere.

— Dar acum sunt siguri ? Eu am dat din cap afirmativ.

— Cum au aflat ?

— De la o fată pe care o cunoaște.

— Cum o cheamă ? Ochii i se întunecară puțin, dar își ținea vocea sub control.

— Nu-mi amintesc numele, am răspuns eu și pe urmă am trecut direct la subiect. E vorba de fata care i-a dat alibiul în după-amiaza crimei.

— Alibiul ? întrebă ea indignată. Vrei să spui că poliția crede pe cuvânt o fată de genul ăsta ?

— De ce nu ?

— Știi ce vreau să spun.

— Nu știu. O cunoști pe fată ?

— Nu, zise ea ca și cum aș fi insultat-o. Apoi, aproape își închise ochii și zise pe un ton aproape în șoaptă : Nick, tu crezi că el a omorât-o pe Julia ?

— De ce ar fi făcut asta ?

— Să presupunem că s-ar fi însurat cu mine ca să se răzbune pe Clyde, spuse ea, și... știi că m-a împins să-i cer bani lui Clyde. Poate că am exagerat... nu știu... dar m-a îmbolnăvit. Și pe urmă să presupunem că a întâlnit-o pe Julia. Ea îl știa, desigur, pentru că lucrează pentru Clyde în același timp. El știa de asemenea că o să mă duc s-o văd în după-amiaza aia, și fiindu-i frică, că o să ne certăm și o să aflu că... Nu e posibil ?

— Nu are sens absolut deloc. În afară de asta ați plecat împreună în după-amiaza aia. Nu ar fi avut timp să...

— Taxiul meu a mers însă foarte, foarte încet, spuse ea, și pe urmă poate m-am oprit undeva pe drum... Cred

că așa a fost. Cred că m-am oprit la farmacie să-mi cumpăr aspirină. Da, acum îmi amintesc, confirmă ea energic.

— Iar el știa că o să întârzii pentru că îi spusesei, am sugerat Nu poți să continui așa, Mimi. Crima e ceva serios. Nu poți să arunci vina pe alții, doar pentru că te-au păcălit.

— M-a păcălit ? întrebă ea furioasă. De ce, acest... îl numi pe Jorgensen în toate felurile obscene și insultătoare, în timp ce ridică vocea gradat până când ajunse să țipe. Când s-a apropiat să-și tragă respirația, i-am spus :

— Asta e destul de jignitor, dar...

— A avut chiar tupeul să facă aluzie că eu aș fi putut să o omor, spuse ea. N-a avut curaj să mă întrebe, dar făcea aluzie până când i-am răspuns... ei bine, n-am omorât-o eu.

— Nu asta vroiai să spui. Ce i-ai răspuns, de fapt ?

— Nu mă mai răstălmăci, spuse ea bătând din picior.

— Bine, du-te dracu. N-a fost ideea mea să vin aici, am spus, ducându-mă să-mi iau pălăria și haina. Ea veni după mine și mă prinse de braț.

— Te rog, Nick, scuză-mă, îmi pare rău. Am un temperament oribil. Nu știu ce am... Gilbert intră și spuse :

— O să merg o parte din drum împreună cu dv.

— Trăgeai cu urechea ! spuse Mimi furioasă.

— Nu, dar bineînțeles că se auzea dacă țipai atât de tare ! Poți să-mi dai niște bani ?

— Și nu am terminat de vorbit, spuse ea.

— Trebuie să plec, Mimi, am spus eu uitându-mă la ceas. E târziu.

— O să te întorci după ce termini cu întâlnirile pe care le ai ?

— Dacă nu e prea târziu. Oricum, nu mă aștepta.

— Eu sunt aici, spuse ea. Nu contează cât de târziu e.

I-am spus că o să încerc să mă întorc și ea i-a dat lui Gilbert niște bani, după care am coborât împreună cu el.

18

— Am tras cu urechea, îmi spuse Gilbert după ce ieşeam din clădire. Cred că e întotdeauna util să asculţi ce se spune dacă te interesează să studiezi oamenii, căci nu sunt niciodată exact aceiaşi ca atunci când eşti cu ei. Bineînţeles, nu le place să afle asta, dar (el îmi surâse) presupun că nici păsărilor sau animalelor nu le place să fie spionate de cercetători.

— Ai auzit mult din ce s-a spus ?

— Ah, destul ca să-mi dau seama că n-am pierdut nimic important.

— Şi ce părere ai ?

El îşi încreţi fruntea şi îşi strânse buzele după care zise competent :

— E greu de spus. Uneori mama îşi ascunde bine tainele, dar niciodată nu reuşeşte să le controleze până la capăt. E nostim dar... (presupun că dv. a-ţi remarcat) oamenii care mint cel mai mult sunt cei mai stângaci şi sunt mai uşor de păcălit cu minciuni decât alţii. S-ar putea crede că ştiu să se păcălească, dar par să fie exact aceia care cred cel mai tare. Cred că aţi observat asta, nu e aşa ?

— Da.

— Ce vroiam să vă spun, zise el. Chris nu a venit acasă noaptea trecută. Din cauza asta mama e mai preocupată decât de obicei şi când am primit poşta azi dimineaţă am găsit o scrisoare de la el care m-a făcut curios şi am deschis-o. El scoase din buzunar un plic pe care mi-l dădu. Cred că ar fi mai bine să o citiţi, după care o să lipesc şi o să o pun împreună cu poşta de mâine, în cazul că el reapare, cu toate că nu cred că are să o facă.

— De ce nu crezi ? l-am întrebat eu, luând scrisoarea.

— Ei bine, el e cu adevărat Rosewater.

— I-ai spus ceva despre asta ?

— N-am avut ocazia. Nu l-am mai văzut de când mi-ai spus.

Am privit scrisoarea pe care o aveam în mână. Era ștampilată Boston, Massachusetts, 27 decembrie 1932, și era adresată într-o caligrafie copilărească domnului Christian Jorgensen din Courtland, New York.

— De ce ai deschis-o ? am întrebat, scoțând scrisoarea din plic.

— Nu cred în intuiție, spuse el, dar uneori sunt mirosuri, zgomote sau poate chiar caligrafia, care fără să fie suspecte, te influențează. Nu știu ce să zic. M-am gândit doar că ar putea să conțină ceva important.

— Simți des treaba asta legată de corespondența familiei ?

El mă privi scurt dându-și seama că îmi bat joc și pe urmă spuse :

— Nu des, dar le-am mai deschis corespondența și altă dată. V-am spus că mă interesează să studiez oamenii.

Pe hârtia albă scria :

Dragă Vic,

Olga mi-a spus că te-ai întors în Statele Unite și că te-ai însurat din nou sub numele de Christian Jorgensen. Asta nu e corect, Vic, așa cum nu e nici faptul că nu mi-ai scris în toți acești ani. Și nici nu mi-ai trimis bani. Știam că a trebuit să pleci din cauza problemelor pe care le-ai avut cu domnul Wynant, dar sunt convinsă că acesta a uitat demult totul, așa că ai fi putut să-mi scrii măcar, după cum știi, am fost întotdeauna prietena ta și sunt mereu dispusă să fac tot ce pot pentru tine. Nu vreau să te trag la răspundere, dar trebuie să ne vedem, Vic. O să fiu liberă duminică și luni cu ocazia Anului Nou și o să vin la New York sâmbătă seara. Scrie-mi unde vrei să ne întâlnim și la ce oră, în așa fel încât să nu ai probleme. Te rog, scrie-mi imediat, ca să

primesc răspunsul la timp.

Cu drag, soția ta
Georgia.

Urma o adresă.

Am spus : „Bine, bine“ și am băgat scrisoarea la loc în plic.

— Și ai rezistat tentației de a-i spune mamei tale despre asta ?

— Știam ce reacție o să aibă. Ați văzut cum s-a purtat cu dv. Ce credeți că ar trebui să fac ?

— Ar trebui să mă lași să spun poliției.

El mă aprobă imediat printr-un gest.

— Dacă asta credeți că e cel mai bine, puteți să le-o arătați.

— Mulțumesc, am spus și am băgat scrisoarea în buzunar.

— Mai e ceva, spuse el. Aveam niște morfină cu care făceam experiențe și cineva mi-a furat-o. Erau cam douăzeci de grame.

— Ce experiențe făceai ?

— O luam. Vroiam să-i studiez efectele.

— Și cum ți se pare ? l-am întrebat.

— Nu mă așteptam să-mi placă. Vroiam doar să văd cum e. Nu-mi plac lucrurile care îmi încețoșează mintea. Din cauza asta de obicei nu beau și nu fumez. Vreau să încerc cocaina, căci se presupune că asta ascute mintea, nu e așa ?

— Așa se zice. Cine crezi că a furat morfina ?

— O suspectez pe Dorothy. De asta mă duc să iau cina la mătușa Alice. Dorothy mai e încă acolo și vreau să aflu. O fac eu să spună tot.

— Dar dacă era acolo, cum ar fi putut să...

— Azi-noapte a trecut pe acasă pentru scurt timp și în afară de asta, nu știu exact când a dispărut morfina. Azi am deschis pentru prima dată cutia după trei sau patru zile.

— Ea știe că tu ai deschis-o ?

— Da. Asta e unul din motivele pentru care o suspectez. Nu cred că putea fi altcineva. Am făcut experiențe și cu ea.

— Și ei i-a plăcut ?

— A, da, i-a plăcut, dar ar fi luat-o oricum. Ce vroiam să vă întreb : ar fi putut deveni toxicomană într-un timp așa de scurt ?

— Cât de scurt ?

— O săptămână — zece zile.

— Mai greu, în afara cazului în care lua și singură. Îi dădeai mult ?

— Nu.

— Ține-mă la curent dacă afli, am spus. Acum o să iau un taxi. Ținem legătura.

— Veniți înapoi diseară târziu, nu ?

— Nu știu dacă o să ajung. O să vedem.

— Da, spuse el, și mulțumesc foarte mult.

În primul magazin m-am oprit ca să-l sun pe Guild fără să mă aștept să-l găsesc la birou, dar sperând să aflu numărul lui de acasă. Cu toate astea era încă acolo.

— Lucrezi până târziu, i-am spus.

— Așa e, răspunse el, oarecum vesel.

I-am citit scrisoarea de la Georgia și i-am dat adresa ei.

— Bună treabă, spuse el.

I-am spus că Jorgensen nu venise acasă din ziua precedentă.

— Crezi că o să-l găsim la Boston ? mă întrebă.

— Ori acolo, ori cât de departe în sud, unde cred că s-a dus deja.

— O să încercăm în ambele locuri, zise el încă vesel. Acum am și eu vești pentru tine : prietenul nostru Nunheim a fost găsit ciuruit de gloanțe calibrul 32, cam la o jumătate de oră după ce ne-a scăpat. Se pare că gloanțele provin din același pistol cu care a fost ucisă Virginia Wolf. Experții verifică acum. Cred că ar fi preferat să rămână să vorbească cu noi.

Când am ajuns acasă, Nora cu o mână mânca o rață rece, iar cu cealaltă dezlega un rebus.

— Credeam că ai rămas să trăiești cu ea, zise Nora. Erai detectiv, așa că spune-mi ce e mic, maro, în formă de melc și cu gâtul lung.

— Face parte din rebus sau din rață ? Mai bine să nu mergem la familia Edge în seara asta. Sunt plictisitori.

— Bine, dar or să se supere.

— Nu vom fi așa norocoși, m-am plâns eu. S-au certat deja cu Quinn, așa că...

— Te-a sunat Harison. Mi-a spus că acum e momentul să cumperi „Mc. Intyre Parcupine" — cred că am înțeles corect — ca să se potrivească cu stocul pe care îl ai. Mi-a spus că azi a închis la douăzeci și un sfert. Puse un deget pe rebus și adăugă : răspunsul pe care îl vreau se potrivește aici.

I-am găsit răspunsul, după care i-am povestit aproape cuvânt cu cuvânt întrevederea cu Mimi.

— Nu cred, spuse ea. Inventezi. Nu există oameni de genul ăsta. Ce se întâmplă cu ei ? Să fie oare primele exemplare dintr-o rasă de monștri ?

— Eu doar ți-am povestit cum stau lucrurile. Nu le-am explicat.

— Cum ai putea să explici ? Nici unul din familie (în special acum, când Mimi s-a întors împotriva lui Chris) nu pare să aibă față de ceilalți nici cel mai mărunt sentiment de prietenie și, într-un fel, seamănă cu toții între ei.

— Poate că asta e explicația, am sugerat eu.

— Aș vrea s-o văd și pe mătușa Alice, zise ea. Nu ai de gând să trimiți scrisoarea la poliție ?

— Am vorbit deja la telefon cu Guild, am răspuns eu și i-am povestit de Nunheim.

— Asta ce să însemne ? întrebă ea.

— În primul rând, dacă Jorgensen nu e în oraș, așa cum cred eu, și gloanțele provin din același pistol cu care

a fost omorâtă și Julia Wolf, cum e și posibil, atunci poliția va trebui să-i găsească complicele, ca să poată să-l acuze.

— Sunt sigură că dacă erai un bun detectiv ai putea multe, și mai clar de atât, spuse Nora și se întoarse la rebusul ei. Te întorci s-o vezi pe Mimi ?

— Mă îndoiesc. Ce ar fi să lași enigmele de-o parte și să luăm cina ?

Telefonul sună și eu m-am dus să răspund. Era Dorothy Wynant.

— Alo, Nick ?

— Același. Cum îți merge, Dorothy ?

— Gil tocmai a ajuns aici și m-a întrebat ce știi tu și vroiam să știi că eu am luat-o, însă doar ca să-l împiedic pe el să nu devină toxicoman.

— Ce ai făcut cu ea ? am întrebat-o eu.

— M-a făcut să i-o dau înapoi și nu mă crede, dar ăsta a fost singurul motiv pentru care am luat-o.

— Eu te cred.

— Vrei atunci să-i spui lui Gil ? Dacă tu mă crezi, o să mă creadă și el, pentru că în lucrurile astea are încredere în tine.

— O să-i spun imediat ce o să-l văd, am promis.

După o pauză ea întrebă din nou :

— Unde e Nora ?

— E aici lângă mine, vrei să vorbești cu ea ?

— Da, însă mai vreau să te întreb ceva, mama a spus ceva despre mine când ai fost azi acolo ?

— Nu-mi amintesc, de ce ?

— Dar, Gil ?

— Doar despre morfină.

— Ești sigur ?

— Destul de sigur, am răspuns eu. De ce ?

— Nu-i nimic... dacă ești sigur... o prostie...

— Bine. Ți-o dau pe Nora, am răspuns întorcându-mă către ea. E Dorothy la telefon și vrea să-ți vorbească. N-o invita să ia masa cu noi.

Am intrat în sufragerie, iar Nora după ce termină de vorbit mi se alătură. Avea o privire ciudată.

— Ce s-a întâmplat ? am întrebat-o.

— Mimic. Am schimbat expresii de politeţe şi atâta tot.

— Dacă îl minţi pe bătrânul, Dumnezeu o să te pedepsească.

Ne-am dus să luăm cina într-un restaurant japonez de pe strada 58 şi m-am lăsat apoi convins de Nora să ne ducem totuşi la familia Edge. Halsen Edge era un bărbat slab şi osos de vreo cincizeci de ani, complet chel, cu o faţă stupidă. Se considera „un demon prin profesie şi înclinaţie" — care era singura lui glumă, dacă o puteam numi aşa — prin care vroia să spună că era arheolog şi că avea o colecţie de topoare de luptă de care era şi foarte mândru. Lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău, dacă te resemnezi cu faptul că veniseşi, ocazional, să-i vezi muzeul militar care consta din : topoare de piatră, de cupru şi de bronz, topoare cu două tăişuri, topoare poligonale, topoare cu lama zimţată, topoare mesopotamiene, ungureşti sau nordice. — toate arătau de parcă erau mâncate de molii. De fapt, ne întâlnisem cu soţia lui pe care o chema Leda, dar căreia el îi zicea „Tip". Era minionă, iar părul, ochii şi pielea îi erau gri, cu toate că erau naturale. Rareori stătea în picioare — de obicei era ghemuită pe undeva — şi îi plăcea să-şi ţină capul aplecat într-o parte. Nora avea o teorie conform căreia la un moment dat, când Edge deschisese un mormânt preistoric, Tip ieşise dinăuntru, iar Margot Imes se referea la ea numind-o spiridusul, pronunţând atent toate literele cuvântului. Cândva, ea îmi spusese că literatura de acum douăzeci de ani nu o să supravieţuiască, căci nu conţinea psihiatrie. Locuiau amândoi într-o casă veche şi plăcută, cu trei etaje, la marginea cartierului Greenwich Village, iar băuturile lor erau excelente. Erau cam o duzină de oameni când am ajuns noi acolo. Tip ne-a prezentat celor pe care nu-i cunoşteam şi apoi m-a luat deoparte.

— De ce nu mi-ai spus că persoanele pe care le-am cunoscut la tine de Crăciun erau implicate într-un mister criminalistic ? mă întrebă ea, lăsându-şi capul spre stânga, până când urechea îi atinse umărul.

— Nu sunt sigur că așa stau lucrurile, și în afară de asta, ce înseamnă în zilele noastre un mister criminalistic ?

Ea își puse capul pe dreapta.

— Nici nu mi-ai spus că ai luat cazul.

— Ce-am făcut ? Ah, înțeleg ce vrei să spui. Ei bine, nu-l luasem și nu l-am luat încă. Faptul că am fost rănit ar trebui să demonstreze că eram un spectator inocent.

— Te doare tare ?

— Mă mănâncă. În după amiaza asta am uitat să-mi schimb pansamentul.

— Nora nu a fost complet înspăimântată ?

— Tot așa eram și eu, dar și tipul care a tras. Uite-l pe Helsey. N-am vorbit încă cu el.

În timp ce m-am strecurat pe lângă ea, ca să scap, zise din nou :

— Harison a promis s-o aducă pe fată în seara asta.

Am vorbit cu Edge câteva minute — în special despre un teren din Pennsylvania, pe care îl cumpăra — și mi-am luat apoi ceva de băut, rămânând să ascult poveștile murdare pe care le spuneau Lary Crowly și Phil Thomas, până când s-a apropiat o femeie care l-a întrebat pe Phil — care preda la Universitatea Columbia — ceva despre tehnocrație, subiectul săptămânii. Lary și cu mine ne-am îndepărtat și ne-am dus spre locul unde stătea Nora.

— Fii atent, spuse ea, spiridușul a fost determinat să scoată de la tine toată povestea crimei Virginiei Wolf.

— S-o lăsăm s-o scoată de la Dorothy, am spus. O să vină împreună cu Quinn.

— Știu.

— E nebun după fata aia, nu-i așa ? zise Larry. Mi-a spus că vrea să divorțeze de Alice ca să se însoare cu ea.

— Biata soție, spuse Nora compătimitor.

— Depinde cum vezi lucrurile, zise Larry.

— L-am văzut pe tipul care e însurat cu maică-sa Știi, tipul ăla înalt pe care l-am cunoscut la voi.

— Jorgensen ?

— Așa, da. Ieșea dintr-un magazin de amanetări de pe Sixth Avenue, aproape de strada 46.

— Ai vorbit cu el ?

— Eram într-un taxi și oricum, e politicos să te faci că nu-i cunoști pe cei care ies dintr-un magazin de amanetat.

— Ssst... făcu Tip în toate direcțiile când Levi Oscant începu să cânte la pian. Quinn și Dorothy au sosit în timp ce el cânta.

Quinn era beat turtă și nici Dorothy nu era prea trează. Ea veni spre mine și îmi șopti :

— Vreau să plec și eu odată cu tine și cu Nora.

— N-o să prinzi micul dejun aici, i-am spus.

— Ssst, făcu Tip în direcția mea și am mai ascultat puțină muzică.

Dorothy se așează lângă mine un minut, după care îmi șopti :

— Gil mi-a spus că te duci mai târziu să o vezi din nou pe mama. Așa e ?

— Mă îndoiesc.

Quinn se apropie, dezechilibrat, de noi.

— Cum îți merge, băiete ? — Ce mai faci, Nora ? I-ai transmis mesajul meu ?

— Ssst, făcu Tip spre el, însă nu i se dădu atenție. Ceilalți păreau ușurați și începură să vorbească.

— Ascultă, băiete, ai un cont la Golden Gate Trust din San Francisco, nu-i așa ?

— Destul de mic.

— Scoate-i, băiete. Am auzit aseară că sunt la pământ.

— Bine, oricum nu am prea mulți bani la ei.

— Nu ? Ce faci, de fapt, cu banii ?

— Îi transform în aur și îi ascund ca să-i folosesc mai târziu.

El clătină serios din cap :

— Cei ca tine duc țara de râpă.

— Și cei ca mine nu se duc de râpă împreună cu ea, am spus. Ce-ai pățit ?

— E vine lui Alice. E bosumflată de o săptămână, dacă nu aș fi băut, înnebuneam.

— De ce e bosumflată ?

— Din cauză că beau. Crede că... Se apleacă spre mine și îmi șopti confidențial : Fii atent. Tu ești singurul meu prieten și o să-ți spun ce am de gând să fac. O să divorțez și o să mă însor cu...

Încercă să o îmbrățișeze pe Dorothy dar acesta îl împinse și spuse :

— Ești naiv și obosit. Aș vrea să mă lași în pace.

— Crede că sunt naiv și obosit, îmi spuse el. Știi de ce nu vrea să se mărite cu mine ? Pun pariu că nu știi. Din cauză că...

— Taci din gură ! Taci din gură, bețivanule ! Fața lui Dorothy era congestionată, iar vocea îi șuiera. Dacă mai spui asta o dată, te omor ! îi zise ea începând să-l ia la bătaie.

Am îndepărtat-o pe Dorothy, iar Larry l-a prins pe Quinn să nu cadă.

— M-a lovit, Nick, scânci el în timp ce îi curgeau lacrimi pe obraz. Dorothy își ascundea fața în haina mea și părea că plânge. Acaparasem deja toată atenția. Tip veni în fugă cu fața aprinsă de curiozitate.

— Ce s-a întâmplat, Nick ?

— Doar niște bețivi jucăuși, i-am răspuns eu. Toată lumea e bine. O să am eu grijă să ajungă acasă.

Tip nu era de acord cu asta ; ar fi vrut ca ea să mai rămână, măcar cât avea nevoie ca să descopere ce se întâmplase. O îndemnă pe Dorothy să se întindă puțin, iar lui Quinn, care avea probleme să se țină pe picioare, îi oferi „ceva" fără să precizeze ce.

Nora și cu mine i-am scos afară. Larry se oferi și el să ne acompanieze, dar ne-am hotărât că nu era nevoie. Quinn, în drum spre apartamentul său, a adormit într-un colț al taxiului. Dorothy, în celălalt colț, stătea țeapănă și tăcută, iar Nora era între ei. Eu m-am așezat pe scaunul rabatabil și m-am gândit că oricum nu stătusem mult la Edge. Nora și Dorothy au rămas în taxi cât l-am condus pe Quinn sus la el. Era destul de terminat.

Am sunat și Alice deschise ușa. Purta o pijama verde iar într-o mână ținea o perie de păr. Îl privi obosită pe Quinn și spuse plictisită :

— Descarcă-l înăuntru ! L-am dus și l-am aruncat în pat. Mormăia ceva ce nu înțelegeam și dădea anemic dintr-o mână, dar ochii îi erau închiși.

— Îl pun la culcare, am spus eu desfăcându-i cravata.

Alice se sprijini de rama patului.

— Dacă vrei tu, zise ea. Eu am renunțat. I-am scos haina, vesta și cămașa. Unde a fost tot timpul ăsta ? întrebă ea fără prea mult interes. Stătea încă sprijinită de rama patului și își peria părul.

— La Edge, i-am spus eu și l-am desfăcut la pantaloni.

— Cu javra aia mică de Wynant ? întrebă ea liniștită.

— Era multă lume acolo.

— Dă, spuse ea. Nu s-ar duce într-un loc izolat. Își mai perie părul de câteva ori și adăugă : Deci nu crezi că e select să-mi spui cum a fost.

Soțul ei se mișcă puțin și bălmăji :

— Dorry...

I-am scos pantofii.

— Mi-l amintesc când avea și mușchi, zise Alice și suspină. Ea își privi soțul până l-am dezbrăcat de tot și l-am băgat în pat, apoi suspină din nou și zise : — Îți aduc ceva de băut.

— Trebuie să fie scurt, i-am spus eu. Nora mă așteaptă jos în taxi.

Ea deschise gura ca și cum ar fi avut să spună ceva, o închise și o deschise din nou, ca să spună :

— S-a făcut !

M-am dus cu ea în bucătărie și, după câteva momente, m-a întrebat :

— Nu e treaba mea, Nick, dar ce cred oamenii despre mine ?

— Ești precum toți ceilalți. Unii te plac, alții nu, iar restul sunt indiferenți oricum.

— Nu asta vroiam să știu, spuse ea încruntându-se. Ce cred oamenii despre faptul că stau cu Harrison ?

— Nu știu, Alice.

— Tu ce crezi ?

— Cred că știi tu ce faci și indiferent ce ar fi, e treaba ta.

Ea mă privi nemulțumită.

— N-ai face niciodată o mișcare greșită, nu-i așa ? Știi că stau cu el doar pentru bani. Știi asta, nu ? S-ar putea să nu aibă foarte mulți iar pentru mine contează, la modul în care am fost crescută.

— Există oricum divorțul și împărțirea averii. Ar trebui să...

— Bea-ți paharul și ieși dracului afară, zise ea obosită.

20

În taxi, Nora îi făcu loc între ea și Dorothy.

— Vreau să beau o cafea, zise ea. Mergem la bar la Ruben ?

— Bine, am spus și i-am dat taximetristului adresa.

Dorothy întrebă timid :

— Ce-a zis nevastă-sa ?

— Îți transmite salutări.

— Încetează cu răutățile, zise Nora.

Dorothy spuse :

— De fapt, nu-mi plăcea deloc Harrison, Nick. Îți spun sincer că nu mai vreau să-l văd niciodată.

Acum părea destul de serioasă și nebăută. Continuă :

— Știi, mă simțeam foarte singură și, cu el, puteam să mai ies și eu.

Am început să zic ceva, dar m-am oprit, când Nora mă întrerupse :

— Nu-ți face probleme din pricina lui Harrison. Întotdeauna a fost un neghiob și jumătate.

— N-aș vrea să pun paie pe foc, dar cred că el e cu adevărat îndrăgostit.

Nora îmi dădu un ghiont.

— Sper că nu râzi de mine, Nick.

— Așa ar trebui, dar...

— Am auzit o nouă poantă în seara asta, spuse Nora, cu aerul cuiva care nu vrea să fie întrerupt, și continuă explicându-i lui Dorothy : E vorba de d-na Edge. Levi spunea că...

Povestea era destul de amuzantă, dacă ai fi cunoscut-o pe „Tip". Nora continuă să vorbească despre ea, până când am coborât din taxi la Barul Ruben.

Herbert Macaulay era în restaurant, așezat lângă o brunetă îndesată, îmbrăcată în roșu. L-am salutat de la distanță printr-un gest și după ce am comandat mâncarea m-am dus să-i vorbesc.

— Nick Charles, Louise Jacoba, spuse el. Așează-te Care sunt noutățile ?

— Jorgensen e Rosewater, i-am spus.

— Ei, pe dracu !

Eu am aprobat din cap și am adăugat :

— Și se pare că are o nevastă la Boston.

— Aș vrea să-l văd, zise el rar. Îl știam pe Rosewater și aș vrea să mă asigur.

— Poliția pare destul de convinsă. Nu știu dacă l-au găsit încă. Tu crezi că el a omorât-o pe Julia ?

Macaulay dădu din cap afectat :

— Nu-l văd pe Rosewater omorând pe cineva — nu așa cum îl cunoșteam — în ciuda amenințărilor pe care le-a făcut. Îți amintești că la momentul respectiv nu l-am prea luat în serios. Ce altceva s-a mai întâmplat ?

Când eu am ezitat, el a confirmat.

— Louise e în regulă. Poți să vorbești.

— Nu e vorba de asta. Trebuie să mă întorc la ai mei și să mănânc. Venisem doar să te întreb dacă ai primit vreun răspuns la anunțul tău din *Times*.

— Nu încă. Așază-te, Nick, vreau să te întreb o mulțime de lucruri. Ai spus poliției de scrisoarea lui Wynant și...

— Vino mâine să luăm masa la prânz și discutăm. Trebuie să mă întorc la ai mei.

— Cine e blonda aia mică ? întrebă Louise Jacobs. Am văzut-o pe ici pe colo cu Harrison Quinn.

— Dorothy Wynant.

— Îl știi pe Quinn ? mă întrebă Macaulay.

— L-am dus la culcare acum zece minute.

Macaulay zâmbi și zise :

— Sper că relația cu el o menții doar la nivel social.

— Ce vrei să spui cu asta ?

Zâmbetul lui Macaulay deveni trist.

— A fost agentul meu finaciar și m-a adus aproape în pragul cerșetoriei.

— Ce nostim. Acum e agentul meu și îi urmez sfaturile.

Macaulay și fata începură să râdă. Am pretins și eu că mă amuzam și m-am întors la masa mea.

— Nu e încă miezul nopții, zise Dorothy și mama a zis că te așteaptă. De ce să nu ne ducem cu toții să o vedem ?

Nora își turna foarte atentă cafeaua în ceașcă.

— De ce ? am întrebat-o. Ce ați pus la cale ? Cu greu ai fi putut găsi două fețe mai inocente ca ale lor.

— Nimic, Nick, zise Dorothy. Credeam că ar putea fi o idee bună.

— E devreme și...

— Și o iubim cu toții pe Mimi.

— Nu... dar...

— E prea devreme ca să mergem acasă, spuse Nora.

— Mai sunt și barurile, am sugerat eu și cluburile de noapte, și Harlemul.

— Toate ideile tale sunt la fel, spuse Nora strâmbându-se.

— Vrei să mergem la Barry și să ne încercăm norocul la joc ?

Dorothy încercă să spună că da, însă se opri când Nora se strâmbă din nou.

— Oricum, asta e părerea mea despre vizita la Mimi, am spus. Mi-a ajuns cât am văzut-o pe ziua pe azi.

Nora suspină arătându-se răbdătoare.

— Bine, atunci tot ne ducem într-un bar, aș prefera la prietenul tău Studsy, cu condiția să nu-l lași să ne mai

ofere șampania aia îngrozitoare. El în schimb e un tip simpatic.

— O să fac tot ce pot, am promis și am întrebat-o pe Dorothy : Ți-a spus Gillbert că ne-a surprins pe mine și pe Mimi într-o poziție compromițătoare ?

Ea încercă să schimbe priviri cu Nora care era însă prea ocupată cu mâncarea din farfurie.

— N-a spus... n-a spus tocmai așa.

— Ți-a spus despre scrisoare ?

— Scrisoarea de la nevasta lui Chris ? Da. Ochii ei albaștri sclipeau. Ce furioasă trebuie să fie mama !

— Cu toate astea ție îți place.

— Și ce e cu asta ? Ce dacă ? Ce a făcut ea ca să mă...

— Lasă copilul în pace, Nick, zise Nora.

Așa că, am renunțat să mai discut cu Dorothy.

21

Afacerile mergeau din plin la Clubul Pigiron. Localul era plin de oameni, zgomot și fum. Studsy veni din spatele casei să ne întâmpine.

— Speram să veniți. Ne strânse mâna, mie și Norei, după care zâmbi deschis spre Dorothy.

— Ceva special ? am întrebat

El făcu o plecăciune.

— Totul e special cu niște doamne ca acestea. I l-am prezentat lui Dorothy, iar el a spus ceva elaborat despre prietenii lui Nick, apoi a oprit un chelner.

— Pete, fă o masă aici pentru d-l Charles.

— În fiecare seară ești așa de aglomerat ? am întrebat.

— N-am răgaz. Dacă vin o dată, se întorc mereu. Poate nu am separeuri și marmură neagră, dar nu trebuie să scuipi ce bei aici.

— Vrei să stați la bar până e gata masa ? Am zis că da și am comandat de băut.

— Ai auzit de Nunheim ? l-am întrebat. El mă privi o clipă nehotărât și pe urmă spuse :

— Da, am auzit. Prietena lui e acolo — și indică din cap celălalt colț al încăperii — și probabil sărbătorește ceva.

Am privit peste Studsy și am văzut-o pe roșcata Miriam stând la masă cu alți bărbați și femei.

— Ai idee cine l-a omorât ?

— Ea zice că poliția i-a făcut-o... din cauză că știa prea multe.

— Asta e bătaie de joc, am spus.

— Da, e bătaie de joc, aprobă el. Uite-ți masa. Așezați-vă. Eu mă întorc îndată.

Ne-am adus paharele la masa înghesuită între altele două care ocupaseră prea mult spațiu și ne-am așezat cât mai confortabil cu putință.

Nora își gustă băutura și o trecură fiorii.

— Crezi că ăsta ar putea fi biter-ul din iederă de care era vorba în rebusuri ?

— O, i-a uitați-vă, zise Dorothy.

Shep Morelli venea spre noi. Fața lui îi atrăsese atenția lui Dorothy. Unde nu era tăiată, era umflată, iar culoarea varia de la grena în jurul unui ochi și până la roșul deschis al unui plasture de lângă gură. Odată ajuns lângă masa noastră, el se aplecă puțin și se sprijini în pumni, pe margine.

— Ascultă, zise el, Studsy mi-a spus că ar trebui să-mi cer scuze.

— Bătrânul Studsy, murmură Nora. Între timp eu am întrebat :

— Ei bine ?

Morelli clătină din capul lui tumefiat şi zise :

— Eu nu-mi cer scuze pentru ceea ce fac — unora poate să le placă, altora nu — dar nu mă deranjează să-ţi spun ; îmi pare rău că m-am pierdut cu firea şi am tras în tine, sper că nu a fost prea grav şi dacă pot să fac ceva ca să fim chit, eu...

— Las-o baltă. Aşază-te şi bea ceva. El e d-l Morelli, d-ra Vynant. Ochii lui Dorothy se măriră plini de interes.

Morelli găsi un scaun şi se aşeză.

— Sper că nici dumneata nu eşti supărată, îi zise el Norei.

— A fost distractiv, răspunse ea. El o privi suspicios.

— Ai ieşit pe cauţiune ? l-am întrebat.

— Da, azi după-amiază. Îşi pipăi precaut faţa cu o mână şi adăugă : Aşa sunt tipii ăştia noi. Am simulat că mă opun arestării.

Nora zice indignată :

— Asta e oribil. Vrei să spui că... Eu am tras-o de mână.

— Trebuie să te aştepţi la asta, zise Morelli. Buza lui inferioară se mişcă umflată într-un surâs care vroia să fie dispreţuitor. Totul e în regulă dacă te lucrează doi sau trei dintre ei.

— Şi tu ai făcut lucruri ca astea ? mă întrebă Nora.

— Cine, eu ?

Studsy se apropie de noi cu un alt scaun.

— I-au făcut un lifting ? zise el arătând din cap spre Morelli. I-am făcut loc şi s-a aşezat, după care zâmbi spre Nora adăugând : — Cred că nu găsiţi ceva mai bun în barurile voastre şic de pe Park Avenue şi plătiţi oricum de patru ori mai mult. Nora zâmbi slab şi mă călcă pe picior pe sub masă.

— O ştiai pe Julia Wolf de la Cleveland ? l-am întrebat pe Morelli.

El îi aruncă o privire lui Studsy care se lăsase pe spate cu scaunul, evaluându-şi prin încăpere profiturile.

— Pe vremea când se numea Rhoda Stewart am adăugat.

El o privi de data asta pe Dorothy, iar eu i-am spus:

— Nu-ţi face probleme, ea e fata lui Clyde Wynant.

Studsy încetă să privească în jur şi i se adresă lui Dorothy :

— Chiar aşa ? Şi cum se simte tăticul tău?

— Nu l-am mai văzut de când eram mică, răspunse ea.

Morelli umezi capătul unei ţigări pe care şi-o puse între buzele umflate.

— Eu vin de la Cleveland. Aprinse un chibrit, iar ochii lui păreau plictisiţi — se străduia să dea impresia asta. N-am ştiut că e Rhoda Stewart decât o sigură dată la Nancy Kane. El o privi din nou pe Dorothy. Tatăl tău ştie ?

— Îl ştii pe tata ?

— Am schimbat câteva cuvinte la un moment dat.

— Despre ce ? am întrebat.

— Despre ea. Flacăra chibritului din mână îi ajunsese la degete. El îi dădu drumul şi aprinse un altul, de la care îşi aprinse ţigara. Pe urmă ridică din sprâncene spre mine încreţindu-şi fruntea şi zise :

— E O.K. ?

— Sigur. Nu e nimeni aici de faţă cu care să nu poţi vorbi.

— O.K. Era gelos ca dracu'. Vroiam să-l pocnesc, dar ea nu m-a lăsat. Evident, era sursa ei de bani.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta ?

— Acum şase... opt luni.

— Pe el l-ai mai văzut de când a fost omorâtă ea ?

El clătină din cap.

— Nu l-am văzut decât de câteva ori şi asta de care ţi-am spus a fost ultima oară.

— Ea îl înşela ?

— Nu mi-a spus, dar eu cred că da.

— De ce ?

— Era o fată isteață... foarte isteață. Făcea rost de mălai de undeva. Odată am avut nevoie de cinci miare. El pocni din degete. Bani gheață.

M-am decis să nu-l întreb dacă îi dăduse banii înapoi.

— Poate că el îi dăduse.

— Sigur... poate.

— Ai spus ceva din toate astea la poliție ? l-am întrebat eu. El râse scurt și ironic.

— Credeau că pot să afle ceva de la mine. Întreabă-i ce părere au acum. Tu ești un tip corect. Nu cred că...

El se întrerupse și își scoase țigara din gură.

— Aștia care trag cu urechea, continuă el întinzând o mână și atingând urechea unui tip de la masa lângă care fuseserăm înghesuiți și care se aplecase, din ce în ce mai mult, spre noi.

Tipul tresări și își întoarse fața ciupită peste umăr, spre Morelli.

— Trageți înapoi urechea, zise Morelli. Ne intră în pahare. Tipul se bâlbâi :

— N-am-n-am vrut, Shep, după care își înghesui burta în cadrul mesei ca să fie cât mai departe de noi, cu toate că ne putea încă auzi.

— Niciodată nu vrei nimic, zise Morelli, dar asta nu te împiedică să încerci, după care își întoarse atenția către mine. Sunt dispus să merg până la capăt cu tine : puștoaica e moartă și nu o să-i facă nici un rău, dar Mulrooney cu toată echipa lui nenorocită nu m-ar fi făcut niciodată să vorbesc.

— Bine, am spus eu. Spune-mi despre ea, unde ai cunoscut-o, ce făcea înainte să-l cunoască pe Wynant și cum s-au cunoscut.

— Ar trebui să beau ceva, zise el, după care se răsuci pe scaun și strigă : Hei, garson — tu, care ai băiatul în spate !

Chelnerul cocoșat pe care Studsy îl strigase Pete se strecură printre mese spre noi și îi zâmbi afectuos lui Morelli.

— Ce să fie ? zise el sugându-și zgomotos un dinte.

Am comandat cu toții câte ceva și chelnerul plecă.

— Eu și Nancy locuiam în același bloc, zise Morelli. Bătrânul Kane avea un magazin de dulciuri la colț. Ea șterpelea țigări pentru mine. Babacul ei m-a părut bine odată, când încercam să-i arăt cum să facă fise de telefon cu o sârmă. Îi știi pe ăștia de modă veche. Dumnezeule, era ca la interogatoriul de gradul 3. El râse gros, din gât, și continuă : Vroiam să fur niște prefabricate de la niște case care se construiau după colț și să i le pun în pivniță, ca să-l înhațe Schultz, polițistul străzii și să mă răzbun în felul ăsta, dar ea nu m-a lăsat.

— Probabil că erai o dulceață cînd erai mic, zise Nora.

— Așa era, spuse el mândru. Fiți atenți ! O dată când nu aveam mai mult de 6 sau....

O voce de femeie spuse :

— M-am gândit că tu trebuie să fii.

Am ridicat privirea și am văzut-o pe roșcata Miriam care îmi vorbea.

— Salut, i-am spus eu.

Ea își puse mâinile în șolduri și zise privindu-mă fix :

— Deci știa prea multe pentru voi.

— Poate, însă și-a luat tălpășița pe scara de incendiu cu pantofii în mână, înainte să ne fi spus ceva.

— Prostii !

— Bine.. Ce crezi că știa care să fie fost prea mult pentru noi ?

— Știa unde e Wynant, zise ea.

— Chiar așa ? Unde e ?

— Eu nu știu, dar Art știa.

— Aș vrea să ne fi spus. Noi...

— Prostii, zise ea din nou. Tu știi și poliția la fel. Cu cine credeți că vorbiți ?

— Nu glumesc. Nu știu unde e Wynant.

— Lucrezi pentru el și poliția e împreună cu tine. Nu-ți bate joc de mine. Art credea că treaba asta o să-i aducă o groază de bani, săracul fraier. Nu știa ce o să i se întâmple.

— Ți-a spus ție că știa ? am întrebat eu.

— Nu sunt așa de proastă cum crezi. Mi-a spus că știa ceva din care o să facă avere și am văzut cum au mers lucrurile. Cred că pot să fac legătura.

— Numai uneori rezultatul e patru, am spus eu, alteori este douăzeci și doi. Nu lucrez pentru Wynant. Vrei să ajuți..

— Nu. Era un șobolan și se încurca cu oameni de teapa lui. Merita ce i s-a întâmplat, dar nu te aștepta să uit că l-am lăsat cu tine și cu Guild, după care nimeni nu l-a mai văzut în viață.

— Nu vreau să uiți nimic. Vreau doar să încerci să-ți amintești dacă...

— Acum trebuie să mă car, zise ea și plecă. Mișcările îi erau de o grație remarcabilă.

— N-aș crede că mi-ar plăcea să mă încurc cu gagica asta, spuse Studsy îngândurat E o otravă. Morelli îmi făcu semn cu ochiul.

Dorothy mă strânse de braț și zise :

— Nu înțeleg, Nick.

I-am răspuns că nu-i nimic și m-am adresat lui Morelli :

— Ne spuneai de Julia Wolf..

— Aha ! Ei bine, bătrânul Kane a dat-o afară când avea 15 sau 16 ani pentru că intrase într-o încurcătură cu un profesor de la liceu și pe urmă s-a cuplat cu un tip numit Face Peppler, un băiat isteț dacă nu ar fi vorbit așa de mult. Îmi amintesc că odată eu și Face eram... El se întrerupse și își drese vocea. Oricum Face și cu ea au stat împreună cam cinci sau șase ani, dacă pui la socoteală și perioada când a făcut el armata iar ea trăia cu altul pe care nu-mi amintesc cum îl cheamă... un verișor al lui Dick O'Brien, un tip slăbănog și brunet căruia îi

plăcea să bea. Când Face a terminat armata, ea s-a întors la el și au rămas împreună până au fost prinși încercând să-l scuture pe un barosan de la Toronto. Face și-a asumat răspunderea și ea a scăpat cu șase luni.. în timp ce el a încasat-o serios. Ultima dată când am auzit de el, era încă la închisoare. Pe ea am văzut-o când a ieșit. Mi-a cerut niște bani ca să sărbătorească. Odată când mi i-a trimis înapoi, a spus că și-a schimbat numele în Julia Wolf și că îi place în orașul ăsta mare, dar știam că Face ține încă oricum legătura cu ea. Așa că în 1928 când m-am mutat aici, am căutat-o. Ea...

Miriam se întoarse și stătea cu mâinile în șold ca mai înainte.

— M-am mai gândit la cele ce ai spus. Trebuie să mă crezi destul de proastă.

— Nu, am zis eu. Nicidecum.

— Poți să pun pariu că nu o să cad în plasa asta pe care mi-o întinzi. Pot să văd destul de clar lucrurile pe care le am în față.

— Bine.

— Nu e deloc bine. L-ați omorât pe Art și...

— Nu așa tare, păsărico, zise Studsy ridicându-se și luând-o de braț. Zbiera. Vino încoace ! Vreau să vorbesc cu tine. El o duse către bar.

Morelli făcu din nou cu ochiul.

— Îmi place chestia asta. Bine, ziceam că atunci când m-am mutat aici m-am dus s-o caut și ea mi-a spus că lucrează pentru Wynant care e înnebunit după ea, așa că îi merge destul de bine. Se pare că au învățat-o să stenografieze la Ohio în timpul celor șase luni de închisoare, iar ei asta i se părea ceva nemaipomenit, la modul că-și imagina o slujbă într-un loc unde o să se lase seiful deschis. O agenție a trimis-o să lucreze temporar pentru Wynant iar ea s-a gândit la un drum lung și că o să profite mai mult decât dacă ar fi știut să bată rapid la mașină, așa că a luat treaba în serios și relația a devenit stabilă. Era destul de isteață și având cazier încercă să se reabiliteze, din moment ce probabil că el ar fi aflat ori-

cum, căci avocatul lui nu prea o vedea bine și ar fi fost în stare să o verifice. Nu știu exact ce făcea, mă înțelegi, era jocul ei și nu avea nevoie de mine. Chiar dacă într-un fel eram prieteni, n-avea nici un sens să-mi spună ceva cu care aș fi putut să o am la mână. Înțelegi, nu era iubita mea sau ceva de genul ăsta... eram doar vechi prieteni din copilărie. O vedeam din când în când și veneam aici, până când el a strâns coarda, iar ea mi-a spus că nu o să lase un culcuș moale pentru câteva pahare băute împreună cu mine. Asta e tot. Era în octombrie cred și s-a ținut de cuvânt. N-am mai văzut-o de atunci.

— Cu cine altcineva mai ieșea ? am întrebat eu.

— Nu știu. Nu vorbea mult despre amici.

— Purta o verighetă cu diamante. Știi ceva despre asta ?

— Nimic, în afară de faptul că nu o avea de la mine. Nu o purta când am văzut-o.

— Crezi că ar fi dorit să se combine din nou cu Peppler când ar fi ieșit din închisoare.

— Poate. Nu părea că se preocupă mult de el în închisoare, dar îi plăcea să lucreze cu el și cred că ar fi făcut din nou echipă.

— Cum rămâne cu verișoarul lui Dick O'Brien, tipul ăla slăbănog și brunet. Ce s-a întâmplat cu el ?

Morelli mă privi surprins.

— Percheziționează-mă, zise el.

Studsy se întoarse singur.

— Poate greșesc, spuse el așezându-se, dar cred că cineva ar putea face ceva cu cloanța aia dacă ar ști cum s-o apuce.

— De gât, zise Morelli.

Studsy râse bine dispus.

— Nu. Încearcă să ajungă departe. Lucrează din greu la lecțiile de canto și...

Morelli își privi paharul gol și spuse :

— Laptele ăsta al tău probabil că îi face foarte bine, după care întoarse capul și strigă către Petre : Hei tu ăla

cu rucsacul în spate, mai adu-mi același lucru. Trebuie să cântăm la cor mâine.

— Sosește, Sheppy, zise Pete. Chipul lui cenușiu își pierdea imaginea morocănoasă când îi vorbea Morelli.

Un grăsan uriaș și blond (atât de blond că părea albicios) care stătuse la masa lui Miriam veni și îmi spuse cu o voce subțire și efeminată :

— Deci tu ești din gașca care i-a tras-o lui Art Nunhei...

Morelli îl lovi pe grăsan în burtă, cât de tare putu fără să îl deranjeze pe Studsy, care sculându-se în picioare, îi mai trase un pumn în față. Eu am rămas nemișcat, prostit că încă mai avea de gând să dea cu dreapta. Pete cel cu rucsacul, văzând, veni în spatele grăsanului și îi trânti cu toată forța tava în cap. Grăsanul căzu pe spate tulburând trei persoane de al o altă masă. Amândoi barmanii erau deja cu noi. Unul din ei îl lovi pe grăsan cu un ciomag aducându-l în patru labe, iar celălalt îl apucă de guler pe la spate și îl răsuci, sufocându-l. Cu ajutorul lui Morelli l-am pus înapoi pe picioare și l-am dat afară.

Pete se uită după ei sugându-și dintele.

— Nenorocitul ăsta, îmi explică el mie, nu poți să te bazezi pe el când bea.

Studsy era la masa alăturată, care fusese deranjată și îi ajuta pe oameni să se așeze la locurile de mai înainte.

— Asta e rău, spunea el, e rău pentru afaceri, dar unde trebuie să tragi linia de separare ? Aici nu e o bombă, dar nici un seminar de domnișoare.

Dorothy era palidă și speriată. Nora făcuse ochii mari, uimiți :

— E ca la balamuc, zise ea. De ce au făcut asta ?

— Știu tot atât cât tine, i-am răspuns eu.

Morelli și barmanii se reîntorseseră, părînd destul de mulțumiți de ei înșiși. Studsy și Morelli se întoarseră și își reluară locurile la masa noastră.

— Sunteți impulsivi, băieți, le-am zis eu.

— Impulsivi, repetă Studsy râzând. Ha, ha, ha !

Morelli era serios.

— Întotdeauna, când un tip începe ceva de genul ăsta, trebuie să i-o iei înainte. Pe urmă e prea târziu. Am mai trecut cu el prin asemenea momente, nu-i așa, Studsy ?

— Cum adică ? am întrebat eu. N-a făcut nimic.

— Da, ai dreptate, zise rar Morelli, dar, uneori, în legătură cu el, ai așa un fel de presentiment. Nu e așa, Studsy ?

— Aha, făcu Studsy. E isteric.

22

Se făcuse deja ora două când le-am spus noapte bună lui Studsy și lui Morelli, plecând de la Clubul Pigiron. Dorothy se trânti într-un colț al taxiului și zise :

— O să mi se facă rău. Sunt sigură. Părea să spune adevărul.

— E de la băutură, zise Nora și își puse capul pe umărul meu.

— Nevasta ta e beată, Nick. Ascultă, trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat... Tot. Nu acum, mâine. N-am înțeles nici ce s-a spus, nici ce s-a întâmplat. Aia sunt nemaipomeniți. Nu pot să mă duc la mătușa Alice în halul ăsta, zise Dorothy. Ar face infarct.

— N-ar fi trebuit să dea în grăsan în halul ăla, zise Nora, cu toate că a fost distractiv, deși sălbatic.

— Cred că mai bine mă duc la mama, spuse Dorothy.

Nora zise :

— Erizipelul n-are nici o legătură cu urechile. Ce-i aia o „clăpăugă" ?

— Ureche.

Dorothy continuă :

— Totuși mătușa Alice n-are încotro, trebuie să mă vadă pentru că am uitat cheia și am s-o trezesc.

— Te iubesc, Nick, zise Nora, pentru că miroși frumos și cunoști oameni așa de fascinanți.

— E în drumul vostru dacă mă lăsați la mama, nu e așa ? întrebă Dorothy.

— Da, i-am răspuns eu și i-am dat șoferului adresa lui Mimi.

— Vino acasă la noi, zise Nora.

— Nu... Nu, mai bine nu, răspunse Dorothy.

— De ce nu ?

— E... nu cred că e bine.

Genul ăsta de conversație a continuat până ce taxiul s-a oprit la Courtland. Eu am coborât și am ajutat-o pe Dorothy să se dea jos din taxi. Ea se sprijini de mine cu toată greutatea și zise :

— Vă rog frumos, intrați măcar un minut !

— Doar un minut, răspunse Nora, ieșind și ea din taxi.

I-am spus șoferului să aștepte și am intrat. Dorothy a sunat la ușă iar Gilbert, cu halatul de baie peste pijama, a deschis. El ridică o mână în semn de avertisment și zise în șoaptă :

— E poliția aici !

Din sufragerie se auzi vocea lui Mimi :

— Cine e, Gil ?

— Dl. și D-na Charles și Dorothy.

Mimi veni să ne întâmpine.

— Niciodată nu am fost așa de bucuroasă să văd pe cineva. Nu mai știu cum s-o întorc.

Purta un halat roz de satin peste pijamaua roz, iar chipul ei îmbujorat nu era deloc nefericit. O ignoră pe Dorothy și ne strânse mâna mie și Norei.

— Acum nu o să-mi mai fac probleme și o să las totul în seama ta, Nick. Trebuie să-i spui nebunei ăsteia mici ce să facă.

— Prostii, zise Dorothy în spatele meu încet, dar foarte pasional.

Mimi nu lăsă să se vadă că ar fi auzit-o pe fata ei. Încă ținându-ne de mână, ne trase în sufragerie pălăvrăgind.

— Îl știți pe locotenentul Guild. A fost foarte drăguț, dar sunt sigură că i-am pus răbdarea la încercare. Am fost așa de... ei bine, am vrut să spun că am fost așa de uimită. Dar acum sunteți aici și... Intrarăm în sufragerie.

— Salut, îmi spuse Guild, după care i se adresă Norei : Bună seara, doamnă.

Împreună cu el mai era Andy, cel care îl ajutase să ne percheziționeze camerele de la hotel în dimineața vizitei lui Morelli.

— Ce se întâmplă ? am întrebat eu.

Guild o privi pe Mimi și pe urmă îmi spuse :

— Poliția din Boston l-a găsit pe Jorgensen sau Rosewater, sau oricum vrei să-i zici, acasă la prima lui nevastă și l-a întrebat câte ceva din partea noastră. Răspunsul de bază pare să fie că el nu are nimic de-a face cu moartea Juliei Wolf, iar d-na Jorgensen poate să dovedească asta, căci ne ascunde ce s-a întâmplat cu bunurile lui Wynant. Ochii i se îndreptară din nou spre Mimi.

— Doamna nu pare să vrea să ne spună nici „da" nici „nu". Să spun drept, Charles, nu știu ce să ne facem cu ea în mai multe privințe.

Înțelegeam foarte bine asta, așa că am spus :

— E probabil speriată, iar Mimi încercă să pară speriată. Divorțase de prima lui nevastă ?

— Potrivit celor spuse de prima nevastă, nu.

— Minte, pun pariu ! zise Mimi.

— St, st, st, am făcut eu. El se întoarce la New York ?

— Se pare că vrea să ne forțeze să fie extrădat, ca să-l facem să vină aici. De la Boston ne-au spus că se dă peste cap să-și găsească un avocat.

— Aveți nevoie de el chiar așa de tare ?

Guild dădu din umerii lui mari.

— Dacă venirea lui ne-ar ajuta în privința crimei... Nu-mi pasă de vechile acuzații de bigamie. Niciodată nu mi-a plăcut să investighez pe cineva în legătură cu chestiuni care nu mă privesc.

— Ei bine ? am întrebat-o eu pe Mimi.

— Pot să vorbesc, singură, cu tine ?

L-am privit pe Guild care spuse :

— Orice dacă ar fi de folos.

Dorothy mă luă de braţ.

— Nick, ascultă-mă pe mine mai întâi. Eu... Dar se întrerupse, căci toată lumea o privea.

— Ce e ? am întrebat-o eu.

— Eu... aş fi vrut să vorbesc cu tine...

— Dă-i drumu' !

— Singuri, vroiam să spun, zise ea.

— Mai târziu, i-am spus eu, strângând-o de mână.

Mimi mă conduse în dormitor şi închise uşa cu grijă. M-am aşezat pe pat şi mi-am aprins o ţigară. Mimi se sprijini de uşă şi îmi zâmbi foarte gentil, încrezătoare. Jumătate de minut trecu astfel. Pe urmă ea zise :

— Tu mă placi, Nick, iar când a văzut că nu i-am răspuns nimic ea adăugă, nu-i aşa ?

— Nu.

Ea râse şi se îndepărtă de uşă.

— Vrei să spui că nu eşti de acord cu mine. Se aşeză pe pat lângă mine. Dar mă placi suficient ca să mă ajuţi ?

— Asta, depinde.

— Depinde de ce...

Uşa se deschise şi Dorothy intră.

— Nick, trebuie să...

Mimi îi sări în faţă şi îi strigă printre dinţi.

— Ieşi afară de aici !

Dorothy se retrase puţin şi zise :

— Ba nu. Nu o să faci...

Mimi o plesni peste gură cu dosul mîinii şi repetă :

— Ieşi afară !

Dorothy ţipă şi-şi acoperi cu o mână gura, după care, speriată se dădu înapoi şi ieşi. Mimi închise din nou uşa.

— Trebuie să vii o dată pe la noi, i-am zis eu, şi să-ţi aduci biciurile albe.

Nu păru să mă audă. Ochii îi erau îngânduraţi şi cenuşii iar buzele schiţau un fel de surâs, însă atunci când vorbi, vocea îi era mai guturală decât de obicei.

— Fata mea s-a îndrăgostit de tine.

— Prostii.

— Ba da și e geloasă pe mine. O apucă nebunia ori de câte ori mă apropii la mai puțin de jumătate de metru de tine. Vorbea ca și cum s-ar fi gândit la altceva.

— Prostii. Poate că are o oarecare nostalgie de pe vremea când am cunoscut-o și avea 12 ani, dar asta e tot.

Mimi clătină din cap.

— Greșești, dar nu contează, zise ea și se așeză din nou pe pat lângă mine.

— Trebuie să mă ajuți să ies din asta. Eu...

— Sigur, am spus eu. Ești o m i m o z ă care are nevoie de protecția unui tip puternic.

— Ce ? A... făcu ea descriind un gest cu mâna către ușa pe care ieșise Dorothy. Ești sigur că nu te... Oricum nu e nimic de care să nu mai fi auzit, sau făcut. Nu trebuie să te îngrijorezi. Ea zâmbi din nou, având ochii cenușii, preocupați. — Dacă o vrei pe Dorothy, ia-o, dar nu deveni sentimental din cauza asta. Nici nu contează. Evident, nu sunt o mimoză. Niciodată nu ai crezut asta.

— Nu, am încuviințat.

— Ei bine, zise ea cu un aer decisiv.

— Ei bine, ce ?

— Nu mai cocheta atât, zise ea. Știi ce vreau să spun. Mă înțelegi la fel de bine cum te înțeleg și eu.

— Oricum, mie mi se pare că tu ai cochetat până acum.

— Știu. A fost un joc, dar acum a încetat. Idiotul ăla și-a bătut joc de mine, Nick și acum, când are probleme, se așteaptă să îl ajut. O să-l ajut.

Ea îmi puse o mână pe genunchi și unghiile ascuțite mi se înfipseră în piele.

— Polițiștii nu mă cred. Cum aș putea să-i fac să creadă că el minte și că eu nu știu nimic altceva despre crimă ?

— Probabil că nu poți, i-am spus eu rar, îndeosebi după ce Jorgensen a repetat ce mi-ai spus tu acum câteva ore.

Ea inspiră adânc iar unghiile i se înfipseară din nou în genunchiul meu.

— Le-ai spus tu asta ?

— Nu încă.

I-am luat mâna de pe genunchi. Ea răsuflă ușurată și zise :

— Și evident, nu o să le spui acum, nu e așa ?

— De ce nu ?

— Pentru că e o minciună. Și eu și el am mințit. Nu am găsit nimic, absolut nimic.

— Suntem unde eram și mai devreme, i-am spus eu și te cred la fel de mult ca și mai înainte. Ce se întâmplă cu schimbarea de care vorbeai ?

— Bine, zise ea bătându-mă ușor pe mână. Am găsit ceva — nu e cine știe ce — dar n-am să fac nimic ca să-l ajut pe nemernicul ăla. Mă înțelegi cè simt în legătură cu asta, nu e așa, Nick ? Și tu ai face la fel...

— Poate, am spus eu, dar așa cum stau lucrurile nu am nici un motiv să fiu de partea ta. Nu sunt dușmanul lui Chris al tău. Nu-mi folosește la nimic să te ajut să arunci vina pe el.

Ea suspină și zise :

— M-am gândit foarte mult la asta. Nu cred că banii pe care aș putea să ți-i dau ar însemna mult pentru tine acum, — ea zâmbi complice — și nici trupul meu alb, frumos. Dar nu te interesează însă să îl salvezi pe Clyde ?

— Nu în mod obligatoriu.

Ea râse.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— S-ar putea să însemne că nu cred că ar avea nevoie să fie salvat. Poliția nu are mare lucru împotriva lui. E un tip foarte dificil, era în oraș în ziua când Julia a fost omorâtă, iar ea îl trișa. Asta nu e suficient ca să fie arestat.

Ea râse din nou.

— Dar cu contribuția mea, cum rămâne ?

— Nu știu. Despre ce e vorba ? am zis eu și am continuat fără să aștept răspunsul la care nici nu speram : Indiferent ce ar fi, ești o fraieră, Mimi. L-ai încurcat pe Chris în povestea cu bigamia. Ține-o așa. Nu e...

Ea îmi zâmbi dulce și zise :

— Dar asta o țin în rezervă, să o folosesc dacă...

— Dacă scapă de sub acuzația de crimă, e ? Ei bine, nu o să meargă așa, doamnă. Poți să-l bagi trei zile la închisoare. În timpul ăsta procurorul o să-și dea deja seama că nu a omorât-o pe Julia și că tu ți-ai bătut joc de ei. Or să te trimită să te arunci în lac și or să refuze acuzațiile.

— Dar nu poate să facă asta, Nick.

— Poate și o va face, am asigurat-o eu. Iar dacă descoperă că ascunzi vreo dovadă, or să-ți facă mari probleme.

Ea își mușcă buzele și întrebă :

— Ești cinstit cu mine ?

— Îți spun exact ce o să se întâmple, cu excepția cazului în care procurorul s-ar fi schimbat foarte mult de pe vremea mea.

Ea își mai mușcă un timp buzele.

— Nu vreau să scape, și nici nu vreau să am probleme, zise ea și mă privi. Dacă mă minți, Nick...

— Nu poți să faci nimic altceva decât să mă crezi sau să nu mă crezi.

Ea zâmbi, îmi puse o mână pe obraz, mă sărută și se ridică.

— Fir-ai să fii ! Ei bine, am să te cred.

Plecă pe urmă până în celălalt colț al camerei și se întoarse. Ochii îi erau strălucitori, iar fața îi era plăcut animată.

— Îl chem pe Guild, am spus eu.

— Nu, așteaptă, aș vrea... aș vrea mai întâi să văd ce părere ai.

— Bine, dar fără teatru.

— Precis îți e frică și de umbra ta, zise ea, dar nu te îngrijora, nu am să joc feste.

Am spus că asta e nemaipomenit și am îndemnat-o să-mi arate obiectul despre care îmi spusese.

— Ceilalți or să devină nerăbdători.

Ea se duse la dulap, îl deschise, dădu niște haine la o parte și bagă mâna printre celelalte.

— Ce ciudat, zise ea.

— Ciudat ? am spus eu ridicându-mă. E fantastic, Guild o să moară de râs. Am luat-o către ușă.

— Nu fi așa nerăbdător, zise ea. Am găsit-o. Se întoarse spre mine ținînd în mâini o batistă împăturită. M-am apropiat de ea, a desfăcut batista ca să-mi arate un lanț de ceas rupt la un capăt și având la celălalt capăt atașat un cuțitaș mic de aur. Batista era de damă și avea niște pete maron.

— Ei bine ? am întrebat eu.

— Ținea asta în mână, am văzut-o când m-au lăsat singură cu ea și știind că e a lui Clyde, am luat-o.

— Ești sigură că îi aparține lui Clyde ?

— Da, zise ea nervoasă. Vezi, are legături de aur, de argint și de cupru. Și l-a făcut din primele eșantioane de metal care au ieșit în urma invențiilor lui. Oricine îl cunoaște, poate să identifice acest obiect, nu mai există unul la fel. Ea învârti cuțitașul, ca să văd literele C M W gravate pe el.

— Sunt inițialele lui. Nu văzusem cuțitașul înainte, dar am recunoscut lanțul. Clyde îl purtase ani de-a rândul.

— Ți-l amintești destul de bine ca să-l descrii fără să-l mai vezi ?

— Sigur că da.

— Batista e a ta ?

— Da.

— Și pata de sânge ?

— Lănțișorul era în mâna ei — ți-am spus — și era plină de sânge. Nu cumva... zise ea, încruntându-se... Reacționezi ca și cum nu m-ai crede.

— Nu tocmai, am spus eu, dar de data asta ar trebui să fii sigură că spui adevărul.

Ea bătu din picior și zise :

— Ești... după care râse, și furia îi dispăru de pe față. Poți fi cel mai supărător bărbat. Acum ți-am spus adevărul ; Nick, ți-am spus exact ce s-a întâmplat.

— Așa sper și eu. Era momentul. Ești sigură că Julia nu a apucat să spună nimic cât ai fost singură cu ea ?

— Încerci iar să mă înfurii. Bineînțeles că sunt sigură.

— Bine, am zis eu. Așteaptă aici. Am să-l chem pe Guild, iar dacă o să-i spui că lănțișorul era în mâna Juliei cât timp mai trăia încă, o să trebuiască să explici că nu te-ai luptat cu ea ca să i-l iei.

Ea făcu ochii mari la mine.

— Și ce am să-i spun ?

Am ieșit și am închis ușa.

23

Nora, care părea somnoroasă, se întreținea cu Guild și cu Andy în sufragerie. Tinerii Wynant nu erau prin preajmă.

— Du-te, i-am spus lui Guild. Prima ușă pe stânga. Cred că s-a pregătit pentru întrevederea cu tine.

— A mărturisit ? mă întrebă el. Eu am dat din cap că „da".

— Și ce-ai aflat ?

— Vezi ce afli tu, le punem cap la cap și vedem pe urmă, am sugerat eu.

— Bine. Haide, Andy, zise el și ieșiră.

— Unde e Dorothy ? am întrebat.

Nora căsca.

— Credeam că e cu tine și cu maică-sa, zise ea. Gilbert e pe aici pe undeva, a stat aici până acum câteva minute. Trebuie să mai rămânem mult ?

— Nu, i-am răspuns eu, după care am luat-o pe coridor dincolo de camera lui Mimi și am ajuns într-un alt dormitor care avea ușa deschisă. M-am uitat înăuntru, dar nu era nimeni. Alături mai era o ușă care însă era închisă. Am ciocănit.

— Cine e ? întrebă vocea lui Dorothy.

— Nick, am răspuns eu și am intrat. Era întinsă în pat, îmbrăcată, iar Gilbert stătea așezat alături. Ea avea ochii roșii, părea că plânsese și, când mă văzu, se ridică și mă privi bosumflată. Mai vrei să vorbești cu mine ? am întrebat eu.

Gilbert se ridică și el din pat.

— Unde e mama ? întrebă.

— Vorbește cu polițistul.

El zise ceva ce nu am reușit să înțeleg și plecă din cameră.

Dorothy îmi zise tremurând.

— Mă înspăimântă băiatul ăsta, după care își reaminti că trebuia să mă privească bosumflată.

— Mai vrei să vorbești cu mine ?

— Ce te-a făcut să te întorci așa împotriva mea ?

— Faptul că ai fost stupidă.

M-am așezat unde stătuse Gilbert.

— Știi ceva despre lănțișorul ăsta pe care se presupune că l-a găsit mama ta ?

— Nu, unde ?

— Ce vroiai să-mi spui ?

— Nimic... momentan, spuse ea nemulțumită, afară doar de faptul că ai putea să-ți ștergi rujul ei de pe buze. Mi l-am șters.

Ea îmi smulse batista din mână, o făcu sul, după care luă o cutie de chibrituri de pe o masă de lângă pat și aprinse unul.

— O să miroasă ca dracu', am spus eu.

— Nu-mi pasă, zise ea și îi dădu foc.

I-am luat batista din mână, m-am dus la fereastră și am aruncat-o ; apoi m-am întors să mă așez pe pat.

— Acum sper că te simți mai bine, i-am spus eu.

— Ce a zis mama despre mine ?

— Mi-a spus că te-ai îndrăgostit de mine.

— Şi tu ce i-ai răspuns ? spuse ea, ridicându-se brusc.

— I-am zis că te-ai ataşat de mine când erai mică.

— Crezi... crezi că asta e tot ? întrebă ea cu buzele tremurânde.

— Ce altceva ar putea fi ?

— Nu ştiu, zise ea şi începu să plângă. Toţi au râs din cauza asta, mama, Gilbert, Harrison... eu...

— Dă-i dracu', i-am spus eu, îmbrăţişând-o.

După o vreme ea spuse :

— Mama e îndrăgostită de tine ?

— Dumnezeule, nu ! Ea urăşte bărbaţii mai mult decât orice altă femeie pe care o ştiu, în afară de lesbiene.

— Dar întotdeauna are un gen de...

— Aşa e ea. Nu te lăsa păcălită. Mimi urăşte bărbaţii absolut pe toţi — la maximum.

Ea se opri din plâns, îşi încreţi fruntea, spunând :

— Nu înţeleg. Tu o urăşti ?

— De regulă, nu.

— Dar în momentul ăsta ?

— Nu cred. A fost stupidă cu toate că se crede deşteaptă, şi asta e o prostie, dar nu cred că o urăsc.

— Eu însă o urăsc, zise Dorothy.

— Mi-ai spus acelaşi lucru săptămâna trecută dar eu vroiam să te întreb ceva : Îl ştiai, sau l-ai văzut pe Arthur Nunheim, de care am vorbit în seara asta la bar ?

Mă privi atentă şi zise :

— Încerci doar să schimbi subiectul.

— Nu e adevărat. Răspunde-mi !

— Nu.

— A fost menţionat în ziare, i-am amintit eu. Este cel care a spus la poliţie că Morelli o cunoştea pe Julia Wolf.

— Nu-mi amintesc numele lui, zise ea. Până în seara asta nu-mi amintesc să fi auzit de el.

Eu i l-am descris și am întrebat-o.

— L-ai văzut vreodată ?

— Nu.

— S-ar putea ca uneori să fi fost cunoscut drept Albert Norman. Așa ți se pare cunoscut ?

— Nu..

— Cunoșteai pe careva dintre cei pe care i-am văzut la Studsy în seara asta ?

— Nu. Vorbesc sincer, Nick, ți-aș fi spus dacă știam ceva care te-ar fi putut ajuta.

— Indiferent cât de tare te-ar fi durut ?

— Da, zise ea, după care reluă imediat. Ce vrei să spui cu asta ?

— Știi al dracului de bine ce vroiam să spun. Ea își acoperi fața cu mâinile iar vocea ei de-abia se auzea :

— Mi-e frică, Nick. Eu... Își lăsă mâinile jos căci cineva bătu la ușă.

— Intră, am strigat eu.

Andy deschise ușa, atât cât să-și bage capul înăuntru și spuse încercând să-și ascundă curiozitatea :

— Locotenentul vrea să te vadă.

— Vin imediat, i-am promis eu.

El deschise ușa mai mult și adăugă :

— Te așteaptă chiar acum, apoi clipi cu subînțeles, însă colțul gurii i se mișcă mai mult decât ochiul și rezultatul fu un fel de nedumerire.

— O să mă întorc, i-am spus lui Dorothy și l-am urmat afară.

El închise ușa după mine și îmi șopti la ureche :

— Puștiul se uita pe gaura cheii.

— Gilbert ?

— Da. A avut timp să se îndepărteze când m-a auzit venind, dar era tot acolo.

— E mortal puștiul ăsta !, am spus. Ce ați aflat de la d-na Jorgensen ?

Își strânse buzele groase și zise admirativ.

— O, ce femeie !

24

Am intrat împreună în dormitorul lui Mimi. Ea stătea într-un fotoliu de lângă fereastră și părea foarte mulțumită. Ne zâmbi vesel și spuse :

— Acum mi-e sufletul imaculat. Am mărturisit tot.

Guild era lângă masă și își ștergea fața cu batista. Mai avea câteva picături de transpirație pe la tâmple, iar chipul lui părea îmbătrânit și obosit. Brățara, cuțitul și batista în care fuseseră înfășurate erau pe masă.

— Ați terminat ? am întrebat eu.

— Nu știu, zise el, asta e realitatea, după care se întoarse ca să i se adreseze lui Mimi. Dv. ați spus că am terminat ?

— Nu-mi imaginez ce ar mai fi de zis, spuse Mimi râzând.

— Ei bine, zise Guild rar și oarecum recalcitrant, în cazul ăsta cred că aș vrea să vorbesc cu Charles ; vă rog să ne iertați câteva minute. Împături apoi batista și o băgă în buzunar.

— Puteți vorbi aici, zise ea ridicându-se din fotoliu. O să ies și o să discut puțin cu d-na Charles, iar voi puteți vorbi cât doriți ! Ea mă bătu jucăuș, cu degetul pe obraz și trecând pe lângă mine îmi zise : Nu-i lăsa, Nick, să spună lucruri prea îngrozitoare despre mine.

Andy deschise ușa și o închise după ce ieși ea, fluierând ușor.

— Ei bine ? am spus, așezându-mă din nou pe pat, care-i situația ?

Guild își drese vocea și zise :

— Ne-a spus că a găsit cuțitul și brățara pe jos, în camera Juliei Wolf care probabil i le-a smuls lui Wynant apărându-se ; ne-a explicat și de ce le-a ascuns până acum. Între noi doi fie vorba, treaba asta nu are nici un sens dacă te gândești lucid, numai că, în cazul ăsta probabil

nu trebuie să privești așa lucrurile. Să-ți spun drept nici nu știu ce să fac cu ea în mai multe privințe.

— Esențial e, l-am avertizat eu, să nu o lași să se oboseasc㠂. Când o prinzi cu o minciună și admite, te minte apoi din nou, iar tu îți dai seama și așa mai departe. Majoritatea oamenilor (inclusiv femeile) se descurajează când sunt prinși cu a treia sau a patra minciună și apoi ori tac, ori spun adevărul : dar nu e cazul lui Mimi. Ea continuă să încerce să mintă și trebuie să fii atent, căci altfel te trezești crezând-o, nu din cauză că ar putea să zică adevărul, ci doar din cauză că ai obosit să nu o tot crezi.

— Hm, hm ! făcu Guild. Da, poate. Își bagă mâna sub guler și părând foarte stânjenit continuă : Fii atent, tu crezi că ea a omorât-o pe fata aia ?

Mi-am dat seama că Andy mă privea atât de intens încât îi ieșeau ochii din orbite. M-am ridicat și le-am spus :

— Și eu aș vrea să știu.

— Povestea asta cu brățara pare falsă dar... putem afla dacă avea, dacă are o astfel de brățară ? Dacă ea își amintește așa de bine cum pretinde, e foarte posibil ca să fi comandat alta la bijutier și oricine poate să cumpere un cuțitaș cu inscripțiile dorite. Sunt foarte multe de spus împotriva probabilității ca ea să fi mers așa de departe. Dacă ea a „fabricat" dovada asta, e mai plauzibil ca ea să dețină brățara originală — pe care o avea probabil de ani de zile — dar asta nu vă rămâne decât să verificați.

— Facem tot ce putem, spuse Guild răbdător. Deci tu crezi că ea e vinovată ?

— Te referi la crimă ? am spus eu dând negativ din cap. N-am ajuns încă așa de departe. Cum rămâne cu Nunheim ? Se potrivesc gloanțele ?

— Da, sunt trase cu același pistol cu care a fost omorâtă fata. Toate cinci.

— A fost împușcat cu cinci gloanțe ?

— Da și de suficient de aproape ca să-i ardă hainele.

— Am văzut-o pe iubita lui, aia cu părul roșu într-un bar în seara asta, i-am spus eu. Zicea că tu și cu mine l-am omorât pentru că știa prea multe.

— Hm, hm ! făcu el. Ce-o fi însemnând asta ? Aș vrea să vorbesc cu ea.

— O găsești la clubul Pigiron al lui Studsy Burke, i-am spus și i-am dat adresa. O să-l găsești acolo și pe Morelli. Mi-a zis că numele adevărat al Juliei Wolf era Nancy Kane, și că avea un prieten închis la Ohio, pe care îl chema Face Peppler.

— Da ? făcu Guild și din tonul lui mi-am dat seama că știa deja de Peppler și de trecutul Juliei. Ce altceva ai mai aflat ?

— Un prieten de-al meu, Larry Crowly, care e agent de presă l-a văzut pe Jorgensen ieșind dintr-un magazin de amanetări de pe Bd. 6 lângă str. 46, ieri după-amiază.

— Da ?

— Nu pari surprins de veștile mele. Eu...

Mimi deschise ușa și intră cu niște pahare de whisky cu sifon pe o tavă.

— Mă gândeam că vreți să beți ceva, zise ea, bine dispusă.

I-am mulțumit iar ea lăsă tava pe masă și zise :

— Nu vroiam să vă întrerup, apoi ne surâse cu un aer înțelegător pe care femeia îl abordează în legătură cu întâlnirile dintre bărbați, și ieși.

— Ziceai ceva, îmi reaminti Guild.

— Spuneam că dacă voi credeți că eu vă trag pe sfoară, spuneți-mi. Până acum am jucat împreună și nu aș vrea...

— Nu, nu, zise Guild grăbit, nu e nimic de genul ăsta, d-le Charles. Se îmbujorase puțin. Am fost... Am fost grăbiți de comisar, iar crima asta a doua a complicat lucrurile. Se întoarse apoi către tava de pe masă și întrebă: — Cum il vrei ?

— Sec, mulțumesc. Și nu aveți nici o pistă ?

— Ei bine, o sumedenie de gloanţe trase cu acelaşi pistol, asta e cam tot. A fost omorât pe un hol între etaje iar cei de acolo declară că nu-l cunosc nici pe Nunheim, nici pe Wynant şi nici pe altcineva care ar putea avea vreo legătură. Uşa de la hol era descuiată şi putea intra oricine, aşa că, dacă te gândeşti bine, nu ajungi nicăieri.

— Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic ?

— Ba da, au auzit împuşcăturile dar n-au văzut pe nimeni, îmi răspunse, dându-mi paharul cu whisky.

— Aţi găsit cartuşele goale ?

— Nu, în nici unul din cele două cazuri. E vorba probabil de un revolver.

— Pe care, deci, l-a golit de fiecare dată — ţinând cont şi de glonţul tras în telefon — dacă, aşa cum fac cei mai mulţi, ţinea un cartuş gol în camera de sub percutor.

Guild lăsă în jos paharul pe care vroia să-l ducă la gură şi zise :

— Nu încerci cumva să găseşti o dezlegare foarte complicată în treaba asta, nu-i aşa ? Doar pentru că au fost împuşcaţi în felul ăsta ?

— Nu, însă indiferent de „legătură", poate fi de folos. Aţi aflat unde era Nunheim în după amiaza când a fost omorâtă fata ?

— Îh ! Era prin preajma casei ei... un timp, în orice caz. A fost văzut doar la intrare şi în spatele clădirii, asta dacă poţi să dai crezare unor oameni care n-au nici un interes să mintă. În ziua dinaintea crimei, potrivit liftierului, a urcat spre apartamentul ei, dar nu ştie dacă a intrat sau nu, căci el a coborât imediat.

— Deci, am spus eu, poate că Miriam are dreptate când zice că ştia prea multe. Aţi aflat ceva despre diferenţa de 4 000 de dolari dintre banii pe care i-a dat Macaulay şi cei pe care Clyde Wynant i-a luat ulterior de la ea ?

— Nu.

— Morelli zice că ea era întotdeauna plină de bani şi că odată i-a împrumutat 5000 de dolari bani gheaţă

— Da ? zise Guild ridicând din sprâncene.

— Da. De asemenea mi-a zis că Wynant ştia că ea are cazier.

— Mi se pare, zise Guild rar, că Morelli ţi-a spus o mulţime de lucruri.

— Îi place să vorbească. Aţi aflat ceva în plus despre treburile lui Wynant dinainte de a pleca, sau despre cele pe care le proiecta ?

— Nu. Pari destul de interesat de magazinul ăsta al lui.

— De ce nu ? E un inventator, iar magazinul face parte din viaţa lui. Aş vrea să trec pe acolo la un moment dat.

— Fă cum crezi. Mai vorbeşte-mi despre Morelli şi despre modul în care l-ai făcut să ciripească.

— Îi place să vorbească. Aţi auzit de un tip numit Vrabie ? Un grăsan albicios cu o voce subţire ?

— Nu, zise Guild întorcându-se. De ce ?

— Era şi el acolo — împreună cu Miriam — şi a vrut să mă pocnească, dar ceilalţi nu l-au lăsat.

— De ce ar fi vrut să facă asta ?

— Nu ştiu. Poate din cauză că Miriam i-a spus că v-am ajutat la eliminarea lui Nunheim.

— O ! făcu Guild, după care îşi scărpină bărbia şi se uită la ceas. S-a făcut târziu. Ce ar fi să treci să mă vezi mai târziu. Mâine... de fapt, azi !

— Sigur, i-am spus, în loc să-i zic ce gândeam, apoi l-am salutat din cap pe el şi pe Andy şi am intrat în sufragerie. Nora dormea pe canapea, iar Mimi lăsă cartea pe care o citea şi mă întrebă :

— S-a încheiat şedinţa secretă ?

— Da, i-am spus eu, îndreptându-mă spre canapea.

— Mai las-o să doarmă, Nick, zise Mimi. O să rămâi până pleacă prietenii tăi de la poliţie, nu-i aşa ?

— Bine. Aş vrea să vorbesc din nou cu Dorothy.

— Dar, doarme !

— Bine, am s-o trezesc.

— Dar...

Guild şi Andy intrară, spuseră noapte bună, Guild o privi cu regret pe Nora care dormea şi plecară.

— M-am săturat de poliţişti, zise Mimi oftând. Îţi aminteşti povestea aia ?

— Da.

Gilbert intră şi întrebă :

— Chiar cred despre Chris că ar fi vinovat ?

— Nu, i-am răspuns eu.

— Pe cine suspectează ?

— Aş fi putut să-ţi spun ieri, dar nu mai ştiu azi.

— E ridicol, protestă Mimi. Ştiţi foarte bine şi tu şi ei că făptaşul este Clyde.

— Nu, nu e el, am spus eu.

O expresie de triumf îi lumină faţa lui Mimi.

— Lucrezi *pentru el,* nu-i aşa ?

I-am răspuns că „nu", dar faptele nu o afectară în nici un fel.

Gilbert întrebă, fără să fie arţăgos, doar aşa, din curiozitate :

— De ce n-ar putea fi el ?

— Ar putea fi, dar nu e. Ce rost ar fi avut să scrie scrisorile alea şi să arunce suspiciunea asupra lui Mimi care îl ajuta, ţinând ascunse principalele dovezi împotriva lui ?

— Dar poate că nu ştia asta. Poate credea că poliţia nu divulgă toate datele. Se întâmplă uneori, nu-i aşa ? Sau poate s-a gândit că, discreditând-o, poliţia nu o să mai creadă...

— Aşa e, zise Mimi. Asta e exact ceea ce a făcut, Nick.

— Tu nu crezi că a ucis-o el, i-am spus eu lui Gilbert.

— Nu, nu cred, dar aş vrea să ştiu de ce nu credeţi nici dv... ştiţi... vreau să văd raţionamentul.

— Şi eu aş vrea să-l ştiu pe al tău.

Faţa i se înroşi puţin iar surâsul îi era puţin încurcat.

— A, dar eu... e cu totul altceva.

— El știe cine a omorât-o, zise Dorothy din prag. Era încă îmbrăcată și mă privea fix, ca și cum i-ar fi fost frică să se uite la altcineva. Fața îi era palidă, iar corpul mic îi era rigid.

Nora își deschise ochii, se ridică într-un cot și întrebă:

— Ce ?

Nimeni nu-i răspunse, iar Mimi zise :

— Acum Dorothy, să nu ne oferi una din scenele tale dramatice și idioate.

— Poți să mă bați după ce or să plece ei, zise Dorothy, fără să-și ia ochii de la mine. Mimi încercă să pară că nu știa despre ce vorbea fata ei.

— Cine știe că el ar fi omorât-o ? am întrebat.

— Nu te mai prosti, Dorothy, zise Gilbert, ești...

— Las-o, l-am întrerupt eu. Las-o să spună ce are de zis. Cine a omorât-o, Dorothy ?

Ea își privi fratele și își coborî apoi ochii spre podea, spunând foarte slab :

— Eu nu știu, el știe. Pe urmă mă privi din nou și începu să tremure. Nu vezi că mi-e frică ? zise ea. Mi-e frică de ei. Ia-mă de aici și am să-ți spun, mi-e frică de ei.

Mimi râse spre mine :

— Tu ai căutat asta. Așa îți trebuie.

— E așa de prostește, murmură Gilbert, înroșindu-se.

— Sigur, am spus eu. Am să te iau de aici, însă vreau răspunsul acum, când suntem toți împreună.

— Mi-e frică, zise Dorothy, clătinând din cap.

— Nick, aș vrea să nu o mai alinți așa, zise Mimi. Îi face și mai rău. Ea...

— Tu ce zici ? am întrebat-o pe Nora.

Ea se ridică complet, întinzându-se, fără să-și ridice brațele. Fața ei drăgălașă era îmbujoată ca întotdeauna când se scula din somn.

— Hai să mergem acasă, zise ea, zâmbind spre mine. Nu-mi plac persoanele astea. Haide, Dorothy ia-ți haina și pălăria !

— Du-te la culcare ! îi zise Mimi lui Dorothy.

Dorothy își duse mâna stângă la gură și scânci printre degete :

— Nick, nu o lăsa să mă bată !

Eu o priveam pe Mimi care zâmbea liniștită și amuzată, dar nările i se mișcau și îi auzeai respirația.

— Haide, zise Nora îndreptându-se spre Dorothy. Vino, o să te speli pe față și... Mimi scoase un zgomot guturai și i se încordară mușchii gâtului, ridicându-se pe vârful picioarelor.

Nora sări între ea și Dorothy. Cu o mână am prins-o pe Mimi de umăr și cu cealaltă de talie, ridicând-o puțin. Țipă și încercă să mă lovească cu pumnii și cu tocurile.

Nora o împinse pe Dorothy afară din cameră și rămase în prag privindu-ne. Fața îi era foarte animată și îmi atrăgea atenția. În rest totul se estompa. Am simțit niște lovituri neîndemânatice și ineficace pe la spate și, întorcându-mă, l-am văzut difuz pe Gilbert, și nici n-am simțit când l-am împins.

— Termină, i-am zis. Nu vreau să te rănesc. Am cărat-o pe Mimi spre canapea și am trântit-o pe spate și m-am așezat pe genunchii ei, ținând-o de încheieturi.

Gilbert m-a atacat din nou. Am încercat să-l lovesc în genunchi, dar am nimerit mai jos, în picior, trimițîndu-l totuși pe podea. I-am mai tras un șut, dar l-am ratat și i-am spus :

— O să ne batem pe urmă. Acum adu niște apă !

Fața lui Mimi se congestionă. Ochii îi ieșeau din orbite, sticloși, enormi și inexpresivi. Saliva îi spumega printre dinții încleștați iar gâtul îi era roșu. Tot corpul era o masă de mușchi și vene încordate, umflate, gata să explodeze. Încheieturile mâinilor îi transpirau și îmi era greu să o țin. Nora apăru lângă noi cu un pahar cu apă în mână ; era o prezență binevenită.

— Aruncă-i-o în față, i-am spus eu. Nora i-o aruncă. Mimi și descleștă dinții ca să respire și închise ochii. Dădea violent din cap dintr-o parte în alta, dar corpul i se mai liniștise.

— Încă o dată, am spus eu. Al doilea pahar cu apă produse un alt protest din partea lui Mimi, dar corpul ei încetă să se zbată. Era moale. I-am dat drumul de la încheieturi şi m-am ridicat.

Gilbert, care se ridicase într-un picior, se sprijinea acum de masă şi îşi pipăia locul unde îl lovisem. Dorothy stătea în prag cu ochii holbaţi, nedecisă dacă să intre sau să fugă şi să se ascundă. Nora, care era lângă mine cu paharul gol în mână, mă întrebă :

— Crezi că e bine ?

— Sigur.

Imediat Mimi deschise ochii şi clipi, iar eu i-am dat o batistă.

Ea îşi şterse faţa, respiră adânc şi se ridică pe sofa privind prin cameră clipind. Când mă văzu, surâse slab cu o uşoară vinovăţie, dar nu părea că regretă cele întâmplate. Îşi trecu o mână nesigură prin păr şi spuse :

— Aproape că m-am înecat.

— Într-o bună zi, i-am zis eu, ai să intri într-o criză din astea şi n-o să mai ieşi.

Ea îşi privi fiul care era în spatele meu.

— Gil ! Ce-ai păţit ?

El îşi îndepărtă fâstâcit mâna de la picior şi bâlbâi :

— Eu... ah... nimic. Totul e în regulă. Îşi aranjă pe urmă părul şi nodul de la cravată.

Ea începu să râdă :

— A, Gil, nu cumva ai încercat să mă aperi ? Şi tocmai de Nick ? Râdea din ce în ce mai tare. A fost teribil de drăguţ din partea ta, dar în acelaşi timp teribil de stupid. Nu vezi că e un monstru, Gil ? Nimeni n-ar putea... Îşi puse batista la gură şi începu să se legene înainte şi înapoi.

Eu am privit într-o parte spre Nora, care avea ochii aproape înnegriţi de furie şi am luat-o de braţ.

— Hai s-o întindem, Gilbert, dă-i mamei tale ceva de băut. O să-şi revină în câteva minute.

Dorothy, cu pălăria şi haina pe mână, o luă, pe vârfurile picioarelor, spre uşa de la ieşire. Eu şi cu Nora ne-am

găsit pălăriile şi hainele, le-am luat şi am ieşit, lăsând-o pe Mimi râzând în batista mea pe sofa.

Nu aveam prea multe să ne spunem în taxiul care ne-a adus la „Normandie". Nora cugeta, Dorothy părea încă foarte speriată iar eu eram obosit... fususe o zi plină.

Era aproape ora cinci când am ajuns acasă. Asta ne întâmpină bucuroasă.

M-am aplecat să mă joc cu ea, în timp ce Nora s-a dus să facă nişte cafea. Dorothy voia să-mi povestească ceva ce i se întâmplase când era mică.

— Nu, i-am răspuns eu. Ai mai încercat să-mi spui asta şi luni. Ce e ? Un banc ? E târziu. Ce-ţi era frică să-mi zici acolo acasă ?

— Dar ai înţelege mai bine dacă m-ai lăsa să...

— Ai mai spus asta şi luni. Nu sunt psihiatru şi nu mă pricep deloc la influenţele din copilărie. Nici nu mă interesează. Sunt obosit... am alergat toată ziua.

Ea îmi spuse bosumflată :

— Încerci să faci lucrurile cât mai grele cu putinţă pentru mine !

— Ascultă, Dorothy ! i-am spus. Ori ştii ceva ce nu voiai să spui, căci îţi era frică de Mimi şi de Gilbert, ori nu. Dacă da, dă-i drumul ! O să te întreb dacă nu o să înţeleg ceva.

Ea îşi aranjă fusta privindu-şi-o tristă dar când ridică ochii, expresia îi era din nou strălucitoare şi animată şi începu să vorbească, în şoaptă, dar suficient de tare ca să o auzim.

— Gil se întâlneşte cu tata şi, ultima oară când l-am văzut, tata i-a spus cine a omorât-o pe d-ra Wolf.

— Cine ?

Ea scutură din cap.

— N-a vrut să-mi spună. Asta e tot ce mi-a zis.

— Şi de asta îţi era frică să vorbeşti de faţă cu Gil şi cu Mimi ?

— Da. Ai înţelege mai bine dacă m-ai lăsa să-ţi spun...

— Ceva ce ţi s-a întâmplat când erai mică. Ei bine, n-am să te las. Încetează cu asta. Ce altceva ţi-a mai spus ?

— Nimic.

— Nimic despre Nunheim ?

— Nu, nimic.

— Unde e tatăl tău ?

— Gil nu mi-a spus.

— Când s-a întâlnit cu el ?

— Nu mi-a spus. Te rog, nu te supăra, Nick ! Ţi-am zis tot ce mi-a spus.

— Adică, foarte multe, am mormăit eu. Când ţi-a spus toate astea ?

— În seara asta. Atunci când ai intrat tu în cameră, şi vorbesc serios, asta e tot ce mi-a zis.

— Ar fi bine, i-am spus eu, dacă măcar unul din voi ar face o declaraţie clară şi completă despre ceva... indiferent despre ce.

Nora veni cu cafelele.

— Ce te preocupă acum, fiule ? întrebă ea.

— Totul, am răspuns. Enigmele, minciunile şi sunt prea bătrân şi obosit ca să mă mai amuze. Hai să ne întoarcem la San Francisco !

— Înainte de Anul Nou ?

— Azi, mâine.

— Mi-ar plăcea, zicea ea, dându-mi o ceaşcă. Putem să luăm avionul, dacă vrei să ajungem în ajunul Anului Nou. Dorothy spuse tremurând :

— Nu te-am minţit, Nick. Ţi-am spus tot... te rog, te rog nu te supăra pe mine. Sunt aşa de...

Se întrerupse din cauza unui sughiţ iar eu o scărpinam în cap pe Asta care mârâia.

— Toţi suntem obosiţi şi nervoşi, zise Nora. Hai s-o ducem pe Asta jos la culcare şi mai vorbim după ce ne odihnim. Vino, Dorothy, o să-ţi aduc cafeaua în dormitor şi o să-ţi dau o pijama.

Dorothy se ridică şi-mi spuse noapte bună.

— Îmi pare rău că sunt aşa de nătângă, adăugă ea şi o urmă pe Nora.

Când Nora se întoarse, se așează pe jos lângă mine și zise :

— Dorry a noastră își face porția de smiorcăit. Chiar dacă viața e destul de crudă cu ea acum, totuși... Căscă. Care era secretul ei atât de înspăimântător ?

I-am spus ce-mi zisese Dorothy.

— Par doar aiureli.

— De ce ?

— De ce nu ? Tot ce ne-au spus până acum au fost numai aiureli. Nora căscă din nou. Asta poate fi concludent pentru un detectiv, dar pe mine nu mă convinge deloc. Fii atent, de ce nu facem o listă cu toți, suspecții, cu motivele și dovezile, după care să le confruntăm ?

— Fă-o tu ! Eu mă duc să mă culc. La ce dovezi te referei, mamă ?

— Spre exemplu, Gilbert a intrat pe vârfuri în sufragerie în seara asta și, crezând că eu dorm, a luat telefonul și i-a spus centralistei să nu le dea nici o legătură până dimineață.

— Ca să vezi !

— Sau faptul că Dorothy a descoperit că ea avea, de fapt, tot timpul cheia de la mătușa Alice !

— Ca să vezi !

— Sau la Studsy care i-a făcut semn lui Morelli pe sub masă când a început să vorbească de verișorul bețiv al lui... cum îl chema ?... Dick O'Brian, pe care Julia Wolf îl cunoștea.

M-am ridicat și am pus ceașca pe masă.

— Nu știu cum reușesc detectivii să se descurce fără să fie înșurați cu tine, dar, în același timp, exagerezi ! Semnele lui Studsy către Morelli nu mă preocupă deloc. Mai degrabă m-aș întreba de ce l-au bătut pe Vrabie, ca să-l împiedice să mă lovească sau să-mi spună ceva ? Mi-e somn.

— Și mie, dar spune-mi ceva, Nick. Spune-mi adevărul : Când te-ai luptat cu Mimi nu te-ai excitat ?

— A, un pic.

Ea râse şi se ridică de pe podea.

— Eşti un afemeiat bătrân şi dezgustător, zise ea. Uite, s-a făcut ziuă !

25

Nora mă trezi la zece şi un sfert.

— Du-te la telefon, zise ea. E Herbert Macaulay şi zice că e important.

M-am dus în dormitor — căci dormisem în sufragerie — şi am luat telefonul.

Dorothy dormea dusă.

— Alo, am bălmăjit eu în aparat.

— E prea devreme ca să luăm prânzul împreună, zise Macaulay, dar trebuie să te văd imediat ! Pot să vin chiar acum ?

— Sigur ! O să luăm micul dejun.

— Eu am mâncat deja. Tu mănâncă şi eu vin peste cincisprezece minute.

— Bine !

Dorothy deschise ochii pe jumătate şi zise.

— Probabil că e târziu, după care se întoarse pe cealaltă parte şi adormi din nou.

M-am spălat cu apă rece pe mâini şi pe faţă, m-am pieptănat şi m-am spălat pe dinţi, după care m-am întors în sufragerie.

— O să vină aici, i-am spus Norei. A luat micul dejun, dar poţi să comanzi nişte cafea pentru el. Eu vreau nişte ficăţei de pui.

— Sunt invitată şi eu la întâlnirea asta sau...

— Sigur ! Nu l-ai cunoscut pe Macaulay, nu-i aşa ? E un tip destul de prezentabil. Am fost în acelaşi pluton timp de câteva zile, lângă Vaux, iar după război ne-am căutat. Mi-a oferit câteva cazuri, inclusiv pe cel al lui Wynant. Ce părere ai avea dacă am bea ceva să ne ungem gâtul ?

— De ce nu încerci să rămâi treaz astăzi ?

— N-am venit la New York ca să stăm treji. Vrei să vezi un meci de hockey diseară ?

— Mi-ar plăcea, zise ea şi, după ce îmi turnă un pahar, plecă să comande micul dejun.

Am luat ziarele de dimineaţă şi am început să le răsfoiesc. Continuau ştirile despre Jorgensen, care fusese prins de poliţia din Boston, cât şi cele despre moartea lui Nunheim, ultimele noutăţi despre ceea ce ziariştii numeau „Răfuiala din Bucătăria Blestemată", arestarea „Prinţului Mike" şi interviul cu „Jafsie" despre negocierile răpirii Lindberg căruia îi era acordat ceva mai mult spaţiu.

Macaulay şi liftierul care o aducea pe Asta au sosit împreună. Asta îl plăcea pe Macaulay pentru că o mângâia fără menajamente ; nu-i plăceau drăgălăşeniile de obicei. În dimineaţa asta avea nişte riduri în jurul gurii, iar îmbujorarea îi dispăruse.

— Cum a dat poliţia de pista asta nouă ? întrebă el. Crezi... Se întrerupse în momentul când intră Nora, care se îmbrăcase.

— Nora, Herbert Macaulay, am spus eu. Soţia mea.

Şi-au dat mâna şi Nora zise :

— Nick, ce să comand pentru voi ? Cafea ?

— Pentru mine, nu, mulţumesc, tocmai am luat micul dejun.

— Care e treaba cu poliţia ? l-am întrebat eu. El ezită. Nora ştie practic tot ce ştiu şi eu, l-am asigurat eu, aşa că, doar în cazul în care e vorba de ceva...

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, spuse el. Este... doar aşa, n-aş vrea s-o neliniştesc pe d-na Charles.

— Dă-i drumul, atunci ! Ea nu-şi face probleme decât pentru lucrurile pe care nu le cunoaşte. Care e noua pistă a poliţiei ?

— În dimineaţa asta a venit să mă vadă locotenentul Guild, spuse el. Mai întâi mi-a arătat un lanţ de care atârna un cuţitaş şi m-a întrebat dacă l-am mai văzut vreodată. Îl văzusem, era a lui Wynant, dar i-am spus că nu eram sigur. Pe urmă m-a întrebat dacă am idee cum ar fi putut ajunge în posesia altcuiva şi, după multe tergiversări, am înţeles că prin „altcineva" el se referea la Mimi şi la tine. I-am spus că, desigur... Wynant ar fi putut să îl dea oricăruia dintre voi, sau aţi fi putut să-l furaţi, sau să-l găsiţi pe stradă, ori vi l-ar fi putut da un cunoscut comun : Mai existau, oricum, şi alte modalităţi ca să intraţi în posesia lui, i-am spus eu, dar şi-a dat seama că glumesc şi nu m-a lăsat să le enumăr.

Norei îi apăruseră pete în obraji, iar ochii ei erau mai închişi la culoare decât de obicei.

— Idiotul, zise ea.

— Haide, haide, am intervenit eu. Poate ar fi trebuit să te avertizez... a făcut deja aluzie la asta noaptea trecută. Cred că şi vechea mea prietenă, Mimi, i-a făcut câteva sugestii. Ce altceva a mai spus ?

— Vroia să afle despre... mai precis a întrebat : „Crezi că Charles şi d-na asta Wolf mai erau încă în relaţii sau totul se sfârşise ?"

— Asta e precis intervenţia lui Mimi, am spus eu. Ce i-ai răspuns ?

— I-am spus că nu ştiu „dacă mai eraţi în relaţii" căci n-am auzit niciodată de aşa ceva şi i-am amintit că tu nu mai stăteai de mult timp la New York.

— Aşa e ? mă întrebă Nora.

— Nu încerca să-l faci pe Mac mincinos, i-am spus. Ce a avut de zis la asta ?

— Nimic. M-a întrebat dacă Jorgensen ştia de tine şi de Mimi, m-a acuzat că fac pe „inocentul" — astea sunt exact cuvintele lui — şi nu am ajuns prea departe. Îl interesa să ştie când ne-am întâlnit, unde, ora şi secunda exactă.

— Drăguț, am spus eu. Alibiurile mele sunt foarte vulnerabile.

Un chelner intră cu micul dejun. Am vorbit despre una-alta până a pus masa și a ieșit. Pe urmă Macaulay zise :

— Nu ai de ce să te temi ! O să-l dau pe Wynant pe mâna poliției. Vocea îi tremura și îi era ușor nesigură.

— Ești sigur că el e vinovatul ? am întrebat eu. Eu nu sunt.

— Știu, zise el simplu, după care își drese glasul și adăugă : Chiar dacă ar exista o șansă la o mie să greșesc, e complet nebun, Charles. Nu trebuie lăsat în libertate.

— Asta ar putea fi adevărat, am început eu, și dacă știi...

— Știu, repetă el. L-am văzut în după amiaza în care a ucis-o. Cred că nu trecuse nici jumătate de oră de la crimă, cu toate că nu știam în momentul respectiv că fusese omorâtă. Eu... ei bine... acuma știu.

— L-ai întâlnit în biroul lui Hermann ?

— Ce ?

— Se spune că erai în biroul unui tip pe numele Hermann de pe strada 57 de pe la 3 până la 4 în după-amiaza aia. În orice caz, așa mi-au zis polițiștii.

— Așa e, spuse el. Vreau să spun că asta e ceea ce știu ei. În realitate, după ce am ratat să-l văd pe Wynant și nu am aflat nimic despre el la hotelul Plaza, am vorbit la telefon cu Julia, dar fără nici un rezultat, și am plecat pe jos spre Hermann. E un client de-al meu, un inginer minier. Tocmai terminasem să-i schițez niște fișe de colaborare și trebuiau făcute niște mici modificări. Când am ajuns pe strada 47, brusc, am avut senzația că sunt urmărit... știi cum e. Nu-mi puteam imagina nici un motiv pentru care cineva ar fi făcut-o, dar, oricum, sunt avocat și totul e posibil. În orice caz, vroiam să fiu sigur, așa că am luat-o spre Est pe strada 57 și m-am dus până la Madison, fără să trag vreo concluzie. În urma mea era un tip mărunt pe care mi se păruse că-l văzusem la Plaza dar... Cel mai rapid mod de a afla era să iau taxiul, ceea

ce am şi făcut, şi i-am spus şoferului s-o ia spre Est. Era însă prea aglomerat ca să-mi dau seama dacă cineva luase un alt taxi să mă urmărească, aşa că i-am spus şoferului să cotească spre Sud pe Bulevardul 3 şi pe urmă pe Strada 56, până când am fost aproape sigur că, totuşi, mă urmărea cineva. Nu puteam să văd dacă era vorba de tipul ăla mărunt ; taxiul nu era suficient de aproape. La colţul următor, când ne-am oprit la stop, l-am văzut pe Wynant. Era într-un alt taxi, se îndrepta spre Vest pe Strada 55. Evident, asta nu m-a surprins foarte tare ; eram doar la două intersecţii de Julia şi am fost sigur că ea n-a vrut să-mi spună că el era de fapt acolo când i-am telefonat şi că pe urmă a plecat să se întâlnească cu mine la Plaza. N-a fost niciodată foarte punctual. I-am spus, deci, şoferului s-o ia spre Vest, dar pe bulevardul Lexington — eram doar puţin în urma lui, taxiul lui Wynant a luat-o spre Sud. Nu era drumul spre Plaza — şi nici măcar cel spre biroul meu. Aşa că l-am dat dracu' şi m-am concentrat asupra taxiului care mă urmărea... însă nu l-am mai văzut. M-am uitat îndărăt, tot drumul până la Hermann, dar nu am mai văzut pe nimeni urmărindu-mă.

— Cât era ceasul când l-ai văzut pe Wynant ? am întrebat.

— Probabil că era 3 şi 15 sau şi 20. Când am ajuns la Hermann era 4 fără 20 iar drumul a durat cam 25 de minute. Ei bine, secretara lui Hermann, Louise Jacobs, fata cu care m-ai văzut seara trecută mi-a spus că şeful ei fusese ocupat cu o conferinţă toată după amiaza, dar că o să termine probabil în câteva minute, aşa cum s-a şi întâmplat, după care am terminat treaba cu el într-un sfert de oră şi m-am întors la birou.

— Îmi imaginez că nu ai trecut suficient de aproape de Wynant ca să vezi dacă era agitat, dacă avea lanţul, dacă miroase a praf de puşcă sau lucruri de genul ăsta.

— Ai dreptate. I-am văzut doar profilul trecând pe lângă mine, dar sunt sigur că era el.

— Eu n-aş fi, am zis eu. Continuă.

— Pe urmă n-a mai telefonat. Mă întorsesem cam de o oră când a telefonat poliția... Julia era moartă. Trebuie să înțelegi că nu am crezut că Wynant a omorât-o... nici măcar o clipă. Trebuie să înțelegi asta... nici tu nu crezi că e vinovat. Așa că, atunci când polițiștii au început să-mi pună întrebări despre el, mi-am dat seama că-l suspectau și am făcut ceea ce 99% din avocați ar fi făcut pentru clienții lor... n-am spus că-l văzusem în vecinătatea locului crimei. Le-am spus ce ți-am spus și ție... că avusesem întâlnire cu el și nu venise și i-am lăsat să creadă că m-am dus la Hermann direct de la Plaza.

— Asta e de înțeles, am fost eu de acord. N-avea rost să spui nimic până nu vorbeai cu el.

— Exact, dar treaba e că nu am mai apucat să vorbesc cu el. M-am așteptat să apară sau să-mi telefoneze, ceva de genul ăsta, dar nu a făcut-o. Până când marți am primit scrisoarea de la Philadelphia în care nu pomenea nimic de întâlnirea de vineri... absolut nimic, ai văzut scrisoarea. Ce crezi despre asta ?

— Vrei să spui, dacă se simțea vinovat ?

— Da.

— Nu în mod special, am spus eu. E vorba de ceea ce am putea să ne așteptăm din partea lui în cazul în care nu a omorât-o. Nu era neliniștit că poliția îl suspectează și se preocupa doar de modul în care asta i-ar fi putut afecta munca — deci, scrisoarea, chiar dacă nu era prea inteligentă, se potrivea cu felul lui de a fi. Îl și văd expediind-o, fără să se gândească deloc la ce ar fi mai bine să spună că a făcut în ziua crimei. Cât de sigur ești că venea de la Julia atunci când l-ai văzut ?

— Acum sunt sigur. La început mi se părea doar probabil. Pe urmă, m-am gândit că poate venea de la magazin. E pe Fifth Avenue, la câteva blocuri de locul unde l-am văzut și, cu toate că era închis de când a plecat, am plătit din nou chiria luna trecută și totul era pregătit pentru întoarcerea lui, așa că ar fi putut să se fi dus acolo în după amiaza aia. Poliția însă nu a găsit nimic care să dovedească faptul că el ar fi fost acolo sau nu.

— Vroiam să te întreb ceva : se spunea că şi-ar fi lăsat perciuni. Era...

— Nu... avea aceeaşi faţă lungă şi osoasă, cu aceeaşi mustaţă nearanjată şi aproape albă.

— Mai e ceva. Ieri a fost omorât unul pe nume Nunheim, un tip mic de statură...

— Ajung şi la asta, spuse el.

— Mă gândeam la tipul ăla despre care credeai că te urmăreşte.

Macaulay mă privi fix şi zise :

— Vrei să spui că ar fi putut să fie Nunheim ?

— Nu ştiu. Doar mă întrebam.

— Nici eu nu ştiu, spuse el. Nu l-am văzut niciodată pe Nunheim...

— Era un tip mărunt cam de 1,65 şi cântărea probabil vreo 55 de kg. I-aş fi dat cam 35 sau 36 de ani. Avea părul de culoare închisă şi nişte ochi destul de apropiaţi, o gură mare, un nas mare şi căzut, nişte urechi clăpăuge... ce mai încoace şi încolo, arăta ciudat.

— S-ar putea destul de bine să fi fost el, cu toate că nu s-a apropiat suficient ca să-l văd. Presupun că poliţia o să mă lase să-l văd, continuă el ridicând din umeri, dar acum nu mai contează. Unde rămăsesem ? A, da, la faptul că ratasem întâlnirea cu Wynant. Asta mă punea într-o situaţie neplăcută căci poliţia credea că sunt în legături cu el şi că mint. La fel credeai şi tu, nu-i aşa ?

— Da, am admis eu.

— Şi tu, la fel ca poliţia, mă suspectai că l-am întâlnit, ori la Plaza, ori ceva mai târziu, în ziua crimei.

— Părea posibil.

— Da. Şi bineînţeles că aveaţi parţial dreptate. Oricum îl văzusem în locul şi în momentul în care ar fi fost luat drept vinovat cu „V“ de către poliţie, aşa că am mint instinctiv, în timp ce acum am mint deliberat şi conştient. Hermann era prins într-o conferinţă lungă în după-amiaza aia şi nu aveam de unde să ştiu când termină. Louise Jacobs e o bună prietenă de-a mea. Fără să intru în detalii, i-am spus că poate să mă ajute, pe mine şi pe un client de-al meu, spunând că sosisem acolo cu câteva

minute după ora 3, iar ea a fost de acord. Ca s-o feresc de necazuri, i-am spus că putea să susţină că nu-şi aminteşte exact când sosisem dar că am vorbit a doua zi, iar eu i-am menţionat întâmplător ora, lucru de care nu avea de ce să se îndoiască... aruncând astfel toată treaba asupra mea. Macaulay respiră adânc şi continuă : Nimic din toate astea nu mai contează acum. Ceea ce contează e că am avut veşti de la Wynant azi dimineaţă.

— A trimis o altă scrisoare ? am întrebat.

— Nu, a telefonat şi i-am dat diseară o întâlnire la care poţi să vii şi tu. I-am spus că nu vrei să faci nimic pentru el fără să-l vezi, aşa că a promis să se întâlnească cu noi diseară. Am să anunţ şi poliţia bineînţeles. Nu mai pot continua să justific faptul că îl protejez atât. Pot să aranjez să fie achitat pe motive psihice. Asta e tot ce pot şi ce vreau să fac.

— Poliţiştilor le-ai spus deja ?

— Nu. El a telefonat după ce plecaseră. Oricum mai întâi vroiam să vorbesc cu tine. Vroiam să-ţi spun că n-am uitat că-ţi sunt dator şi...

— Prostii, am spus eu.

— Nu e adevărat, zise el şi se întoarse spre Nora. Nu cred că ţi-a spus că odată mi-a salvat viaţa în...

— E nebun, am spus eu. A tras într-un tip şi a ratat, eu am tras şi l-am nimerit, asta e tot. Pe urmă am reluat din nou discuţia cu el. De ce nu laşi poliţia de-o parte o vreme ? Să presupunem că noi doi ne ducem la întâlnirea asta diseară şi vedem ce are Wynant de spus. Putem să aşteptăm şi să dăm alarma, după ce se termină întrevederea, dacă suntem convinşi că el e criminalul.

Macaulay surâse obosit.

— Ai încă îndoieli, nu-i aşa ? Bine, eu sunt dispus să accept, dacă tu vrei, chiar dacă pare o... Dar poate că te răzgândeşti, dacă-ţi spun ce a spus la telefon.

Dorothy, îmbrăcată într-o pijama şi un halat de-ale Norei, amândouă mult prea lungi pentru ea, intră căscând.

— O ! exclamă ea când îl văzu pe Macaulay şi când îl recunoscu adăugă : Bună ziua, d-le Macaulay. Nu ştiam că sunteţi aici. Aveţi veşti de la tata ?

El se întoarse şi mă privi. Eu am dat din cap şi el îi spuse :

— Nu încă, dar s-ar putea să aflăm ceva azi.

— Dorothy a aflat ceva indirect, am spus eu. Spune-i lui Macaulay despre Gilbert.

— Vrei să spui... despre tata ? întrebă ea ezitând, în timp ce se uita în podea.

— O, draga mea, am spus eu.

Se îmbujoră şi-mi aruncă o privire plină de reproş, după care îi spuse în grabă lui Macaulay :

— Gil l-a văzut ieri pe tata, care i-a spus cine a omorât-o pe d-ra Wolf.

— Ce ?

Ea aprobă de patru ori din cap serioasă.

Macaulay mă privi nedumerit.

— Nu e obligatoriu să fie adevărat, i-am reamintit eu. Aşa zice Gil.

— Înţeleg. Când crezi că ar putea fi ?

— N-ai vorbit prea mult cu familia de când s-au întâmplat toate astea, nu-i aşa ? l-am întrebat.

— Nu.

— E instructiv. Toţi sunt obsedaţi sexual şi cred că asta le alterează creierul. Încep să...

Dorothy spuse furioasă :

— Eşti îngrozitor ! Am făcut tot ce am putut ca să...

— De ce mă iei la rost, am întrebat eu. De data asta te las în pace. Sunt dispus să cred că Gil ţi-a spus lucrurile alea. Nu conta însă prea mult pe mine.

— Şi cine a omorât-o ? întreabă Macaulay.

— Nu ştiu. Gil n-a vrut să-mi spună.

— Fratele tău l-a văzut des ?

— Nu ştiu cât de des. Mi-a spus doar că se tot întâlneau.

— Şi a zis ceva... despre Nunheim ?

— Nu. Şi Nick m-a întrebat asta. Gil nu mi-a spus altceva. I-am prins privirea Norei şi i-am făcut semn. Ea se ridică spunând :

— Hai să mergem la camera cealaltă, Dorothy, şi să-i lăsăm pe băieţi să-şi spună ce cred ei de cuviinţă.

Dorothy ieşi afară, fără tragere de inimă, urmând-o pe Nora.

— A crescut destul ca să atragă privirile, spuse Macaulay, după care îşi drese vocea şi adăugă : Sper că soţia ta nu o să...

— Vezi-ţi de treabă. Nici o problemă cu Nora ! Începuseşi să-mi spui despre conversaţia cu Wynant.

— Mi-a telefonat imediat după ce a plecat poliţia, mi-a spus că văzuse anunţul în *Times* şi m-a întrebat ce vroiam. I-am spus că nu eşti deloc nerăbdător să te amesteci în necazurile lui şi că nu o să faci nimic înainte de a vorbi cu el, aşa că ne-a dat o întâlnire diseară. Pe urmă m-a întrebat dacă am văzut-o pe Mimi şi i-am răspuns că am întâlnit-o, o dată sau de două ori de când s-a întors din Europa şi că am văzut-o şi pe fiica lui. După asta mi-a zis aşa : Dacă nevasta mea cere bani, dă-i orice sumă rezonabilă.

— Să fiu al naibii ! am spus eu.

Macaulay aprobă din cap.

— Şi eu zic la fel. L-am întrebat „de ce", iar el mi-a răspuns că a citit ziarele de dimineaţă şi şi-a dat seama că Mimi era victima lui Rosewater, aşa încât era înclinat să creadă într-o revenire a afecţiunii între cei doi, între Wynant şi ea. Începusem să înţeleg unde vrea să ajungă şi l-am avertizat că ea dăduse deja poliţiştilor lanţul şi cuţitaşul. Încearcă să ghiceşti ce a răspuns !

— Mă predau.

— A bombănit puţin, şi pe urmă a întrebat foarte liniştit : „Vrei să spui lanţul şi cuţitaşul pe care i le-am lăsat Juliei să le repare ?"

— Şi tu ce i-ai răspuns ? l-am întrebat eu râzând.

— M-am blocat, şi, înainte să apuc să mai zic ceva, mi-a spus : — „Oricum putem discuta asta mai pe larg diseară". L-am întrebat unde şi la ce oră o să ne întâlnim, iar el mi-a spus că o să mă sune acasă la ora 10, căci nu

știe unde o să fie diseară. Pe urmă mi-a spus că se grăbește, cu toate că nu păruse deloc neliniștit mai înainte și a închis, iar eu te-am sunat pe tine. Ce crezi acum despre „inocența lui" ?

— Nimic altceva decât ce-am crezut și la început, am răspuns eu rar. Cât de sigur ești că o să te sune diseară la 10 ?

Macaulay ridică din umeri și zise :

— La fel de „sigur" ca tine.

— Atunci, dacă eu aș fi în locul tău, nu m-aș duce la poliție până n-aș pune mâna pe nebunul ăsta. Povestea asta a ta nu o să le fie simpatică polițiștilor, și, chiar dacă nu te arestează imediat, or să-ți facă neplăceri, dacă Wynant ne poartă pe drumuri diseară.

— Știu, dar aș vrea să scap de povestea asta, mă apasă.

— Câteva ore în plus nu mai contează acum, am spus eu. Ați vorbit ceva despre întâlnirea voastră eșuată de la Plaza ?

— Nu. N-am avut răgazul să-l întreb. Bine, dacă zici tu să aștept, am s-o fac, dar...

— Hai să așteptăm până diseară, măcar până te sună — asta în cazul când are să te sune — și pe urmă ne decidem dacă să-i luăm sau nu și pe polițiști cu noi.

— Nu crezi că o să sune ?

— Nu sunt foarte sigur, am spus. Nu s-a prezentat la ultima întâlnire cu tine și a devenit destul de evaziv când a auzit că Mimi a predat lanțul și cuțitașul, așa că n-aș fi foarte optimist. Oricum, o să vedem. Ar fi poate mai bine să vin la tine acasă pe la 9, nu-i așa ?

— Vino la cină.

— Nu pot, dar o să încerc să ajung cât mai devreme posibil, în cazul în care el acționează mai devreme. O să trebuiască să ne mișcăm repede. Unde locuiești ?

Macaulay îmi dădu adresa lui din Scarsdale și se ridică.

— Te rog să-i spui „la revedere" d-nei Charles din partea mea și mulțumesc... A ! Apropo, sper că nu m-ai înțeles greșit aseară în legătură cu Harrison Quinn. Vroiam să spun doar că am avut ghinion urmând sfatul lui în

afaceri. Nu vroiam să insinuez nimic care să... înțelegi... sau să spun că pentru alți clienți ai lui nu ar fi făcut bani.

— Înțeleg, am spus eu și am strigat-o pe Nora. Ea și Macaulay își dădură mâna și schimbară câteva cuvinte de politețe. El se aplecă din nou să o mângâie pe Asta și-mi spuse înainte de plecare :

— Încearcă să vii cât de devreme poți !

— Uite așa am pierdut meciul de hockey, am spus eu, sau poate găsești pe altcineva cu care să te duci.

— Am pierdut ceva interesant ? întrebă Nora.

— Nu cine știe ce. I-am relatat ce-mi spusese Macaulay. Nu mă întreba ce cred despre asta. Nu cred nimic. Știu că Wynant e nebun, dar nu acționează ca un criminal. Se poartă mai degrabă ca cineva care joacă un joc. Doar Dumnezeu știe ce joc e ăsta !

— Eu cred, zise ea, că încearcă să acopere pe altcineva.

— De ce nu crezi că el e făptașul ?

Ea păru surprinsă :

— Din cauză că nici tu nu crezi asta.

— Da, e un motiv foarte serios ! Pe cine crezi că încearcă să acopere ?

— Nu știu încă. Să nu râzi de mine. M-am gândit foarte mult la asta. N-ar putea fi Macaulay, pentru că se folosește de el ca să acopere pe altcineva...

— Și nu aș putea fi nici eu, am sugerat, pentru că vrea să se folosească și de mine.

— Ai dreptate, zise ea. Și o să te simți foarte prost că ai râs de mine dacă o să ghicesc cine e criminalul înaintea ta. Și nu e nici Mimi, nici Jorgensen, pentru că a încercat să arunce bănuiala asupra lor. Nu poate fi nici Nunheim care a fost omorât probabil de aceeași persoană și, în consecință, acum nu mai avea rost să-l acopere. Nu poate fi nici Morelli pentru că Wynant era gelos pe el și se certaseră. Ea se încruntă spre mine și adăugă : Aș vrea să afli mai multe despre grăsanul ăla pe nume Vrabie și despre femeia aia cu părul roșcat.

— Cum rămâne cu Dorothy și cu Gilbert ?

— Vroiam să te întreb același lucru. Crezi că el are puternice sentimente paterne, față de ei ?

— Nu.

— Încerci probabil doar să mă descurajezi, spuse ea. Oricum, cunoscându-i, e greu să-ţi imaginezi că ar fi vinovaţi, dar am încercat să las la o parte sentimentele personale şi să mă ţin de logică. Ieri seară înainte să mă culc am făcut o listă cu...

— Logica n-are nici o legătură cu insomnia. E ca şi cum...

— Nu mai fi aşa de autoritar. Datele tale de până acum nu sunt mai puţin confuze.

— Nu vroiam să te jignesc, i-am spus eu şi am sărutat-o. Asta e o rochie nouă ?

— A ! vezi că schimbi subiectul, laşule !

26

M-am dus să-l văd pe Guild devreme în după-amiaza aia şi l-am luat tare imediat după ce am dat mâna cu el.

— Nu mi-am adus avocatul, m-am gândit că e mai bine dacă vin singur.

El îşi încreţi fruntea şi clătină din cap ca şi cum l-aş fi ofensat.

— Nici nu mă gândeam la aşa ceva, zise el calm.

— Mie aşa mi s-a părut.

El suspină şi zise :

— N-aş fi crezut că o să facă aceeaşi greşeală pe care o fac mulţi alţii doar din cauză că noi... Ştii, trebuie să analizăm problema sub toate aspectele, Charles.

— Îmi sună cunoscută chestia asta. Bine, ce vreţi să ştiţi ?

— Tot ce aș vrea să știu este cine a omorât-o pe ea... și pe el.

— Încearcă să-l întrebi pe Gilbert, am sugerat eu.

Guild strânse buzele și zise :

— De ce tocmai pe el ?

— I-a spus lui Dorothy că știe cine e vinovatul, i-a spus că știe de la Wynant.

— Vrei să spui că s-a întâlnit cu bătrânul ?

— Ea așa zice că ar fi spus. Eu n-am avut când să vorbesc cu el.

Ochii lui umezi mă priviră fix.

— Care e situația cu ei, Charles ?

— Te referi la familia Jorgensen ? Știi probabil despre ei la fel de multe ca și mine.

— Ba nu, zise el și asta e realitatea. Nu pot deloc să-i înțeleg. D-na asta Jorgensen, ce-i cu ea, de fapt ?

— E o blondă.

— Î-hî, făcu el, asta e tot ce știu. Tu însă îi cunoști de multă vreme și din ceea ce spune ea, cu voi doi...

— Și cu fata ei, am spus eu. Și cu Julia Wolf și cu d-na Astor. Sunt dat dracului cu femeile !

— Nu vroiam să spun că aș crede tot ce povestești, îmi zise întinzând o mână spre mine și n-ai de ce să te superi. Iei o atitudine greșită, dacă nu te deranjează că spun așa. Te porți ca și cum ai crede că suntem pe urmele tale și asta e greșit, absolut greșit.

— Poate, dar n-ai fost sincer cu mine de când...

El mă privi liniștit și spuse calm :

— Sunt polițist, trebuie să-mi fac munca.

— Asta pare rezonabil. Mi-ai spus să vin azi aici. Care-i treaba ?

— Nu ți-am spus să vii, te-am rugat.

— Bine. Care-i treaba ?

— Nu-mi place, zise. Nu-mi place deloc. Am vorbit ca între prieteni până acum și mă gândeam că o să continuăm așa.

— Tu ai produs schimbarea.

— Nu cred. Fii atent, Charles, ai fi în stare să juri că mi-ai spus tot ce știai până acum ?

Nu avea nici un rost să spun da... oricum nu m-ar fi crezut, așa că am zis :

— Mai mult sau mai puțin.

— Da, mai mult sau mai puțin, îngână el. Toată lumea mi-a spus mai mult sau mai puțin adevărul. Aș avea nevoie de un nefericit, care să-mi spună tot adevărul.

Eram în aceeași situație. Știam cum se simte, așa că am spus :

— Poate că nimeni până acum nu știe tot adevărul.

El se strâmbă nemulțumit.

— Pare destul de probabil, nu e așa ? Ascultă, Charles, am vorbit cu toți pe care i-am găsit. Dacă tu mai găsești pe cineva, eu sunt dispus să vorbesc.

— Te referi la Wynant ?

— Nu crezi că am pus în mișcare tot departamentul zi și noapte ca să încercăm să-l găsim ?

— Mai e și fiul lui, am sugerat eu.

— Mai e și fiul lui, aprobă el și îl chemă pe Andy și pe Klint, un tip brunet și crăcănat. Aduceți-mi-l pe băiatul lui Wynant — puștiul ăla — vreau să stau de vorbă cu el. Cei doi ieșiră și el continuă : Vezi, cu vreau să vorbesc cu ei !

— Stai destul de prost cu nervii în după-amiaza asta, nu-i așa ? i-am spus eu. Îl aduceți pe Jorgensen de la Boston ?

El ridică din umeri.

— Povestea lui mi se pare în regulă. Nu știu ce să zic. Nu vrei să-mi spui ce crezi tu ?

— Ba da.

— Sunt destul de agitat în după-amiaza asta, ai dreptate, zise el. N-am dormit nici o secundă azi-noapte. Viața e un infern. Nu știu de ce fac meseria asta. Poate cineva să-și ia o bucată de pământ cu un gard de sârmă, să crească vulpi argintii și... Oricum, când l-ați speriat pe Jorgensen în 25, zice că a plecat în Germania, lăsându-și soția în dificultate și, fără să intre în detalii, susține că

și-a schimbat numele ca să nu-l găsiți. De asemenea, nu a lucrat în meseria lui — zice că e tehnician sau așa ceva — și nu i se putea da de urmă. Pretinde că a lucrat ba una ba alta, dar din câte îmi pot da eu seama în cea mai mare parte a făcut pe gigolo, dacă înțelegi ce vreau să spun, și asta fără să dea peste femei foarte bogate. Cam prin 27 sau '28 a ajuns la Milano — ăsta e un oraș în Italia — și a văzut-o într-un ziar franțuzesc pe Mimi, care divorțase recent de Clyde Miller Wynant așa că a venit după ea la Paris. Nu o cunoștea personal și nici ea nu-l știa, dar aflase că-i plac bărbații și distracțiile și că nu are prea multă minte. S-a gândit că o parte din averea lui Wynant îi revenise după divorț și și-a făcut socoteala că oricât ar profita de ea, tot nu o să compenseze profitul lui Wynant de pe urma lui... Și... își recupera astfel ceva ce-i aparținea de fapt. În felul ăsta și-a încercat norocul la Paris. Mă urmărești până aici ?

— Da, pare în regulă.

— Așa m-am gândit și eu. Ei bine, nu are nici o problemă să o cunoască la Paris — o agață pur și simplu, sau îl prezintă cineva, nu are importanță — iar continuarea e la fel de simplă. Ea se îndrăgostește la nebunie — potrivit lui — și brusc i-o ia înainte cerându-l în căsătorie. Evident, el nu o descurajează. În urma divorțului ea se alesese cu o sumă derizorie — două sute de mii, Dumnezeule ! — în loc de pensie alimentară, așa că o nouă căsătorie nu îi influența situația financiară iar el s-a trezit direct în punga cu bani. Au făcut-o, deci. După cum spune, căsătoria nu a fost legală căci a avut loc undeva în munți, la frontiera dintre Franța și Spania și a fost oficiată de către un preot spaniol pe teritoriul francez, dar părerea mea e că încearcă doar să scape de acuzația de bigamie. Personal, nu-mi pasă absolut deloc. Ideea e că a pus mâna pe mălai și nu s-a lăsat până nu l-a terminat. Tot timpul ăsta bineînțeles, zice că ea nu știa adevărata lui identitate și-l credea doar un tip pe care-l cunoscuse la Paris. Doar când l-am prins la Boston lucrurile au ieșit la iveală. Încă ți se mai pare în regulă ?

— Încă mi se mai pare în regulă, am spus eu, cu excepția, așa cum zici tu, a căsătoriei care probabil că a fost legală.

— Îhî și oricum care e diferența ? Vine iarna, contul de la bancă se subțiază iar el e gata să-i dea ultima lovitură și să dispară cu ce rămăsese, când ea i-a propus să se întoarcă în America, să-l mai tapeze pe Wynant. Lui i se părea destul de corect, dacă treaba putea fi făcută așa cum credea ea și, deci, se urcă pe vapor...

— Povestea scârțâie puțin aici, am spus eu.

— Ce te face să crezi asta ? Nu se gândea să se ducă la Boston unde se găsea prima lui nevastă și avea de gând să stea liniștit la distanță de puținii oameni care-l cunoșteau, incluzându-l în special pe Wynant, iar cineva i-a spus că după șapte ani, bigamia nu se mai pedepsește. Nu credea că-și asumă multe riscuri și nu avea de gând să rămână mult pe aici.

— Oricum nu-mi place partea asta, dar continuă, am insistat eu.

— Ei bine, a doua zi după ce-au ajuns aici — în timp ce încercau să-l găsească pe Wynant — el are ghinion : se întâlnește întâmplător cu o prietenă a fostei neveste — cu această Olga Fenton — care îl recunoaște pe stradă. El încearcă să o vrăjească inventând o poveste ca de film — are ceva imaginație tipul ăsta — și chiar reușește câteva zile, dar ea se duce la preot care o sfătuiește să se adreseze primei soții, ceea ce și face, iar când îl întâlnește pe Jorgensen din nou, îi spune ceea ce a făcut iar el pleacă la Boston ca să prevină necazurile iar noi îl prindem acolo.

— Cum rămâne cu vizita lui la magazinul de amanetări ? am întrebat.

— Am vorbit și despre asta. El spune că trenul pentru Boston pleca în câteva minute și cum nu avea bani la el și nici timp ca să mai treacă pe acasă — unde de altfel nu era nerăbdător să-și vadă a doua nevastă înainte ca să o liniștească pe prima — iar băncile erau închise, așa că și-a amanetat ceasul. Am verificat asta.

— Ai văzut ceasul ?

— Pot să-l văd oricând. De ce ?

— Mă gândeam așa. Nu crezi că ar putea avea cealaltă parte de la lanțul de brățară pe care ți l-a dat Mimi ?

El se ridică brusc și zise :

— Dumnezeule ! după care mă întrebă suspicios : Știi ceva despre asta ? Sau doar...

— Nu. Mă gândeam, așa. El ce zice despre crime acum ? Cine crede că le-a comis ?

— Wynant. Admite că o vreme a suspectat-o pe Mimi, dar zice că ea l-a convins de contrariul. Pretinde că nu știe cu ce îl avea la mână pe Wynant, dar s-ar putea doar să încerce să-l acopere. Sunt convins că vroiau să-l șantajeze ca să-l scuture de bani.

— Și deci nu crezi că ea a „plantat" lanțul cu cuțitașul ?

Guild își coborî colțurile buzelor.

— Ar fi putut într-adevăr să le „planteze" ca să-l șantajeze. Ce nu e în regulă cu asta ?

— E puțin prea complicat pentru un tip ca mine, am spus eu. Ai aflat dacă Face Peppler mai e încă la închisoarea din Ohio ?

— Î-hî. Iese săptămâna viitoare. Asta explică inelul cu diamante. Avea un prieten afară, care i l-a trimis din partea lui. Se pare că plănuiau să se căsătorească și să stea împreună după ce el ar fi ieșit sau ceva de genul ăsta. Oricum gardianul de la închisoare a văzut niște scrisori în care era vorba de așa ceva. Acest Peppler nu a vrut să-i spună gardianului nimic care ne-ar fi de folos și nici din scrisori nu reiese altceva. Chiar și atât, ne ajută să găsim un motiv. Să zicem că Wynant e gelos din cauză că ea poartă verigheta altcuiva cu care e pe cale să plece. Asta e suficient... Se întrerupse ca să răspundă la telefon. Da, spuse el în aparat. Da... Ce ?... Sigur... Sigur, dar lasă pe cineva acolo... E bine așa. El împinse telefonul la o parte și-mi explică : Alte date despre crima de ieri de pe Strada 29.

— A, am făcut eu. Credeam că am auzit numele lui Wynant. Ştii cum te înşeală uneori vocile la telefon.

El se îmbujoră şi îşi drese vocea.

— Poate ceva suna asemănător... de ce nu ? Ar fi putut să sune asemănător. Aproape uitasem ; l-am verificat pe tipul ăla Vrabie, aşa cum ai zis.

— Şi ce ai aflat ?

— Se pare că nu e nimic care să ne intereseze. Numele lui e Jim Brophy. Se pare că-i făcea curte iubitei lui Nunheim care era cam supărată pe tine, iar el era destul de beat ca să încerce să te pocnească şi să se dea mare.

— E o idee drăguţă, am spus eu. Sper că nu i-ai creat probleme lui Studsy.

— E prieten cu tine ? A fost închis, ştii ? Cu un cazier lung cât o zi de post !

— Sigur. Şi eu l-am băgat la răcoare o dată. M-am ridicat să-mi iau pălăria şi haina adăugând : Văd că eşti ocupat. Am să plec şi...

— Nu, nu, zise el. Mai rămâi dacă ai timp. Or să mai apară câteva lucruri care or să te intereseze şi de asemenea poate o să mă ajuţi cu puştiul lui Wynant.

M-am aşezat la loc.

— Poate vrei să bei ceva, sugeră el deschizând un sertar al biroului.

Dar, cum eu nu am avut niciodată noroc să-mi placă băuturile poliţiştilor, am refuzat.

Telefonul sună din nou şi el răspunse :

— Da... Da... E în regulă. Vino încoa' ! De data asta nu mi-a mai dat explicaţii.

Se lăsă pe urmă cu scaunul pe spate şi îşi puse picioarele pe birou, spunându-mi :

— Fii atent, vorbeam serios despre ferma de vulpi argintii şi vroiam să te întreb dacă în California ar fi un loc bun pentru asta.

Nu ştiam dacă să mă decid să-i spun sau nu despre fermele de lei şi de struţi care se găseau în partea de Sud

a statului, când se deschise ușa și un tip roșcat îl aduse înăuntru pe Gilbert Wynant. Unul din ochii lui Gilbert era aproape închis și tumefiat, iar prin cracul stâng rupt al pantalonilor i se vedea genunchiul.

27

I-am spus lui Guild :

— Când le zici să-i aducă, chiar îi aduc, nu-i așa ?

— Așteaptă, îmi răspunse el. E mai mult decât crezi ! Și se adresă roșcatului : haide, Klint, spune cum a fost !

Klint se șterse la gură cu dosul mâinii și zise :

— Puștiul e complet sălbatic și sare să te tragă de păr. Nu-ți dai seama la prima vedere, și Dumnezeule, nu vroia deloc să vină. Fuge foarte bine !

— Ești un erou, mârâi Guild, și am să am grijă să iei o medalie imediat, dar acum să lăsăm asta. Vorbește, papagalule !

— Nu vroiam să spun că am făcut cine știe ce, protestă Klint. Eram doar...

— Nu-mi pasă ce ai făcut tu, zise Guild. Vreau să știu ce a făcut el.

— Da, domnule, ajung și acolo. L-am înlocuit pe Morgan la ora opt azi-dimineață și a fost liniște ca de obicei — nu mișca nici țipenie cum se zice — până pe la două și zece când aud o cheie în broască.

El își supse buzele, ca să ne dea timp să ne exprimăm mirarea.

— E vorba de apartamentul doamnei Wolf, îmi explică Guild. Am avut o intuiție.

— Și ce intuiție ! exclamă Klint plin de admirație.

— Dumnezeule, ce intuiție ! Guild îi aruncă o privire crâncenă și Klint continuă grăbit :

— Da, domnule, o cheie şi pe urmă uşa s-a deschis şi a intrat puştiul ăsta. Îi rânji mândru şi afectat lui Gilbert, după care continuă : Arăta speriat ca dracu şi când m-am repezit la el a luat-o la fugă ca o vijelie aşa că n-am apucat să-l prind decât la primul etaj unde a început să se lupte şi a trebuit să-l lovesc în ochi ca să-l liniştesc. Nu arată la prima vedere, dar...

— Ce a făcut în apartament ? întrebă Guild.

— N-a avut timp să facă nimic. Eu...

— Vrei să spui că te-ai repezit la el, înainte de a vedea ce are de gând ? Gâtul lui Guild se răsfrângea peste guler iar faţa lui era la fel de roşie precum părul lui Klint.

— M-am gândit că e mai bine să nu-mi ascum riscuri.

Guild mă privi fix, cu ochi uluiţi de mânie, iar eu am făcut tot ce-am putut ca să rămân inexpresiv.

— Bine, Klint, zise el cu vocea sugrumată. Aşteaptă, afară ! Roşcatul părea nedumerit.

— Da, domnule ! zise el rar. Asta e cheia.

Şi după ce o lăsă pe biroul lui Guild o luă spre uşă, unde odată ajuns, întoarse capul peste umăr şi adăugă :

— Pretinde că e băiatul lui Wynant Clyde, şi-apoi chicoti vesel.

— O, chiar aşa ? zise Guild care mai avea încă probleme cu vocea.

— Da. L-am mai văzut undeva înainte. Cred că făcea parte din trupa lui Dolan, Marele Scund. Mi se pare că l-am mai văzut...

— Ieşi afară, se răsti Guild, iar Klint ieşi. Tipul ăsta îmi toacă nervii, zise Guild din adâncul sufletului. Dumnezeule, banda lui Dolan, Marele Scund ! După care dădu din cap, lipsit de speranţă şi i se adresă lui Gilbert : Ei bine, fiule ?

— Ştiu că nu trebuia să fac asta, spuse Gilbert.

— E bine pentru început, zise Gilbert ironic ; faţa îi revenea la normal.

— Toţi facem greşeli. Trage-ţi un scaun şi hai să vedem cum te scoatem din încurcătură. Vrei ceva pentru ochiul ăla ?

— Nu, mulţumesc, e în regulă, răspunse Gilbert care se aşează pe un scaun lângă Guild.

— Gorila asta te-a lovit doar așa, pentru că nu avea altceva de făcut ?

— Nu, nu, a fost vina mea. Am... Am opus rezistență.

— Bine, zise Guild. Bănuiesc că nimănui nu-i place să fie arestat. Care e problema ?

Gilbert mă privi cu singurul lui ochi întreg.

— Situația ta depinde de locotenentul Guild, i-am spus eu. O să fie mai ușor pentru tine dacă o să cooperezi. Guild aprobă din cap, serios.

— Chiar așa e, zise el așezându-se mai confortabil pe scaun, după care întrebă pe un ton prietenos : De unde ai cheia ?

— Tata mi-a trimis-o într-o scrisoare, răspunse el și scoase un plic alb din buzunar, pe care-l dădu lui Guild.

Eu m-am dus în spatele lui Guild și am privit plicul peste umărul lui. Adresa era bătută la mașină, *D-lui Gilbert Wynant, „Courtland"* și nu avea timbru.

— De unde o ai ? l-am întrebat eu.

— Era la poartă ieri seară pe la 10 când m-am întors acasă. Nu l-am întrebat pe portar de când o avea, dar bănuiesc că nu de mult căci altfel mi-ar fi dat-o când am ieșit cu dv.

În plic erau două coli de hârtie scrise la mașină neglijent, în maniera cunoscută. Guild și cu mine am citit împreună.

Dragă Gilbert,

Dacă toți anii ăștia au trecut fără să comunic cu tine este doar din cauză că așa a vrut mama ta, iar acum rup tăcerea ca să te rog să mă ajuți, căci doar o situație disperată m-ar fi putut face să trec peste cuvântul ei. În același timp acum ești mare și cred că poți să-ți dai seama singur dacă e cazul sau nu să acționăm, după cum ne dictează legăturile noastre de sânge. Cred că știi că mă aflu într-o situație delicată cu așa-zisa crimă a Juliei Wolf și am încredere în afecțiunea ta care e unica mea speranță de a-mi demonstra nevinovăția. Am nevoie de ajutorul

tău mai mult ca oricând pentru a mă disculpa în fața poliției și a lumii întregi și mă adresez ție cu toată încrederea, căci, chiar dacă nu aș putea conta pe afecțiunea ta, oricum aș putea conta pe dorința ta firească de a face orice îți stă în putere, ca să-ți păstrezi nepătat numele, nume care este de asemenea al surorii tale și al tatălui tău. De asemenea, mă adresez ție, pentru că atâta timp cât am un avocat care crede că sunt nevinovat, dar care nu mișcă un deget ca să dovedească acest lucru și nici nu îl angajează pe Dl. Nick Charles să-l ajute ; — nici nu pot să le cer să facă ceea ce de altfel este un act ilegal — și nici nu știu pe nimeni altcineva, în afară de tine, în care să pot avea încredere. Vreau să te rog să faci următorul lucru : du-te mâine la apartamentul Juliei Wolf de pe Strada 54 East nr. 411, unde o să poți intra cu cheia din plic și, între paginile unei cărți care se cheamă *Marile Maniere* o să găsești o declarație, pe care te rog să o citești și apoi să o distrugi imediat. Trebuie să fii sigur că ai distrus-o complet și că nu a mai rămas decât cenușa iar, după ce ai s-o citești, ai să-ți dai seama de ce trebuie să faci asta și ai să înțelegi de asemenea de ce te-am însărcinat pe tine. În cazul în care se întâmplă ceva care să producă schimbări în planurile noastre, am să-ți telefonez diseară târziu. Dacă nu ai vești de la mine, am să te sun mâine seară, să văd dacă ai dus la capăt instrucțiunile, și să aranjăm o întâlnire. Am încredere că o să reușești să duci la bun sfârșit enorma responsabilitate pe care o ai pe umeri și sper că încrederea mea nu e neîntemeiată

Cu afecțiune,
Tata

Sub „tata" era împrăștiată semnătura în cerneală a lui Wynant.

Guild aștepta ca eu să spun ceva, iar eu îl așteptam pe el.

Trecu puțin timp astfel, după care îl întrebă pe Gilbert :

— Şi a telefonat ?

— Nu, domnule.

— De unde ştii asta ? l-am întrebat eu. N-ai spus centralistei să nu vă dea legătura ?

— Eu... da, aşa am făcut. Mi-era frică să nu vă daţi seama cine e la telefon, în cazul în care ar fi sunat cât eraţi acolo, dar cred că oricum i-ar fi lăsat un mesaj centralistei, ceea ce nu a făcut.

— Deci, nu te-ai întâlnit cu el ?

— Nu.

— Şi nu ţi-a spus cine a omorât-o pe Julia Wolf ?

— Nu.

— Ai minţit-o pe Dorothy ?

El lăsă capul în jos aprobând.

— Eu am... era... presupun că era vorba de gelozie.

Ridică privirea spre mine iar faţa îi era acum îmbujorată.

— Vedeţi, Dorry mă lua în serios şi credea că ştiu mai multe decât oricine altcineva... ştiţi... Venea la mine dacă vroia să afle ceva şi făcea tot ce îi spuneam eu, dar după ce v-a întâlnit pe dv., lucrurile s-au schimbat. Pe dv. vă respecta mai mult... şi bine făcea, vreau să spun, altfel ar fi fost o proastă că nici nu se poate face comparaţie, însă eu... eu presupun că eram gelos şi revoltat... poate nu tocmai revoltat pentru că şi eu vă ceream sfaturi... dar vroiam să fac ceva să o impresionez din nou şi, când am primit scrisoarea, am pretins că mă întâlneam cu tata care mi-ar fi spus cine a comis crimele astfel încât să o fac să creadă că eu ştiu lucruri pe care nici dv. nu le ştiţi. El se opri să-şi tragă răsuflarea şi îşi şterse faţa cu batista.

Am aşteptat din nou ca Guild să vorbească până când zise :

— Bine, nu cred că ai făcut ceva rău, băiete, asta dacă eşti sigur că nu ascunzi nimic altceva ce ar trebui să ştim noi. Băiatul scutură din cap.

— Nu, domnule, nu mai ascund nimic !

— Nu ştii nimic despre lanţul cu cuţitaş pe care mi le-a dat mama ta ?

— Nu, domnule, şi nici n-am ştiut că există până când vi le-a dat.

— Ea cum se simte ? am întrebat eu.

— A, bine, cred, cu toate că a zis că astăzi stă în pat.

Guild făcu ochii mari.

— Dar ce are ?

— Isterie, i-am răspuns eu. Ea şi Dorothy s-au certat ieri seară şi a făcut o criză.

— De ce s-au certat ?

— Dumnezeu ştie... Aşa le vine femeilor.

— Hm, hm, hm, făcu Guild scărpinându-şi bărbia.

— Klint avea dreptate când a spus că tu nu ai apucat să iei hârtia pe care o căutai ? l-am întrebat eu pe băiat.

— Da, n-am apucat nici să închid uşa, că s-a repezit la mine.

— Aştia care lucrează cu mine sunt mari detectivi, mormăi Guild. N-a făcut „Bau" ! când a sărit la tine ? Nu contează. Bine, fiule, am de ales între două lucruri şi totul depinde de tine. Pot să te reţin o vreme sau pot să-ţi dau drumul dacă îmi promiţi că-mi spui imediat dacă tatăl tău ia legătura cu tine şi îţi dă întâlnire.

Eu am intervenit înainte ca Gilbert să apuce să zică ceva.

— Nu poţi să-i ceri asta. E vorba de tatăl lui, Guild.

— Nu pot, eh ? se strâmbă el la mine. Nu e spre binele tatălui dacă e nevinovat ? Eu n-am spus nimic.

Faţa lui Guild se calmă încet, încet.

— Bine, fiule, atunci să presupunem că-ţi dau drumul pe cuvânt. Dacă tatăl tău sau oricine altcineva îţi cere să faci ceva, le zici că nu poţi, pentru că mi-ai dat cuvântul de onoare, de acord ?

Băiatul mă privi.

— Da, asta e rezonabil, am spus eu.

— Da, domnule, zise Gilbert. Vă dau cuvântul meu !

Guild făcu un gest larg cu mâna.

— E în regulă ! Poţi să pleci !

Băiatul se ridică spunând :

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule, şi pe urmă se întoarse spre mine : O să fiţi...

— Aşteaptă-mă afară, i-am spus eu, dacă nu te grăbeşti.

— Vă aştept. La revedere, d-le Locotenent, şi vă mulţumesc ! Pe urmă ieşi.

Guild înşfăcă telefonul şi ordonă să i se caute şi să i se aducă *Marile Maniere* cu tot ce conţine. Apoi, îşi puse mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate în scaun.

— Ce părere ai ?

— Nici una, am răspuns eu.

— Fii atent, tot mai crezi că Wynant nu e vinovat ?

— Ce contează ce cred eu ? Acum ai destule împotriva lui, plus ce ţi-a mai dat şi Mimi.

— E o mare diferenţă, mă asigură el. Aş vrea foarte mult să ştiu ce crezi tu şi de ce.

— Soţia mea crede că el încearcă de fapt să acopere pe altcineva.

— Chiar aşa ? Hm-m-m. N-am crezut niciodată în intuiţia feminină şi sper că nu te deranjează dacă spun asta, pentru că d-na Charles e o femeie deşteaptă. Şi cine crede că ar fi ?

— Nu se hotărâse încă ultima oară când am vorbit.

— Bine, suspină el, poate că hârtia asta, după care l-am trimis pe băiat, o să ne spună ceva.

În după amiaza aceea hârtia nu ne-a spus încă nimic. Oamenii lui Guild nu au găsit-o, cum n-au găsit nici exemplarul din *Marile Maniere* în apartamentul Juliei Wolf.

28

Guild l-a chemat înăuntru pe roşcovanul de Klint, ca să-l ia la bani mărunţi. Klint a transpirat şi a slăbit două kg, dar a susţinut sus şi tare că puştiul nu apucase să se atingă de nimic din apartament şi nici altcineva nu intrase cât a stat el acolo. Nu-şi amintea să fi văzut car-

tea *Marile Maniere*, dar de la unul ca el nu puteai aștepta să țină minte titlul unei cărți. A încercat pe urmă să se facă util propunând tot felul de sugestii idioate, până când Guild l-a dat afară.

— Puștiul probabil că mă așteaptă, am spus eu, asta dacă găsești utilă o nouă discuție cu el.

— Tu ce crezi ?

— Că nu.

— Bine, atunci ! Dumnezeule, însă cineva a luat cartea aia și...

— De ce ? am întrebat eu.

— De ce, ce ?

— De ce ar fi trebuit să fie acolo și să o fi luat cineva ?

Guild își scărpină bărbia :

— Ce vrei să spui cu asta, mai exact ?

— Nu s-a întâlnit cu Macaulay la Plaza în ziua crimei, nu s-a sinucis la Allentown, pretinde că a luat de la Julia Wolf doar o mie iar noi credem că e vorba de cinci mii, susține că erau doar prieteni, iar noi credem că erau amanți, așa că ne dezamăgește prea mult ca să avem suficientă încredere în ceea ce spune.

— Așa e, zise Guild. L-aș înțelege mai bine, dacă s-ar fi predat sau ar fi fugit. Să stea ascuns așa și să tot trimită mesaje, nu se potrivește cu nimic din ce m-as fi gândit eu.

— Îi supraveghezi magazinul ?

— Da. De ce ?

— Nu știu, am spus eu sincer, atâta doar că ne-a dat foarte multe piste care nu duc nicăieri. Poate că ar trebui să ne concentrăm asupra lucrurilor rămase în umbră, iar magazinul e unul dintre ele.

— H-m-m, făcu Guild.

— Am să te las cu ideea asta genială, i-am spus eu și mi-am pus haina și pălăria. Să presupunem că vreau să dau de tine noaptea asta târziu, unde aș putea să te găsesc ?

El îmi dădu numărul de telefon de acasă, ne-am dat mâna, iar eu am plecat.

Gilbert Wynant mă aştepta pe coridor. Nici unul dintre noi nu am spus nimic până când nu ne-am urcat în taxi, atunci mă întrebă :

— M-a crezut că am spus adevărul, nu-i aşa ?

— Sigur. Aşa ai făcut ?

— A, da, însă oamenii nu te cred întotdeauna. Nu o să-i spuneţi nimic mamei despre asta, nu-i aşa ?

— Nu, dacă nu vrei tu.

— Vă mulţumesc, zise el. După părerea dv. sunt mai multe şanse pentru un tânăr pe Coasta de Vest decât aici ?

L-am şi văzut lucrând la ferma de vulpi a lui Guild, dar i-am spus :

— Nu acum. Te gândeşti să te duci în Vest ?

— Nu ştiu. Aş vrea să vă întreb ceva, zise el aranjându-şi agitat nodul de la cravată. O să credeţi că e o întrebare comică : Incestul e răspândit ?

— Oarecum, i-am spus eu ; din cauza asta i-au şi găsit un nume.

Faţa i se îmbujoră.

— Nu-mi bat joc de tine, am adăugat eu. E unul din lucrurile pe care nu le ştie nimeni. N-ai cum să afli.

După asta am trecut de câteva intersecţii fără să mai spunem nimic, până când el zise :

— Mai am o întrebare comică pe care aş vrea să v-o pun : Ce credeţi despre mine ? Era mai conştient de sine decât Alice Quinn.

— Eşti în regulă, i-am spus eu şi, în acelaşi timp, eşti complet aiurea.

El privi afară pe fereastră.

— Sunt aşa de tânăr. Urmă o mică tăcere, după care el tuşi şi din colţul gurii i se prelinse puţin sânge.

— Te-a bătut ceva tipul ăla, i-am spus eu. El aprobă ruşinat din cap şi îşi puse batista la gură.

— Nu sunt foarte puternic.

Când am ajuns la „Courtland" nu m-a lăsat să-l ajut să coboare din taxi, insistând că o să se descurce singur, dar am urcat împreună cu el bănuind că altfel n-ar fi spus nimic nimănui despre starea lui. Am sunat la uşa apar-

tamentului, dar înainte ca el să scoată cheia, Mimi deschise uşa şi îi văzu ochiul învineţit.

— E lovit, am spus eu. Du-l în pat şi cheamă un doctor !

— Ce s-a întâmplat ?

— Wynant l-a băgat în bucluc.

— Ce anume ?

— Lasă asta acum, mai întâi trebuie îngrijit.

— Dar Clyde a fost aici, zise ea. De asta ţi-am telefonat.

— Ce ?

— Da, zise ea aprobând cu convingere. Şi a întrebat unde e Gil. A stat aici o oră sau chiar mai mult. N-au trecut 10 minute de când a plecat.

— Bine, hai să-l băgăm în pat ! Gilbert insista cu încăpăţânare, zicând că nu are nevoie de ajutor, aşa că l-am lăsat în dormitor cu mama lui şi am ieşit să dau telefoane.

— A sunat cineva ? am întrebat-o pe Nora când a răspuns.

— Da, d-le : domnii Macaulay şi Guild vor să le dai telefon şi de asemenea doamnele Jorgensen şi Quinn. N-a sunat până acum nici un copil.

— Când a sunat Guild ?

— Cam acum cinci minute. Ce faci, mănânci singur ? Larry m-a rugat să mă duc la spectacolul Osgood Perkins cu el.

— Du-te. Ne vedem mai târziu, i-am zis eu şi, după ce am închis, l-am sunat pe Herbert Macaulay.

— Întâlnirea s-a contramandat, îmi zise el. Am vorbit cu prietenul nostru care s-a dus Dumnezeu ştie unde. Fii atent, Charles, mă duc la poliţie. M-am săturat de treaba asta.

— Cred că acum nu mai e nimic altceva de făcut, am spus eu. Şi eu mă gândeam să telefonez la poliţie. Sunt la Mimi. A fost aici până acum câteva minute. L-am scăpat printre degete.

— Ce căuta acolo ?
— O să încerc să aflu acum.
— Vorbeai serios când ai zis că suni la poliție ?
— Sigur.
— Să zicem atunci că tu îi suni și vin și eu.
— Bine, ne vedem.
L-am sunat pe Guild.
— Am mai aflat noutăți imediat după ce ai plecat, îmi spuse el. Pot să ți le spun acum ?
— Sunt la d-na Jorgensen. A trebuit să-l duc pe pușți acasă. Tipul ăla roșcat al tău i-a provocat o hemoragie internă.
— Îl omor pe nenorocitul ăla, mârâi el. Atunci, mai bine să nu vorbim despre asta.
— Și eu am niște vești. Wynant a fost aici azi după-amiază și a stat cam o oră iar d-na Jorgensen zice că a plecat cu câteva minute înainte să ajung eu.
A urmat un moment de tăcere după care el zise :
— Nu mișca nimic, vin imediat.
Mimi intră în sufragerie, în timp ce eu căutam telefonul lui Quinn.
— Crezi că e grav ? întrebă ea.
— Nu știu, dar ar trebui să chemi doctorul imediat. I-am împins telefonul și, după ce termină i-am zis :
— Le-am spus polițiștilor că Wynant a fost aici.
Ea aprobă din cap.
— De asta te sunasem. Vroiam să te întreb dacă ar trebui să le spun.
— I-am telefonat și lui Macaulay. Vine și el încoace.
— Dar nu poate să facă nimic, zise ea îngândurată. Clyde mi le-a dat din propria inițiativă... Sunt ale mele.
— Ce sunt ale tale ?
— Acțiunile, banii.
— Care acțiuni, care bani ?
Ea se duse la birou și deschise un sertar.
— Vezi ?
Înăuntru era un pachet de acțiuni legate cu un elastic gros. Deasupra lor se afla un cec de la o bancă de pe

Park Avenue de 10 mii de dolari pe numele lui Mimi Jorgensen, semnat de Clyde Wynant la 3 ianuarie 1933.

— E datat cu o anticipaţie de 5 zile, am spus eu. Ce prostie mai e şi asta ?

— A zis că nu are atâţia bani în contul ăsta şi că s-ar mai putea să dureze câteva zile până îi strânge.

— Or să facă mare scandal din cauza asta, am avertizat-o eu. Sper că eşti pregătită.

— Nu văd de ce ? protestă ea. Nu văd de ce soţul meu... — fostul meu soţ — nu poate să facă ce vrea pentru mine şi pentru copiii lui ?

— Termină. Ce i-ai vândut ?

— Vândut ?

— Îhâ. Ce i-ai promis că faci în următoarele zile, în schimbul asigurării plăţii ceculuí ?

Expresia ei deveni nerăbdătoare.

— Zău, Nick, uneori am impresia că eşti cam tont cu suspiciunile astea prosteşti.

— Îmi dau silinţa. Încă trei lecţii şi îmi iau diploma. Fii atentă însă, te-am avertizat ieri că s-ar putea să sfârşeşti la...

— Termină, strigă ea şi îmi acoperi gura cu mâna. De ce trebuie să continui să spui asta ? Ştii că mă sperie şi... Vocea îi devenise moale şi rugătoare. Trebuie să-ţi dai seama prin ce am trecut zilele astea. Nu poţi să fii puţin mai înţelegător ?

— Nu-ţi face probleme din cauza mea, am spus eu. Gândeşte-te la poliţişti. M-am întors la telefon şi am sunat-o pe Alice Quinn. Eu sunt, Nick. Mi-a spus Nora...

— Da. L-ai văzut pe Harrison ?

— Nu, de când l-am lăsat cu tine.

— Bine, şi dacă-l vezi nu-i spune nimic despre ce ţi-am zis aseară, da ? Nu credeam nici eu cu adevărat ce spuneam.

— Nici eu nu te-am crezut, am asigurat-o eu. Şi nu o să-i spun nimic, oricum. Cum se simte azi ?

— A plecat, zise ea.

— Ce ?

— A plecat. M-a părăsit.

— A mai făcut asta și altădată. O să se întoarcă.

— Știu, dar de data asta mi-e frică. Nu s-a dus la birou. Sper că s-a îmbătat pe undeva și... dar, de data asta, mi-e frică. Chiar crezi că s-a îndrăgostit de fata aia, Nick ?

— Lui așa i se pare.

— Ți-a zis ție asta ?

— Oricum n-ar însemna nimic.

— Crezi că ar folosi dacă aș vorbi cu ea ?

— Nu.

— De ce ? Crezi că și ea s-a îndrăgostit de el ?

— Nu.

— Ce se întâmplă cu tine ? întrebă ea iritată.

— Nimic, nu sunt acasă.

— Ce ? A, vrei să spui că ești într-un loc de unde nu poți vorbi ?

— Exact.

— Ești... Ești la ea acasă ?

— Da.

— Și ea e acolo ?

— Nu.

— Crezi că e cu el ?

— Nu știu, dar nu cred.

— Mă suni când o să poți să vorbești, sau mai bine treci pe aici ?

— Sigur, i-am spus și am închis.

Mimi mă privea amuzată cu ochii ei albaștri.

— Cineva ia în serios purtarea fiicei mele ?

Nu i-am răspuns, iar ea râse, întrebând.

— Dorry e motivul intrigii ?

— Presupun că da.

— Și o să mai fie încă, atâta timp cât găsește pe cineva care să creadă. Iar tu, care ne cunoști așa de bine pe amândouă, te-ai prostit, și îți e frică, crezi că... că, spre exemplu, eu spun adevărul.

— Asta e doar o bănuială a ta, am zis eu.

Se auzi soneria înainte să mai zic ceva. Mimi îi deschise doctorului — un tip în vârstă, dolofan, adus de spate și cu mersul legănat — și îl conduse în camera lui Gilbert.

Eu am deschis din nou sertarul biroului și m-am uitat la acțiunile care erau de la Postal Telegraph & Cable 55 buc., Sao Paolo City 6½ buc., American Type Founders 6 buc., Certainteed Products 5½ buc., Upper Austria 6½ buc., United Drugs 5 buc., Philippine Railway 4 buc., Tokyo Electric Lighting 6 buc., și la prima vedere le-am apreciat la un total de 60 de mii de dolari valoare declarată, care pe piață însemna cam un sfert sau o treime din asta.

Când soneria a sunat din nou, am închis sertarul și m-am dus să-i deschid lui Macaulay. Arăta obosit și se așeză, fără să-și scoată pardesiul spunând :

— Bine, zi-mi mai întâi partea proastă a lucrurilor. De ce a venit aici ?

— Nu știu, cu excepția faptului că i-a dat lui Mimi niște acțiuni și un cec.

— Știu asta, spuse el și se căută în buzunar ca să-mi dea o scrisoare.

Dragul meu Herbert,

Îi dau astăzi d-nei Jorgensen acțiunile enumerate mai jos și un cec de 10 mii de dolari pentru banca de pe Park Avenue, datat 3 ianuarie.
Aranjează, te rog să fie suficienți bani ca să îl acopere. Ți-aș sugera să mai vinzi din acțiunile fondului social, dar fă cum crezi tu că e mai bine. Îmi dau seama că nu mai pot rămâne acum la New York și probabil nu o să mă pot întoarce câteva luni, dar am să țin legătura cu tine din când în când. Îmi pare rău că nu pot să mai aștept ca să mă întâlnesc cu tine și cu Charles diseară.

Al tău sincer, Clyde Miller Wynant.

Sub semnătură era lista acțiunilor.

— Cum ai primit-o ? l-am întrebat.

— Prin mesager. Pentru ce crezi că i-a dat banii ?

Am clătinat din cap și i-am răspuns :

— Am încercat să aflu, dar ea mi-a spus că sunt un ajutor pentru copii și pentru ea.

— Asta e destul de probabil, dacă ea ar spune adevărul.

— Cum rămâne cu acțiunile ? l-am întrebat eu. Credeam că îi controlezi întreaga avere.

— Și eu credeam la fel, dar pe astea nu le aveam și nici măcar nu știam că le are. Își puse coatele pe genunchi și capul în mâini, după care continuă : Dacă toate lucrurile pe care nu le știu ar fi puse cap la cap...

29

Mimi intră împreună cu doctorul și îi spuse, ușor crispată, lui Macaulay :

— O, bună ziua, dând pe urmă mâna cu el. Dânsul este Doctorul Grant. Dl. Macaulay, dl. Charles.

— Cum se simte pacientul ? am întrebat eu.

Doctorul Grant își drese vocea și spuse că probabil Gilbert nu are nimic serios ; erau doar efectele unei bătăi, cu o ușoară hemoragie și totul se rezolva prin odihnă. Își drese vocea din nou, ne spune că e încântat de cunoștință, iar Mimi îl conduse spre ieșire.

— Ce i s-a întâmplat băiatului ? mă întrebă Macaulay.

— Wynant l-a trimis să vâneze fantome la apartamentul Juliei Wolf, unde a dat peste un polițist dur.

Mimi se întoarse de la ușă.

— V-a spus dl. Charles despre acțiuni și despre cec ? întrebă ea.

— Am primit o scrisoare de la dl. Wynant, în care scrie că o să vi le dea, zise Macaulay.

— Atunci nu or să fie...

— Probleme ? Nu din partea mea.

Ea se relaxă puțin și ochii ei pierdură ceva din răceală.

— Nici eu nu m-aș fi gândit, dar dumnealui — și arătă spre mine — îi place să mă sperie.

Macaulay zâmbi politicos.

— Aș putea să vă întreb dacă dl. Wynant a spus ceva despre planurile lui ?

— Zicea că pleacă, dar nu ascultam foarte atentă. Nu-mi amintesc dacă mi-a spus unde și când urma să plece.

Eu am mârâit ca să-mi arăt scepticismul, iar Macaulay pretindea că o crede.

— A zis ceva ce ați putea să-mi repetați despre Julia Wolf sau despre problemele lui, orice altceva în legătură cu crima ? întrebă el.

Ea scutură din cap cu emfază.

— Nimic ce aș putea să redau sau nu, absolut nici un cuvânt. Și eu l-am întrebat, dar știți cât de refractar poate fi atunci când vrea. N-am putut să scot nici un cuvânt de la el.

Am pus întrebarea pe care Macaulay din prea multă politețe nu a pus-o.

— Și despre ce ați vorbit ?

— Despre nimic, în afară de noi și de copii, despre Gil în mod particular. Era foarte nerăbdător să îl vadă și a așteptat aproape o oră, sperând că o să vină acasă. A întrebat și despre Dorry dar fără prea mult interes.

— A spus cumva că i-ar fi scris lui Gilbert ?

— Nici un cuvânt. Pot să vă redau toată conversația dacă vreți. Nu știam că o să vină și nici măcar nu a telefonat din fața casei. A sunat soneria, am deschis și era acolo, părând mult mai bătrân decât ultima oară când l-am văzut și chiar mai slab iar eu i-am spus: „Ei bine, Clyde!“ sau ceva de genul ăsta și el m-a întrebat : „Ești singură ?“ i-am răspuns că da, și a intrat... Pe urmă el...

Sună cineva și ea s-a dus să răspundă.

— Tu ce crezi ? mă întrebă Macaulay încet.

— Când o să încep să o cred pe Mimi, i-am răspuns eu, sper să am destulă minte încât să nu recunosc asta.

Ea se întoarse cu Guild și Andy. Guild mă salută din cap, dădu mâna cu Macaulay, după care se întoarse către Mimi și spuse :

— Ei bine, doamnă, o să vă rugăm să ne spuneți...

Macaulay îl întrerupse :

— Ar fi bine mai întâi să mă lăsați pe mine să vă zic ce am de zis. Precede povestea doamnei și...

Guild îi făcu semn cu mâna, spre avocat.

— Dați-i drumul, spuse el și se așeză pe un capăt al canapelei.

Macaulay îi zise ce-mi spusese și mie de dimineață. Când m-a menționat și pe mine, Guild mi-a aruncat o scurtă privire acră, după care m-a ignorat complet. Nu l-a întrerupt pe Macaulay, care și-a spus povestea clar și concis. De două ori Mimi a încercat să zică ceva dar, de fiecare dată, a renunțat ca să asculte mai departe. Când Macaulay a terminat, i-a dat lui Guild scrisoarea în care se vorbea despre acțiuni.

— Mi-a sosit prin mesageria de azi după-amiază.

Guild o citi atent și i se adresă lui Mimi.

— Și acum povestea dv., d-nă Jorgensen.

Ea îi spuse ce ne spusese și nouă despre vizita lui Wynant, elaborând detaliile, în timp ce el o chestiona răbdător dar ea continua să susțină faptul că Wynant nu ar fi zis nimic în legătură cu crima Juliei Wolf. Îi dăduse acțiunile și cecul ca să o ajute pe ea și pe copii și credea că urma să plece, fără să știe unde și când. Părea că ei nu-i pasă deloc de incredibilitatea generală și încheie spunând:

— E un bărbat minunat dintr-o mulțime de puncte de vedere, dar e destul de nebun.

— Vreți să spuneți că e nebun cu adevărat, întrebă Guild, nu e doar capricios ?

— Da.

— Ce vă face să credeți asta ?

— O, trebuie să trăiești cu el ca să-l cunoști cu adevărat răspunse ea, degajată.

Guild nu părea mulțumit.

— Cum era îmbrăcat ?

— Avea un costum maron, pălărie și un pardesiu de aceeași culoare, pantofi cred la fel, o cămașă albă și cravată gri cu un model roșu sau grena.

Guild îi făcu semn cu capul lui Andy.

— Spune-le ! zise el și Andy ieși.

Guild își frecă bărbia și se încruntă, îngândurat. Noi ceilalți îl priveam. Când termină cu scărpinatul ne privi pe rând, pe Mimi, pe Macaulay și pe mine și întrebă :

— Ce înseamnă inițialele D.W.Q. ?

Macaulay făcu semn că nu știe.

— Nu știu, de ce ? întrebă Mimi.

Guild mă privi.

— Ei bine ?

— Nici eu nu știu.

— De ce ? repetă Mimi.

— Încercați să vă amintiți, zise Guild. E foarte probabil că a făcut tranzacții cu Wynant.

— Cu cât timp în urmă ? întrebă Macaulay.

— Asta e greu de spus acum. Poate acum câteva luni, poate acum câțiva ani. Pare să fie vorba de un tip masiv, osos, cu burtă și probabil șchiop.

Macaulay clătină din nou din cap.

— Nu-mi amintesc de cineva care să arate așa.

— Nici eu, zise Mimi, dar nu mai pot de curiozitate. Aș vrea să ne spuneți despre ce e vorba.

— Sigur, am să vă spun. Guild scoase un trabuc din buzunarul vestei îl privi și îl băgă la loc.

— Un cadavru care arată cum v-am spus este îngropat sub pardoseala magazinului lui Wynant.

— A, am făcut eu. Mimi își duse ambele mâini la gură și nu zise nimic. Ochii îi erau rotunzi și sticloși.

— Sunteți siguri ? întrebă Macaulay încruntat.

Guild suspină.

— Vă dați seama că nu aș putea să bănuiesc așa ceva, spuse el obosit.

Fața lui Macaulay se îmbujoră cu un surâs rușinat.

— A fost o întrebare stupidă. Cum l-ați găsit ?

— Ei bine, dl. Charles, care e aici de față, a tot făcut aluzie că trebuie să dăm mai multă atenție magazinului și gândindu-ne că putem să punem bază pe ceea ce nu vrea să spună, am trimis câțiva oameni de dimineață, să vadă ce pot afla. Mai aruncasem noi o dată o privire, dar nu găsisem nimic, însă de data asta am demontat tot, căci dl. Charles, aici de față, ne-a spus că ar trebui să fim mai atenți. Și dl. Charles avea dreptate. Guild se întrerupse, ca să îmi arunce o privire rece, neprietenoasă, după care continuă : Până la urmă au găsit un colț al pardoselei care părea mai nou, l-au spart și au găsit rămășițele d-lui D.W.Q. Ce credeți despre asta ?

— Cred că Charles a ghicit foarte bine, zise Macaulay întorcându-se spre mine. Cum ai...

Guild îl întrerupse.

— Nu cred că ar trebui să spuneți asta. Dacă spunem că „a ghicit" ar însemna să-l considerăm pe dl. Charles, aici de față, mai puțin deștept decât e cu adevărat.

Macaulay era dezorientat de tonul lui Guild și mă privea mirat.

— Am fost pedepsit pentru că nu i-am spus Locotenentului Guild despre conversația noastră de azi dimineață, i-am explicat eu.

— Asta e, aprobă calm Guild, printre altele.

Mimi izbucni în râs, după care zâmbi cerându-și scuze lui Guild care o privea fix.

— Cum a fost omorât dl. D.W.Q. ? am întrebat eu.

Guild ezită ca și cum nu se decidea dacă se răspundă, iar pe urmă își mișcă ușor umerii mari și zise :

— Nu știu încă și nu știu nici cu cât timp în urmă. N-am văzut cadavrul încă sau ce a mai rămas din el, iar doctorul nu terminase cercetările ultima dată când am vorbit.

— Sau ce a mai rămas din el ? repetă Macaulay ?

— Î-hâ. A fost tăiat bucăți și îngropat așa că, potrivit raportului pe care îl am, nu rămăsese multă carne, dar

hainele fuseseră făcute ghem împreună cu el şi aşa am mai putut afla câte ceva. Au mai găsit şi un baston cu cauciuc la un capăt. Din cauza asta credem că ar fi fost şchiop şi...

Andy intră şi el se întrerupse.

— Ei bine ?

Andy clătină din cap posomorât.

— Nimeni nu l-a văzut venind, nimeni nu l-a văzut plecând. Cum era glăma aia despre un tip care era aşa de slab că trebuia să se aşeze de două ori în acelaşi loc ca să i se vadă umbra ?

Eu am râs — nu din cauza glumei — şi am spus :

— Wynant nu e chiar aşa de slab, e cam cât scrisorile pe care le-au primit unii.

— Ce înseamnă asta, întrebă Guild căruia i se congestiona faţa, iar ochii furioşi îi deveneau suspicioşi.

— E mort. E mort demult, a rămas doar o hârtie. Pun pariu că rămăşiţele sunt ale lui şi au fost îngropate cu hainele altcuiva mai gras.

Macaulay se aplecă spre mine :

— Eşti sigur de asta, Charles ?

— Ce încerci să demonstrezi ? se răsuci Guild.

— Foţi să pun pariu, dacă vrei. Cine s-ar fi muncit atât de mult ca un cadavru, ca să lase pe urmă lucrul cel mai uşor de identificat, hainele, doar dacă...

— Dar nu erau întregi... Erau...

— Sigur că da. N-ar fi dat bine. Trebuie să fie parţial distruse, dar suficient ca să mai poată spune ceva. Pariez că iniţialele erau evidente.

— Nu ştiu, zise Guild cu mai puţină tragere de inimă. Erau pe catarama curelei.

Eu am izbucnit în râs.

— Asta e ridicol, Nick, zise Mimi furioasă. Cum ar putea fi Clyde ? Ştii că a fost aici azi după-amiază ! Ştii că,...

— St, st, st, am făcut eu. E o prostie să-i ții partea. Wynant e mort, copiii tăi sunt probabil moșteniori și asta înseamnă probabil mai mulți bani decât ai în sertar. De ce vrei să iei doar o parte, când poți să-i iei pe toți ?

— Nu știu ce vrei să spui, zise ea foarte palidă.

— Charles, zise Macaulay, crede că Wynant nu a fost aici azi după-amiază și că altcineva ți-a dat acțiunile și cecul sau că poate le-ai furat. Nu-i așa ? mă întrebă el.

— Mai mult sau mai puțin.

— Dar asta e ridicol, insistă ea.

— Să fim serioși, Mimi, am spus eu. Să presupunem că Wynant a fost omorât acum trei luni, iar cadavrul a fost deghizat, să pară al altcuiva. Să presupunem că a plecat și că l-a împuternicit pe avocatul Macaulay să se ocupe de afacerile lui. Bine, în cazul ăsta averea e definitiv în mâinile lui Macaulay, pentru că tu nu poți nici să...

Macaulay se ridică zicând :

— Știu unde vrei să ajungi Charles, dar...

— Ia-o încet, îi spuse Guild. Lasă-l să spună tot !

— El l-a omorât pe Wynant, pe Julia și pe Nunheim, am asigurat-o eu pe Mimi. Tu ce vrei să faci ? Vrei să fii următoarea pe listă ? Îți dai seama foarte bine că îl ajuți spunând că Wynant e viu — căci ăsta e unicul lui punct slab, fiind singurul care l-a văzut din octombrie — și nu o să riște să te răzgândești, punându-se doar problema să te împuște cu același pistol și să arunce vina pe Wynant. Ție la ce îți folosește ? Vrei doar câteva resturi de acțiuni care sunt o parte din ce ai putea avea dacă dovedim moartea lui Wynant ?

— Nenorocitule ! zise Mimi întorcându-se către Macaulay.

Guild se repezi la ea, mai surprins decât oricând de ceea ce fusese spus.

Macaulay începu să se deplaseze. N-am așteptat să văd ce face și l-am lovit în bărbie cu pumnul stâng. Lovitura a fost bună, l-a prins în plin și l-a trântit, dar am simțit

o arsură în partea stângă și mi-am dat seama că mi se redeschisese rana de la pistol.

— Ce vrei să fac ? am mârâit eu către Guild. Vrei să ți-l bag în celofan ?

30

Era aproape 3 dimineața când m-am întors în apartamentul de la *Normandie*. Nora, Dorothy și Larry Crowley erau în sufragerie. Nora și Larry jucau cărți, iar Dorothy citea ziarul.

— Chiar i-a omorât Macaulay ? mă întrebă Nora imediat.

— Da. Au scris ceva ziarele de dimineață despre Wynant ?

— Nu, zise Dorothy, au scris doar de arestarea lui Macaulay. De ce ?

— Macaulay l-a omorât și pe el.

— Chiar așa ? zise Nora, „să fiu al naibii" făcu Larry, iar Dorothy începu să plângă. Nora o privi surprinsă.

— Vreau să mă duc acasă la mama, se smiorcăi Dorothy.

Larry zise fără prea mult entuziasm :

— Aș fi bucuros să te duc acasă dacă...

Dorothy zise că vroia să plece. Nora se învârti în jurul ei, dar nu reuși să o facă să se răzgândească, iar Larry, ca să nu pară răuvoitor, își luă pălăria și haina. Plecă împreună cu Dorothy. Nora închise ușa în urma lor și se sprijini de ea.

— Explică-mi ceva, d-le Charalambides, zise ea. Eu am clătinat din cap iar ea se așeză pe canapea lângă mine. Hai, dă-i drumul. Dacă sări vreun cuvânt, am...

— Trebuie să beau ceva înainte de a începe să vorbesc.

Ea înjură şi-mi aduse un pahar.

— A mărturisit ?

— De ce ar face-o ? Nu te poţi declara vinovat de crimă de gradul întâi. Erau prea multe crime — şi două dintre ele fuseseră făcute cu sânge rece — pentru ca procurorul să-l lase să pledeze pentru crimă de gradul doi. Nu mai are nimic de făcut decât să nu recunoască.

— Dar el le-a comis ?

— Sigur.

Ea îmi trase paharul de la gură şi îmi zise :

— Lasă alcoolul şi povesteşte-mi !

— Ei bine, se pare că el şi Julia îl înşelau pe Wynant de o vreme. Băgase, se pare, prea mulţi bani în bursă şi când a aflat despre trecutul ei — aşa cum face aluzie Morelli — s-au pus împreună să-l roadă pe bătrân. O să căutăm în dosarele lui Macaulay şi ale lui Wynant şi nu cred că o să avem mari probleme ca să descoperim transferările de fonduri de la unul la celălalt.

— Deci nu sunteţi siguri că-l fura pe Wynant ?

— Ba sigur că da. Altfel nu s-ar potrivi. Probabil Wynant vroia să plece într-o excursie pe 3 octombrie căci a scos 5 mii de dolari din bancă, dar nu şi-a închis magazinul şi nu a renunţat la apartament. Asta a făcut Macaulay peste câteva zile. Wynant a fost omorât la Scarsdale unde locuieşte Macaulay, în noaptea de 3. Ştim asta căci în dimineaţa de 4, când bucătăreasa lui Macaulay, care dormise acasă, a venit la muncă, a fost întâmpinată de acesta la uşă cam nemulţumit ; şi, după ce a plătit-o, a trimis-o la plimbare fără s-o lase să intre în casă să vadă cadavrul şi petele de sânge.

— Asta de unde ştii ? Nu sări detalii.

— E rutina normală. Evident, după ce l-am arestat, l-am dus acasă la el şi la birou ca să vedem ce putem afla — de genul, unde ai fost în noaptea de „6 iunie 1894" şi alte chestii de astea — iar bucătăreasa actuală ne-a spus că lucra doar de pe 8 octombrie, şi aşa s-a făcut legătura. Am mai găsit o masă cu foarte slabe urme de ceea ce noi sperăm să fie sânge uman care nu fusese bine curăţat.

Băieţii de la laborator iau acuma probe şi vom vedea rezultatele. (Ulterior a ieşit la iveală că era sânge de carne de vacă.)

— Atunci nu sunteţi siguri că...

— Nu mai spune aşa ! Evident că suntem siguri. Altfel nimic nu s-ar potrivi. Wynant aflase că Julia şi Macaulay îl fură şi s-a dus să se convingă şi Macaulay care ar fi avut de înfruntat închisoarea, l-a omorât. Să nu spui acum că nu suntem siguri. Altfel nu are nici un sens. Iată-l deci cu un cadavru, unul dintre lucrurile cele mai greu de eliminat. Pot să mă opresc ca să beau o gură de whisky ?

— Doar o gură, zise Nora. Asta e doar o teorie, nu-i aşa ?

— Zi-i cum vrei. Pentru mine e suficient de bună.

— Dar credeam că toată lumea e considerată nevinovată până se dovedeşte contrariul dincolo de orice dubiu şi...

— Asta pentru judecători, nu pentru detectivi. Îl prinzi pe tipul care crezi că a comis crima, îl arestezi şi laşi să se creadă că el e vinovat, distribuindu-i fotografia în ziare iar procurorul îşi construieşte cea mai bună teorie pe care o are, în timp ce tu culegi detaliile. Oamenii care îi recunosc fotografia — inclusiv cei care l-ar fi considerat inocent în cazul în care nu l-ai fi arestat, vin şi fac declaraţii despre el şi, tot aşa, ajunge pe scaunul electric. (Două zile mai târziu o femeie din Brooklyn l-a identificat pe Macaullay drept George Foley care în ultimele 3 luni închiriase un apartament de la ea.)

— Pare atât de dezbinat.

— Când crimele sunt comise de matematicieni, am spus eu, trebuie să le rezolvi cu matematică. Marea lor majoritate nu sunt aşa, cum nu e nici în cazul ăsta. Nu vreau să mă împotrivesc ideii tale în ceea ce priveşte binele sau răul, dar când spun că probabil a tăiat cadavrul că să-l poată căra în pungi vroiam doar să zic că ăsta e cel mai probabil lucru. Asta se întâmpla pe 6 octombrie sau chiar mai târziu căci de-abia atunci i-a concediat pe cei doi mecanici ai lui Wynant de la magazin (Pretina şi Mc Naughton) şi a închis localul. L-a îngropat deci pe Wynant sub podea împreună cu hainele unui bărbat gras şi şchiop care avea o curea însemnată D.W.Q. făcând în

aşa fel încât să nu se înţeleagă despre cine era vorba cu adevărat şi alterându-i cu o substanţă trupul şi trăsăturile, după care a cimentat locul. În timpul rutinei de poliţie şi a publicităţii avem o şansă destul de bună să aflăm de unde a cumpărat hainele, bastonul şi cimentul. (Ulterior s-a dovedit că cimentul îl cumpărase de la un comerciant de cărbuni şi lemne de la periferie, dar cu celelalte lucruri n-am avut noroc.)

— Sper, zise ea fără entuziasm.

— Aşa că de asta se ocupă acum cineva. Plătind în continuare chiria la magazin şi ţinându-l gol a insinuat întoarcerea lui Wynant şi s-a asigurat că nimeni nu o să descopere cadavrul, iar dacă cineva l-ar fi găsit accidental, atunci dl. gras D.W.Q. (căci în acel moment rămăşiţele lui Wynant ar fi fost suficient de descompuse ca să nu poată fi identificată greutatea persoanei) ar fi fost omorât de Wynant, ceea ce îi explică fuga şi deghizarea. Având grijă de toate astea, Macaullay, folosindu-se de puterea lui de avocat şi cu ajutorul Juliei, aranjează treptat afacerile transferând gradat banii defunctului Wynant în conturile lor. Acum teoretizez din nou: Juliei nu îi plac crimele şi e speriată, iar el nu e sigur de ea. Din cauza asta, el nu o mai lasă să iasă cu Morelli, folosind drept scuză gelozia lui Wynant. Îi era frică să nu i se confeseze lui Morelli într-un moment de slăbiciune, iar eliberarea în curând din închisoare a prietenului ei Face Peppler, încă apropiat, îl face şi mai îngrijorat. Se simţea în siguranţă atâta timp cât Face era la închisoare, căci evident, ea nu ar fi scris nimic periculos într-o scrisoare care urma să treacă prin cenzură, dar altfel... Ei bine, el începe să plănuiască şi se dezlănţuie tot infernul. Mimi şi copiii sosesc şi încep să-l caute pe Wynant, iar eu vin aici şi el crede că îi ajut. Se decide să meargă la sigur cu Julia, scoţând-o din joc. Îţi place până aici ?

— Da, însă...

— În continuare o să devină mai complicat, am asigurat-o eu. Când a venit aici prima oară să ia prânzul, s-a oprit pe drum şi a telefonat la birou pretinzând că e Wynant care i-a dat o întâlnire la Plaza ; ideea era să stabilească prezenţa lui Wynant în oraş. După ce a plecat de aici se duce la Plaza unde întreabă dacă a fost văzut Wy-

nant, ca să facă lucrurile plauzibile şi pentru acelaşi motiv retelefonează la birou ca să întrebe dacă mai primise mesajul, după care o sună pe Julia. Ea îi spune că o aşteaptă pe Mimi care nu o crezuse că nu ştie unde e Wynant şi pare probabil destul de speriată. Astfel el se decide să acţioneze şi se duce să o omoare, dar trage foarte prost cu pistolul. L-am văzut în timpul războiului. E probabil că a ratat-o cu primul glonţ (cel care a nimerit telefonul) şi nu a reuşit să o omoare nici cu celelalte patru, însă nu şi-a dat seama şi oricum trebuia să plece înainte de sosirea lui Mimi, aşa că a lăsat acolo bucata din lanţul lui Wynant pe care îl adusese special (iar faptul că îl păstra de 3 luni ne face să credem că plănuia asta de la început) şi a plecat la biroul inginerului Hermann, unde, profitând de o cunoştinţă, şi-a confecţionat alibiul. Cele două lucruri la care nu se aşteptase (şi care nu ar fi fost uşor de prevăzut) sunt că Nunheim îl văzuse plecând din apartamentul fetei, în timp ce dădea târcoale ca să o întâlnească (care auzise astfel probabil împuşcăturile) şi că Mimi care avea şantajul în sânge urma să ascundă lanţul ca să îl strângă cu uşa pe fostul ei soţ. Din cauza asta a fost nevoit să se ducă la Philadelphia să-mi trimită o telegramă şi o altă scrisoare lui însuşi după care i-a scris mătuşii Alice crezând că Mimi, înfuriată de bănuielile pe care Wynant le aruncă asupra ei, o să se ducă să predea dovada la poliţie. Dar din cauza dorinţei ei de a răzbuna pe Jorgensen, aproape însă că a eliminat această posibilitate. În afară de asta, Macaulay ştia că Jorgensen era acelaşi cu Rosewater. Imediat după ce l-a omorât pe Wynant a angajat detectivi ca să vadă ce făcea Mimi în Europa (căci interesul ei pentru avere o făcea potenţial periculoasă) şi a aflat cine era Jorgensen. Am găsit rapoartele în dosarele lui Macaulay care pretinde, evident, că obţinuse informaţiile pentru Wynant. Pe urmă a început să îşi facă probleme din cauza mea, care nu-l credeam pe Wynant vinovat şi...

— Şi de ce nu-l credeai ?

— De ce ar fi scris scrisori ca s-o înfurie pe Mimi, care îl acoperea, ascunzând dovezi ? Din cauza asta m-am gândit că lanţul fusese plasat acolo, însă am fost gata să cred că ea e de vină. Şi Morelli îl neliniştea pe Macaulay, care nu vroia ca ceilalţi, disculpându-se, să arunce astfel bănu-

ieli în alte direcţii. Mimi era în regulă căci şi ea îl suspecta pe Wynant, dar toţi ceilalţi nu. Faptul că Wynant era suspectat garanta faptul că ar fi fost în viaţă, iar dacă Macaulay nu l-ar fi omorât, nu ar fi fost nici un motiv să îi omoare pe ceilalţi. Cheia întregului scenariu era moartea lui Wynant.

— Vrei să spui că te-ai gândit la asta de la început ? mă întrebă Nora privindu-mă critic.

— Nu, dragă, cu toate că ar trebui să-mi fie ruşine că nu mi-am dat seama, iar odată ce am auzit de cadavrul îngropat aş fi susţinut cu convingere că e vorba de Wynant, chiar dacă doctorii ar fi jurat că e o femeie. Trebuia să fie aşa ! Era primul lucru care se potrivea.

— Probabil că eşti îngrozitor de obosit. Din cauza asta zici aşa.

— Pe urmă, a trebuit să se ocupe şi de Nunheim care, după ce l-a indicat poliţiei pe Morelli ca să pară un bun colaborator, s-a dus la Macaulay. De data asta, iubito, încerc să ghicesc din nou. M-a sunat cineva pe nume Albert Norman, iar conversaţia s-a terminat cu un zgomot suspect la celălalt capăt al firului. Părerea mea e că Nunheim s-a dus la Macaulay şi i-a cerut bani ca să tacă dar, văzându-se dus cu vorba, m-a sunat pe mine ca să ne întâlnim şi să-mi vândă informaţiile, moment în care, Macaulay i-a smuls telefonul şi i-a promis ceva, iar când eu şi Guild ne-am dus să-l vedem, a fugit, l-a sunat din nou pe Macaulay şi i-a cerut mai puţini bani, promiţându-i că o să plece din oraş, departe de copoii curioşi. Ştiu că l-a sunat în după amiaza aia ; centralista îşi aminteşte de telefonul cuiva numit Albert Norman, iar ulterior Macaulay a ieşit să-l întâlnească, aşa că să nu fii sceptică în legătură cu reconstituirea mea. Macaulay nu era aşa de prost ca să aibă încredere în Nunheim, chiar dacă l-ar fi plătit, aşa că l-a atras într-o capcană, pe care o plănuise din timp şi l-a aranjat.

— Poate, zise Nora.

— Dubiile îşi au locul lor, de multe ori în afacerile altora. Scrisoarea către Gilbert vroia doar să arate că Wynant avea cheia de la apartamentul fetei şi l-a trimis acolo, ca să fie sigur că îl prinde poliţia şi în felul ăsta, se află. Pe urmă, în sfârşit, Mimi a scos la iveală lanţul de

ceas, dar apare o altă problemă. Ea îl convinsese pe Guild să mă suspecteze puțin. Bănuiesc că Macaulay, când a venit aici azi-dimineață ca să mă ducă la întâlnirea de la Scarsdale vroia să mă elimine și pe mine, mărind astfel lista victimelor lui Wynant. Poate că și-a schimbat părerea pentru că eu eram prea dornic să merg fără polițiști și asta era suspect. Oricum, faptul că Gilbert a mințit spunând că l-a văzut pe Wynant i-a dat o altă idee. Dacă mai găsea pe cineva care să declare același lucru... și deja de aici știm totul.

— Slavă domnului !

— Azi după-amiază s-a dus să o vadă pe Mimi — urcând cu două etaje mai sus și coborând pe scări, în așa fel încât liftierul să nu îl remarce — și i-a făcut o propunere. I-a zis că nici nu se pune problema vinovăției lui Wynant, dar că e puțin probabil să-l prindă poliția. În același timp el, Macaulay avea în mâini întreaga avere. N-ar fi putut să și-o însușească, dar ar fi putut aranja să treacă în mâinile ei, dacă era de acord să o împartă. I-ar fi dat acțiunile și cecul pe care îl avea în buzunar, dacă ea ar fi pretins că le are de la Wynant, din partea căruia a mai trimis o scrisoare în care explica totul. A asigurat-o că Wynant, care era căutat de poliție, nu o să apară să nege cadoul, iar în afară de ea și copii, averea nu privea pe nimeni altcineva care ar fi putut pune probleme. Mimi nu e prea isteață când e vorba că are ceva de câștigat, așa că a fost de acord cu el și el a obținut ce vroia — cineva îl văzuse pe Wynant viu. A avertizat-o că va fi suspectată de șantaj asupra lui Wynant, însă, dacă ar fi negat nu exista nici o dovadă contrarie.

— Când ți-a spus azi-dimineață că Wynant îl instruise să-i dea câți bani vrea, făcea parte din plan ?

— Poate, poate așa i-a încolțit ideea. Acum ești mulțumită de dovezile pe care le am împotriva lui ?

— Într-un fel, da. Par să fie suficiente, dar nu sunt foarte clare.

— Sunt suficient de clare ca să fie trimis pe scaunul electric, am spus eu, și asta e tot ce contează. Teoria asta cuprinde toate aspectele, mai mult decât oricare altă teorie. Evident, nu ar strica să găsim pistolul și mașina cu care a scris scrisorile lui Wynant, care ar trebui să fie

undeva la îndemână, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ele (Le-am găsit ulterior în apartamentul din Brooklyn pe care îl închiriase sub numele de George Foley.)

— Fie cum zici tu, spuse ea, dar am crezut întotdeauna că detectivii aşteaptă să aibă şi cele mai mici detalii înainte de a...

— Şi pe urmă să ne mirăm că suspectul a avut timp să plece într-o ţară îndepărtată, care nu are tratat de extrădare.

— Bine, bine, zise ea râzând. N-ai vrea să plecăm mâine la San Francisco ?

— Doar dacă te grăbeşti. Hai să mai stăm pe aici o vreme, pentru că din cauza evenimentelor am rămas în urmă cu băutura.

— E în regulă, din partea mea. Ce crezi că o să se întâmple acum cu Mimi, Dorothy şi Gilbert ?

— Nimic nou : or să continue să fie aceiaşi, cum o să continuăm şi noi doi, sau familia Quinn. Crimele nu schimbă viaţa nimănui, în afară de a acelor care au fost omorâţi şi uneori a criminalilor.

— Poate, zise Nora, dar asta e destul de neplăcut.